



7
8

ΕΓΓΡΑΦΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΠΡΟΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
1. ΤΙΜΗ 16.8.85
36000
ΠΡΟΣΤΑ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (87)
8 ΙΟΥΝ. 1940 - Ε.

Η ΝΕΟΤΑΤΙΑ



Η Νεοφάνεια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Αγοράτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό της Α. Ε. του 'Αρχηγού
της Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, δστις
και εκπροσωπεί ταύτην, εκπληρούμενος υπό
του Κυβερνητικού 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδός Λεωχάρους 19 (Β' δροφος)
'Αριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
'Αριθ. Τηλεφ. Συντάξεως 34-425

ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδός Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχ. 36 - 8 'Ιουνίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελὼν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰρ. Ἀγγλίας 1
'Αμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Αἰρ. 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ
Σχολικὰς 'Εφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔλξηεν ἡ λήγει ἡ συν-
δρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάξουν τακτικῶς αὐτήν.

''Οσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς
τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεῦχος ποῦ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λήξιν
αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

''Η μὴ τοιαύτη ἐπιστροφή σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν
ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑπο-
χρέωσιν τοῦ ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομὴν του.

''Επίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διευ-
θύνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς
ταύτην καὶ 3 δραχμάς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς
διευθύνσεώς των.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1939) » 10.541.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμάς. 'Αγοράζει καὶ πωλεῖ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας εἰς τὸ ἐν
'Αθήναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμὸν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχυρῶ δημοσίων χρεωγρά-
φων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἑταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματόγραφα παντὸς εἴδους. 'Εκμι-
σθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

Η Νεοφάνεια

ΣΠΟΡΕΥΣ ΚΑΙ ΦΥΤΕΥΤΗΣ

Εἰς τὴν ὁμίλιαν τοῦ 'Αρχηγοῦ πρὸς τοὺς περιφερεια-
κοὺς διοικητὰς καὶ τὰς περιφερειακὰς διοικητρίδας ἐπὶ τῇ
λήξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Β' Συνεδρίου, - ὁμίλιαν τὴν
ὁποίαν αἱ τεχνικαὶ συνθήκαι ὑφ' ἃς ἐκδίδεται ἡ «Νεοφάνεια»
δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ σχολιάσωμεν εἰς τὸ περασμένον
τεῦχος - ὑπάρχει μία ἰδιαίτερος συγκινητικὴ ἀποστροφή.
Εἶναι ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας ὁ πολὺς ἀνὴρ, ποῦ δικαιῶναι
κάθε ἡμέραν διὰ τοῦ λόγου, διὰ τοῦ ἐνεργοῦ παραδεί-
γματος καὶ πρὸ παντὸς διὰ τοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ ἔργου
του, τὴν γενεάν τὴν ἰδικήν του ἐνώπιον τῆς 'Ιστορίας, ἔρ-
ριψε βαθεῖα εἰς τὸ μέλλον, μαζὶ μὲ τοὺς δραματισμοὺς
καὶ τὰς προσδοκίας του, ἀρραγὴ λίθον θεμελιώσεως καὶ
δημιουργικῆς συνεχείας. «'Ηξεύρετε, εἶπεν, ὅτι δι'
ἐμὲ ἡ Ε.Ο.Ν. εἶναι τὸ πολυτιμότερον πρᾶ-
γμα, τὸ ὁποῖον ἔχω ὡς πολιτικὸν πρόσω-
πον. 'Η ἐπιτυχία του εἶναι γιὰ μὲ ἐπιτυχία
ὅλης τῆς πολιτικῆς μου ζωῆς, ἀλλὰ ἡ ἐπι-
τυχία τῆς Νεοφάνειας εἶναι συγχρόνως καὶ
ἐπιτυχία τοῦ μέλλοντος τοῦ 'Εθνους». Μέσα
εἰς τὴν ἀπλὴν, ἀλλὰ τόσο γεμάτην ἀπὸ νόημα καὶ τόσο
βαρεῖαν ὡς ἐπαγγελίαν αὐτὴν φράσιν ὑπάρχει ἀναντιρῆ-
ρήτως καὶ ὑποθήκη πολὺτιμος, ἀλλὰ μαζὶ καὶ κάποια
προσωπικὴ ἐκμυστήρευσις. Μία ἐκμυστήρευσις τῆς ὁποίας
δὲν ξεύρει κανεὶς τί νὰ θαυμάσῃ περισσότερο. Τὴν θερ-
μὴν οἰκειότητα καὶ τὴν στοργήν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ πολιτι-
κὸς ἀνὴρ περιβάλλει ἐν τῷ προσώπῳ τῶν νέων τὴν 'Ελ-
λάδα, ποῦ ἡ δρᾶσις τῆς καὶ ἡ ἀνθισίς τῆς θ' ἀναδιπλωθῇ
ὅταν αὐτὸς δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἡ τὸ ἰδιῶν ψυχικὸν μεγα-
λεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ὀλίγοι φθάνουν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ τὸ
ὁποῖον εἶναι τὸ ἄκρον τῆς ἀνθρωπίνης τελειώσεως. Τὸ
μεγαλεῖον τοῦ δημιουργοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ προσπάθεια ἔχει
λυτρωθῇ ἀπὸ κάθε ἐπιζήτησιν, ἀπὸ κάθε προσδοκίαν ἀντα-
μοιβῆς. Πράγματι εἰς τὴν 'Ιστορίαν τῶν πολιτικῶν ἀγῶ-
νων τῆς Χώρας αὐτῆς, καὶ ὅχι τῆς Χώρας αὐτῆς μόνον, εἶ-
ναι τόσο σπάνιον τὸ φαινόμενον δημιουργοῦ, τοῦ ὁποίου
τὰ ἔργα καὶ αἱ ἡμέραι αἱ τόσο βαρυνέται ἀπὸ πλῆθος
ἐπιποσίων φροντῖδων καὶ μεριμνῶν, νὰ μὴ ἔπαυσαν διαρκῶς
νὰ καταβάλλωνται ἀφειδῶς, θὰ ἔλεγε κανεὶς μὲ πά-
θος ἀληθινόν, διὰ τὸ μακρινὸν μέλλον. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ
πράγματι οὔτε ἓνας, φίλος ἢ ἀδιάφορος, ἀγαθὴς προαι-
ρέσεως ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν συνειδήσιν του κατὰ
μόνας, δὲν θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ 'Ιωάννης Μεταξάς, ἐπι-
χειρῶν τὴν σύνταξιν τῆς νέας ἐλληνικῆς γενεᾶς, τὸ μόνον
εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποβλέπῃ ἦτο ἡ δη-
μιουργία προσωπικῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Τὸ μόνον προ-
σωπικὸν στοιχεῖον, ἂν ἐπιτρέπετο ἡ χρῆσις αὐτῆς τῆς λέ-
ξεως, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ 'Ιωάννου Μεταξά καὶ τῆς
Ε.Ο.Ν. εἶναι ἡ φιλοδοξία μιᾶς ἄλλης φύσεως, κάθε ἄλλο
παρὰ κοινῆς. 'Η φιλοδοξία τοῦ σπορέως καὶ τοῦ φυτευτοῦ.
Τοῦ σπορέως, ποῦ σπέρνει διὰ τὴν χαρὰν τῆς σποράς,
τοῦ φυτευτοῦ, ποῦ εἶναι λυτρωμένος τελείως ἀπὸ τὴν
προσδοκίαν τοῦ καρποῦ. Καὶ εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ
τὰς κλαίῃ κανεὶς τὰς κλειστάς καὶ σκοτεινάς καὶ πεπο-
ραμέναις καρδίαν καὶ διανοίας, ἂν ὑπάρχουν, ποῦ θὰ ἔμε-
ναν ἀσυγκίνητοι εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ τοῦ σπορέως, ποῦ
σκορπᾷ τὸν σπὸρον τοῦ πλοῦσιου πνεύματος καὶ τοῦ γο-
νίμου αἰσθηματός του, μὲ τὸ πρόσωπον γεμάτον φῶς καὶ
χαρὰν εἰς τὸν πλατὺν ἀγρὸν τοῦ μέλλοντος, διὰ νὰ τὸν
θερίσουν ἐκεῖνοι ποῦ θὰ ἔλθουν καὶ τῶν ὁποίων, προεκτείν-
ων τὴν ὑπαρξίν του, δὲν μαντεύει μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν
ᾗ καὶ τὴν χαίρεται τὴν χαρὰν τῆς ὠνευμένης συγ-
κομιδῆς.

Καὶ εἶναι αὕτη ἡ βίωσις ἡ χαρούμενη, τοῦ μέλλοντος,
τὸ μυστικὸν τῆς ἀκαταπόνητου ὁρμῆς, ποῦ εἶναι συγκεν-
τρωμένη, ὡς ἐν ἡφαιστείῳ, μέσα εἰς τὴν κατὰ τὰ λοιπὰ
ἥρεμον καὶ στερεώτατα ἰσορροπημένην καὶ δεύτατα δια-

λεκτικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ τὴν μαθηματικὴν
μόρφωσιν, τοῦ ὁποίου ὄρες ὄρες ἐξαφνίζει καὶ καταπλή-
σει τοὺς συγχρόνους του, ὅχι ἡ νεανικὴ ἀεικίνησις καὶ τὸ
ἀνήσυχον πνεῦμα, ἀλλὰ ἡ προφητικὴ πνοή. Χωρὶς αὐτὴν
τὴν ὁρμὴν, χωρὶς αὐτὸ τὸ πάθος, χωρὶς αὐτὴν τὴν σταθε-
ράν καὶ ἥρεμον πίστιν πρὸς τὸ μέλλον, ἡ πηγὴ αὐτῆς τῆς
πνοῆς θὰ μᾶς ἦτο ἀνεξήγητος. 'Οπως ἀνεξήγητος καὶ
ἀσύλληπτος θὰ μᾶς ἦτο αὕτη ἡ λυτρωμένη ἀπὸ κάθε ἰδιο-
τελῆ προσδοκίαν σπατάλη ἐνεργείας καὶ σπατάλη μό-
χθου, ποῦ ἰδιαίτερος καταπλήσσει καὶ γεννᾷ ἀπορίας
καὶ θαυμασμοὺς, ἀλλὰ καὶ πολλαπλασιάζει γύρω τὴν
καρτερίαν καὶ τὴν ἐλπίδα, εἰς τὰς σκληρὰς ἡμέρας ποῦ
ζῶμεν.

Θὰ ἠθέλαμεν δὲ ἀκριβῶς, περισσότερο ἀπὸ ὅλην τὴν
σοφίαν τῶν πρακτικῶν συμβουλῶν καὶ τῶν θετικῶν διδα-
γμάτων, τὰς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία καὶ εἰς ὅλους τοὺς
κύκλους τῶν θεμάτων ποῦ ἀπασχολῶσαν τὸ Β' Συνέδριον
ἦντλησαν ἀπὸ τὴν ἀπέραντον μάθησιν τοῦ 'Αρχηγοῦ καὶ
τὴν ἀπέραντον πείραν του, αὕτη ἡ πίστις καὶ αὕτη ἡ
πνοὴ ν' ἀποθησαυρισθῇ καὶ διατηρηθῇ ἀπὸ ὅλους, διὰ νὰ
μεταφερθῇ καὶ μεταδοθῇ ὡς μυστικὸς πυρὸς ἐκεῖ ὅπου
ἀγωνίζονται καὶ δροῦν, εἰς τὰ στελέχη, εἰς τοὺς ἀξιωμα-
τούχους καὶ εἰς ὅλα τ' ἀγῶρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς 'Ορ-
γανώσεως. Κάτι περισσότερο θὰ ἠθέλαμε, αὐτὸς ὁ πυρ-
σὸς, ὁ ζῶν καὶ ὁ φλέγων καὶ ὁ φωτίζων, αὕτη ἡ πίστις
καὶ αὕτη ἡ πνοή, ἀπὸ τῶν ὁποίων μεταλάβαμεν καὶ ἡν-
τλήσαμεν ὅλοι κατὰ τὰς ὥρας καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα
τοῦ συνεδρίου καὶ κατὰ τὰς οἰκιοτέρας στιγμὰς τῶν φι-
λικῶν συνομιλιῶν, νὰ γίνῃ ἡ φλόγα ποῦ ἡ ἀνάψις εἰς τὰ
στήθη ὅλων τόσο δυνατὰ, ὥστε νὰ μεταπλάσῃ, νὰ μετα-
μορφώσῃ καὶ ν' ἀνανεώσῃ τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖ-
κας, ποῦ ἔχουν ἐπωμισθῇ μὲ τὴν μεγάλην τιμὴν καὶ τὴν
μεγάλην εὐθύνην τῆς συντάξεως καὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν
νέων καὶ τῶν νεανίδων τῆς 'Ελλάδος. Νὰ τοὺς κάμῃ ἄλ-
λους ἀνθρώπους. Νὰ τοὺς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε κεκτημένην
ἀδυναμίαν. 'Απὸ κάθε σκοπὸν ἀσχετον μὲ τὸ ἔργον ποῦ
ἀνέλασαν. 'Απὸ κάθε μερίμναν καὶ φροντίδα ποῦ δὲν θὰ
εἶχον ὡς ἀντικείμενον τὸ ἔργον αὐτό. Τὸ ἔργον τὸ βαρὺ
καὶ τὸ μέγα. Τὸ ἔργον τοῦ ὁποίου ἡ ἀσκήσις ἀπαιτεῖ ὁλο-
κληρωτικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἀφειρώσιν. Εἰς τὸν αἰῶνα
αὐτὸν τοῦ ποσοτισμοῦ καὶ τῆς βαρβαρικοῦ ἐπιβολῆς τῶν
ἀριθμητικῶν ὀγκῶν οἱ 'Ελληνες, ὅπως πάντοτε εἰς τὴν
'Ιστορίαν, περισσότερο ἰσως παρὰ κάθε ἄλλη φορὰν εἰς
τὴν 'Ιστορίαν, ἔνα ἔχομεν ν' ἀκολουθήσωμεν δρόμον καὶ
ἔνα ἔχομεν τρόπον νὰ υπεραιμνωθῶμεν νικηφόρος τῆς
ὑπάρξεώς μας. Τὴν εἰς τὸ ἀκρότατον ὄριον καλλιέργειαν
καὶ συνειδητοποίησιν τῶν ποιοτικῶν ἀρετῶν, τῶν ὁποίων ὁ
'Ελληνισμὸς εἶναι φορεὺς ἐκ κληρονομίας καὶ ἐκ παραδό-
σεως. Οἱ ἡγέται, τὰ στελέχη, οἱ ταχοὶ καὶ τὰ μέλη τῆς
'Οργανώσεως δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ τὴν ἀγνοοῦν αὐτὴν
τὴν ἀλήθειαν, οὔτε νὰ τὴν λησιμονοῦν. 'Αποδεχθέντες τὴν
τιμὴν τῆς κλήσεως τοῦ 'Αρχηγοῦ, ἀπεδέχθησαν καὶ ἀνέ-
λαβον εὐθύνας. Διὰ νὰ τὰς φέρουν καλῶς καὶ διὰ νὰ τὰς
ἀσκήσουν γονίμως ἠτύχησαν νὰ ἔχουν ὡς ὑπόδειγμα καὶ
ὡς φῶς προσανατολισμοῦ τὸ ὑπέροχον ἰδικόν του παράδει-
γμα. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀνιδιοτελοῦς σπορέως καὶ τοῦ
φυτευτοῦ. 'Ας ἀκολουθήσουν τὰ βήματά του. 'Ας ἐμπνευ-
στοῦν ἀπὸ τὸν λόγον καὶ πρὸ παντὸς ἃς φωτίζοιεν ἀπὸ
τὰ ἔργα του, ὅσοι ἔχουν τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως καὶ
τὸ πάθος τοῦ δημιουργεῖν. 'Οσοι ἀντιλαμβάνονται ὅτι
τοὺς λείπει αὐτὸ τὸ πάθος ἢ ὅτι ἡ δύναμις των δὲν ἐπαρ-
κεῖ, ἃς παραμερίσουν, δίδοντες θέσιν εἰς τοὺς ἀειωτέρους
ποῦ θὰ ὑπάρχουν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὑπάρχουν. Θὰ
προσφέρουν καὶ οἱ τοὶ μίαν ὑπηρεσίαν, τὴν καλλιτέραν ποῦ
ἡμποροῦν. Καὶ θὰ εἶναι ἡ ὑπηρεσία των σημαντικὴ διὰ τὸ
ἔργον.

«Ω Σ Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Σ»

«Αναψε τὸ φανάρι τοῦ ὁ Διογένης καὶ βγήκε μέρα μεσημέρι στὸ δρόμο. Οὔτε ἀνόητος οὔτε καὶ τρελλὸς ἦταν ὁ κυνικός αὐτὸς φιλόσοφος γιὰ νὰ κἀν ἄσκοπα ἓνα τέτοιο πράγμα. Δὲν μποροῦσε στὰ καλὰ καθούμενα νὰ ρεζιλέψῃ τὴ φήμῃ τῆς σοφίας του. Στάθηκαν τότες οἱ σύγχρονοί του κι' οἱ γνωστοί του ἐκπληκτοί. Τὸν ἐβλεπαν περίεργα καὶ δὲ βάσταξαν νὰ μὴν τὸν ρωτήσουν: «Τὶ ζητᾷς μὲ τὸ φανάρι, Διογένη;» Τοὺς κοίταξε αἰγούρα ολκίτροντάς τους καὶ τοὺς εἶπε σύντομα καὶ ἐπιγραμματικά: «Ἀνθρώπων!»

Πόσο θάνοιντο τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια ἐκεῖνοι οἱ Ἀθηναῖοι στὴ συμπεκνωμένη του ἀπάντησι! Εἶναι δυνατόν νὰ βγῇ τόση συμπύκνωση σοφίας ἀπὸ ἀνθρώπινο στόμα; Οἱ αἰῶνες μᾶς ἐξηγήσαν τὸ διογένειο ἐκεῖνο αἶνιγμα. Ἄν οἱ τότε Ἕλληνες ποὺ ἀκούσαν τὸν λόγον αὐτὸν ἐνοιώσαν τὴ σημασία του, θάπρεπε νὰ τὸν αἰσθανθοῦν σὰν ὁδὶδα μεγάλου διαμετρήματος πάνω στο κεφάλι τους. Ὁ Διογένης τοὺς ἔλεγε μὲ τὴ γλῶσσα καὶ μὲ τὸν τρόπο του, ὅτι αὐτοὶ ποὺ περπατοῦσαν μαζὶ του, ποὺ γελούσαν, ποὺ τρώγανε σπόρους φύνοντας τὰ τοσόφια τους σὲ μεγάλα τόξα κάτω ἀπὸ τὸν Ἀττικὸν ἥλιο, ποὺ τὸν ρωτοῦσαν καὶ ἀποροῦσαν, δὲν ἦσαν ἄνθρωποι. Δὲν τὸ κατάλαβαν ὅμως κι' ἄφησαν σὲ μᾶς τοὺς μεταγενέστερους τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος ἐκείνου. Τώρα ποὺ ὁ Διογένης δὲν γυρίζει ἀνάμεσό μας μὲ τὸ θρυλικὸ του φανάρι, παρὰ μᾶς πλησιάζει μὲ τὸ φῶς τῆς σοφίας του, ξέρομε τι ἐννοία ἔδινε στὴ λέξι ἄνθρωπος.

Ἀνθρώπος δὲν θὰ πῇ νάχῃς μοναχὰ μιὰ κίνησι καὶ μιὰ ἐνέργεια ἀπὸ τὴν φύσι. Δὲν θὰ πῇ νὰ τρώῃ, νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ κοιμᾷσαι, νὰ γελᾷς καὶ νὰ λυπᾷσαι.

Θὰ πῇ καὶ ἄλλο πὶο περιεκτικὸ καὶ πὶο μεγάλο.

Θὰ πῇ νὰ εἶσαι κυρίαρχος πάνω ἀπὸ τὴν ὕλη, νὰ εἶσαι τὸ θεοῦ δοχεῖο, ποὺ ὁ Ὑψίστος ἔβαλε μέσα του τὴ μεγάλη αἰώνια πνοή του. Θὰ πῇ νὰ εἶσαι ὁ νικητὴς τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ ὁ ἐμπνευστὴς καὶ ὁ δημιουργὸς τῆς ἐποχῆς σου. Θὰ πῇ νὰ ἔχῃς μέσα σου τὸ ἀκατάλυτο πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ σπέρμα ποὺ θὰ ξεμακρύνῃ καὶ θὰ διαιωῖσῃ τὴν ὑπαρξί τοῦ ἀνθρώπου στὴν οὐσία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀληθινὰ κατῶρθωσε νᾶναι τέτοιος, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ἀξιώματα καὶ τίτλους. Εἶναι ἐλεύθερος. Κινεῖται σὲ ὑψηλὲς σφαίρες καὶ τίποτα δὲν τοῦ φέρει στενοχώρια.

Φαντασθῆτε λοιπὸν πόση τιμὴ σὰς ἔκανε ὁ Ἀρχηγός, συναγωνιστὴς καὶ συναγωνιστρίες, ὅταν στὸ τέλος τῆς Β' Πανελληνίου Διασκεψέως, καλῶντάς σας νὰ δειπνήσετε μαζὶ του σὰς ἔλεγε: «Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διότι δεχθήκατε τὴν πρόσκλησί μου εἰς τὸ ἀπομυθῶν λίτον καὶ ἀπείρητον γεῦμα κι' ἐτοὶ δώσατε μιὰ ἀφορμὴ νὰ μείνω ὀλίγες ὥρες μαζὶ σας, χωρίς τὴν ἐπισημότητα τοῦ Συνεδρίου, ὡς ἄνθρωπος με ἄνθρωπος».

Ἴσως νὰ μὴ σταμάτησε κανεὶς καὶ καμμιὰ πάνω σ' αὐτὰ τὰ ἀπλὰ καὶ συ-

νηθισμένα λόγια. Κι' ὅμως πόση βαθεῖα ἐννοία ἔχουν! Ὁλάκερη κομολογιά! Πρῶτα -πρῶτα μὲ τὴν ὁμολογία του αὐτὴ σὰς ἔδωσε τὸ χρίσμα τοῦ ἐξαίρετοῦ, σὰς ὠνόμασε μὲ τὴν ἀνώτατη ὀνομασία ἐκείνου, ποὺ στὴ σοφία του ὁ Διογένης ζητοῦσε καταπονοῦμενος σὲ κάθε γωνιά μὲ τὸ φανάρι. Σὰς ἔβαλε στὴ σειρά τῶν δημιουργῶν, τῶν ἐμπνευστῶν, τῶν δίκαια φερόντων τὸ μεγάλον αὐτὸ ὄνομα. Θὰ πῇ πὼς ἔχετε κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀγάπῃ του!

Ἐπειτα ὅμως συνέθε καὶ τὸ ἄλλο, τὸ πὶο μεγάλο ἀκόμα.

Πῆρε τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸν ξέντυσε ἀπὸ ὅλα τὰ ἀξιώματα, τὰ ὀφείκια καὶ τὶς τιμές ποὺ ἔχει ὡς Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ὡς Ἀρχηγὸς ἐνὸς Κράτους, ὡς κινήτριος δύναμις ἐνὸς Λαοῦ, τὸν ἔφησε ἐλεύθερον ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπισημότητες καὶ κάθησε ἀνάμεσό σας μόνον σὰν ἄνθρωπος.

Εἶπε μὲ τὴ συνθιγμένη του ἀπλὴ γλῶσσα, ποὺ τὶς πιότερες φορὲς τὴν μαντεύουμε, παρὰ τὴν ἀκούμε, καὶ ποὺ φτάνει ὡς τῆς καρδιάς μας τὰ βάθη μὲ τὴ συγκινητικὴ ἐξωτερικεύσι τῆς στίς πράξεις του: «Ἐλάτε σεῖς παιδιά μου γύρω. Μὴν δειλιάζετε καὶ μὴ στενοχωρῆσθε. Αὐτὴ τὴ στιγμή τῆς βαθεῖας μᾶς ἀλληλεγγύης δὲν μᾶς χωρίζει κανένα φράγμα καὶ καμμιὰ βαθμίδα δὲν μᾶς κρατᾷ σὲ ἀνισὶ ἀπόστασι. Εἶμαι ὁλότελα δικὸς σὰς αὐτὴ τὴ στιγμή, γιατί φρόντισα προτοῦ νὰ μῶ ἐδῶ μέσα νὰ βγάλω τοῦ ἀξιώματός μου τὴν πορφύρα, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ σὰς σύρω πὶο κοντά μου, νὰ σὰς χαϊδέψω τὰ μαλλιά σὰν πατέρας φιλόστοργος. Θέλωμαι σὰν ἄνθρωπος μοναχὰ νὰ σὰς νοιώθω νὰ σκύβετε μέσα στῆς ψυχῆς μου τὰ τρισβάθα, ποὺ γιὰ

σὰς εἶναι γεμάτα πίστι καὶ καλωσύνη καὶ νὰ γεμίσετε τὰ χέρια σας ἀπὸ τὸ χρυσάφι τῆς ἀγάπης μου γιὰ σὰς καὶ τῆς ἐλπίδας μου γιὰ τὸ μέλλον τὸ δικό σας καὶ τῆς Ἑλλάδος μας!»

Ἐκείνη ἡ στιγμή ποὺ μιλοῦσε ἔτσι ὁ Ἀρχηγός ἦταν ἡ πὶο ὠραία καὶ ἡ πὶο λαμπερὴ ἀπὸ ὅλες τὶς ὥρες ποὺ πέρασαν στὴ Β' αὐτὴ Πανελληνίῳ Διάσκεψι. Ἦταν σὰν νὰ στέκονταν ὅλοι νέες καὶ νέοι νικητὲς στὸ στίβον μετὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ἔκεινος μὲ ζεστά τὰ χέρια καὶ πὶο ζεστὴ τὴν καρδιά ἔκοβε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τῆς ψυχῆς του τὸ χρυσὸ λάβαρο καὶ τὸ κάρφωε σὰν παράσημο στὸ στήθος τοῦ καθενός!

Ἔτσι καὶ τῆς θρησκείας μᾶς ὁ Ἀρχηγὸς γδύθηκε τὴ θεϊκὴ του δύναμι, τὴν ὑπερουσία του δόξα καὶ κατέθηκε μιὰ μέρα σὰν ἄνθρωπος κοντὰ μᾶς γιὰ νὰ μᾶς δῇ καὶ νὰ τὸν δοῦμε, νὰ μᾶς ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσουμε.

Γιατὶ ἀλήθεια τὶ σημασία μπορεῖ νὰ χῇ γιὰ τὴν ψυχὴ ἐνὸς Λαοῦ ἓνας Ἀρχηγός ποὺ δὲν εἶναι πρῶτα -πρῶτα μὲ τὴν κυρία ἐννοία τῆς λέξεως, ὅπως τὴν ἀναλύσαμε, ἄνθρωπος;

Θὰ μείνῃ πάντα ἓνα κρῶ ἀγαλλμα, ἓνα σὲ ἀπόστασι στεκόμενο θαλὸ σύμβολο. Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σφυρηλατήσῃ τὴν ἀγάπῃ καὶ τὴν πίστι, τὰ δυὸ στερεὰ βάθρα μέσα στὶς ψυχές.

Θὰ μείνῃ ἕνος στὰ συναισθήματα τοῦ Λαοῦ του, γιατί δὲν προσπάθησε ὡς ἄνθρωπος νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Μόνον ἡ νόσι τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν ἄνθρωπο γεννᾷ τὴν ἀγάπῃ. Καὶ μόνον «ἡ τελεία ἀγάπῃ ἔξω βάλλει τὸν φόβον».

Τότε μόνον ἡ γέτης καὶ ἀκολουθία εἶναι ἀλληλένδετοι σὲ ζωὴ καὶ θάνατο.

Σ. Καρ.

Η Β' ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, ἐγκρίσει τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ προκηρύξῃ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Β' Ἐκθέσεως Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία πρόκειται νὰ περιλάβῃ τὰ ἀκόλουθα τμήματα: Ἔργων Ε.Ο.Ν., Γεωργικῶν προϊόντων καλλιέργειας σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν., Χειροτεχνίας, Βιοτεχνίας καὶ Λαϊκῆς τέχνης, ἔργασίας τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν., Χειροτεχνίας μαθητῶν Φαλαγγιτιστῶν, Φαλαγγιτῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανιστῶν, γλυπτικῆς, ζωγραφικῆς καὶ φωτογραφίας, ἔργων προερχομένων ἐκ τῆς καθοδηγήσεως πάντοτε τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐπίσης ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου θὰ προκηρυχθοῦν ἐγκρίσει τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως οἱ Β' Καλλιτεχνικοὶ ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι διὰ μὲν τὴν Γενικὴν Ἐποπτεῖαν πρωτευούσης θὰ διεξαχθοῦν τὰ τέλη Αὐγούστου ἢ ἀρχὰς Σεπτεμβρίου, οἱ δὲ Πανελληνιοὶ Καλλιτεχνικοὶ ἀγῶνες θὰ γίνωνται τὴν αἰοῖν τὸ 1941 ταῦτο χρόνος με τὸς 3ους Πανελληνίους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Α' Πανελλήνιος Ἐκθεσις τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Ζαπτείου ἐξακολουθεῖ τὰς ἐργασίας τῆς.

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπισκέφθη ἅπαξ τὴν ἐκθεσιν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως ἐπισκέφθη δις τὴν ἐκθεσιν μέχρι τοῦ παρελθόντος Σαββάτου.

Χρ. Νικολαΐδης
ΛΕΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΕΧΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου Φίλοι,

Στὸ περασμένο γράμμα προσπάθησα νὰ σὰς δώσω μὲ δυὸ λόγια, ἢ καλλιτέρα μὲ δυὸ μονάχα λέξεις, τὸ νόημα τῶν συστάσεων τοῦ Ἀρχηγοῦ στοὺς λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες κατὰ τὴν ἀπονομὴ τῶν λογοτεχνικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν βραβείων τοῦ Κράτους. Κι' οἱ δυὸ αὐτὲς λέξεις εἶναι: Τέχνη Ἑλληνική.

Γιὰ νὰ μποῦμε πὶο βαθεῖα στὸ νόημα τῶν λέξεων αὐτῶν, ἂς δοκιμάσουμε νὰ τὶς ἀναλύσουμε μὲ λίγα λόγια. Καὶ πρῶτα -πρῶτα τί εἶναι Τέχνη; Τέχνη εἶναι ἡ ζωντανή, ἡ ἀπὴν ἐκφράσι τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ· εἶναι, γιὰ νὰ μιλήσουμε πὶο παραστατικά, ὁ καρπὸς τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ καλλιτέρα τὸ λουλούδι τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀλλὰ ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶναι δημιουργημα ὀρισμένων ἀνθρώπων, αὐτῶν ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν Τέχνη. Εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς γενικῆς, τῆς συνολικῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς καλλιέργειας ἐνὸς λαοῦ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, σὲ ὅποιαν ἐποχὴ καὶ σὲ ὅποιον τόπο βλέπουμε τὴν Τέχνην ν' ἀκμάζει, παρατηροῦμε συγχρόνως γύρω ἀπ' αὐτὴν ἓνα ὁλόκληρο λαὸ νὰ στέκεται σὲ ἀνάλογο ἐπίπεδο πολιτισμοῦ. Τέχνη ξεκάρφωτη, ἀνεδαφική δὲν ὑπῆρξε ποτὲ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ δέντρο ἢ λουλούδι, ποὺ δὲν στηρίζεται γερά μέσα στὸ χῶμα, ποὺ δὲν ὑψώνει τὰ κλαριά του ἢ τὰ πέταλά του στὴν ἀτμόσφαιρα, γιὰ νὰ πάρῃ ἀπ' αὐτὴ στοιχεῖα ζωῆς καὶ ἀναπτύξεως.

Αὐτὸ τὸ χῶμα εἶναι γιὰ τὴν Τέχνη ἡ ἐθνικὴ γῆ. Αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ. Καὶ δὲν εἶναι ἀπλῶς αὐτὸς μιὰ μεταφορικὴ εἰκόνα, ἀγαπητοί μου φίλοι! Εἶναι νόμος φυσικῆς, ὅλος αἰώνιος κι' ἀναλλοίωτος, ποὺ ἔχει διαπιστωθῇ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς Τέχνης, σ' ὅλους τοὺς τόπους καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχές. Κάθε λαός, σὲ κάθε ἐποχὴ τῆς σταδιοδρομίας του, εἶχε τὴ δική του Τέχνη, σταθερὰ κι' ἀκλόνητα δεμένη μὲ τὴν ἐθνικὴν του ζωὴν καὶ ἱστορίαν, μὲ τὴν ἐθνικὴν του ἰδιοσυγκρασίαν καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν του ἐξέλιξι.

Κι' αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ διαπίστωσις μᾶς ἐξηγεῖ αὐτομάτως καὶ τὴν ἄλλη λέξι, τὴ λέξι Ἑλληνική. Μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο, κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν οὐρανὸν, μέσα σ' αὐτὴ τὴ φύσιν κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὸν τὸν Λαόν, ἄλλην ἐκδήλωσι, ἀπὸ καθαρά καὶ γνήσια Ἑλληνική;

Ἐχομε τὴν πὶο ὠραία καὶ πὶο τιμημένη Πατρίδα ἔχομε τὴν πλουσιώτερη κληρονομία Πολιτισμοῦ, τὴν πὶο δοξασμένη ἱστορίαν ἔχομε ἓνα ὑπέροχον τόπο κι' ἓνα θαυμάσιον λαόν. Ποῦ ἄλλοι μποροῦμε νὰ βροῦμε ὀραιότερες καὶ πλουσιώτερες πηγὰς ἐμπνεύσεως; Ἡ φυσικὴ μᾶς κλίσι, ἡ ἰδιοσυγκρασίαν μᾶς, ἡ ὅλη πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑπόστασις μᾶς μᾶς σπρώχνουν καὶ μᾶς ἐπιβάλλουν ν' ἀντιπλοῦμε τὶς ἐμπνεύσεις μᾶς ἀπὸ τὶς ἀφθονίες μᾶς, ποὺ εἶναι οἱ μόνες ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν τὴ δροσίαν καὶ τὴ δύναμιν ποὺ χρειάζονται γιὰ ἀνώτερες κατευθύνσεις.

Αὐτὸ εἶναι, ἀγαπητοί Φίλοι, τὸ βαθύτερον νόημα τῶν συστάσεων τοῦ Ἀρχηγοῦ στοὺς λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες τῆς χώρας μᾶς κι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ μελετήσουμε καὶ νὰ τὸ ἐνστερνισθοῦμε ὅλοι σὰν εὐρύτερον πνευματικὸν κήρυγμα, τὸ κήρυγμα ὅτι ὅλοι οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ γνωρίσουν, ν' ἀγαπήσουν καὶ νὰ μελετήσουν τὸν τόπο τῆς καὶ τὸν Λαόν τῆς, νὰ γνωρίσουν, ν' ἀγαπήσουν καὶ νὰ μελετήσουν τὴ γῆ τῆς καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς, τὶς παραδόσεις τῆς καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς, τὸ πνεῦμα τῆς καὶ τὴν ψυχὴ τῆς. Ἀπὸ τῆς βαθεῖας αὐτῆς γνωριμίας καὶ μελέτης δὲν θὰ προέλθῃ μόνον μιὰ αὐθόρμητη καὶ γνήσια Ἑλληνικὴ Τέχνη ἀλλὰ θὰ προέλθῃ συγχρόνως καὶ μιὰ γενικώτερη πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνάστασι τοῦ Λαοῦ, ποὺ θὰ συντελέσῃ, ποὺ θ' ἀποτελέσῃ μᾶλλον τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Πολιτισμοῦ μᾶς.

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπῃ
Μελῆς Νικολαΐδης



«Ἄν θέλετε νὰ γράψετε ἔργα βιώσιμα πηγαίνει κατ' εὐθείαν ν' ἀντλήσετε τὶς ἐμπνεύσεις σας ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ ἀστείρευτον πηγὴν ποὺ λέγεται λαϊκὴ ψυχὴ. Τὰ πρότυπά σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι τύποι ξεγίζοντες, ποὺ δὲν ἔχουν αὐθόρμητον ζωὴν καὶ ἡ ζωὴ τους εἶναι γίμνσις, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι τύποι καὶ μορφὲς γνήσιως ἑλληνικοὶ. Πρέπει νὰ πᾶτε ὅσο μπορεῖτε πὶο κοντὰ στὸ λαὸ ποὺ μοχεῖ, ποὺ χαροπαλεύει καὶ ν' ἀκούσετε ὅλη τὴν κλίμακα τῶν συναισθημάτων του, ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν ὡς τὴ δυστυχίαν, ἀπὸ τὸ κλάμα ὡς τὸ γέλιο. Κοντὰ εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν θὰ βρῆτε τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν σας, γιατί καὶ σεῖς, εἴτε τὸ θέλετε εἴτε δὲν τὸ θέλετε, ἔξω καὶ πάνω ἀπὸ κάθε ἐπιρροή, εἰσθε Ἕλληνες, γιατί τὰ κύτταρά σας εἶναι ἑλληνικά, τὸ ὑποσυνείδητό σας εἶναι ἑλληνικὸ καὶ δὲν μπορεῖτε παρὰ νὰ σκέπτεσθε καὶ νὰ δημιουργήτε ἑλληνικά. Κοντὰ εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ὕλικόν θὰ μπορέσετε μὲ τὸ τάλαντό σας νὰ ἐκφράσετε καὶ νὰ εἰκονίσετε τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν, τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν λογοτεχνικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν βραβείων).

ΗΧΩ

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ὅταν πρὸ ἡμερῶν παρετηροῦμεν ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας ἀποτελεῖ μίαν ἑλληνικὴν στρατιάν τῶν μετόπισθεν, ἱκανὴν εἰς ὅραν πολέμου νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς πολλαπλὰ καὶ σοβαρὰ καθήκοντα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχομεν προσθέσει ὅτι ἡ Ὀργάνωσις αὐτὴ ἔχει καὶ ἓν μέγιστον περιεχόμενον πολιτιστικόν. Ἡ Πανελλήνιος Ἐκθεσις τῆς Ε.Ο.Ν. ἀποτελεῖ εὐλογιστὸν περὶ τούτου ἀπόδειξιν. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐκθέσεως εἰς τὴν ὁποίαν πλὴν τῆς γενικῆς δραστηριότητος τῆς Ὀργάνωσεως τὴν ὁποίαν ἐμφανίζει, παρέχεται καὶ τὸ μέτρον τῆς ἐπιδόσεως τῶν φαλαγγιτῶν καὶ τῶν φαλαγγιτρίων εἰς τὰς εἰκαστικὰς τέχνας. Πρόκειται περὶ μιᾶς προσπάθειας ἀξίας θαυμασμοῦ, τὴν ὁποίαν παντοιοτρόπως ἐνθαρρύνει ἡ Ὀργάνωσις. Ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς τέχνης μέχρι τῶν καλλιτεχνικῶν χειροτεχνημάτων τῶν μελῶν τῆς Ὀργάνωσεως, ὅλα τὰ ἐκθέματα τοῦ οἴκειον τμήματος συγκεντρωθέντα μετ' αὐστηρὰν ἐπιλογὴν, δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ δὲν ἀπέθανεν εἰς τὸν τόπον μᾶς, ὅτι ἀποτελεῖ μίαν δευτέραν φύσιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ὅτι ἐνισχυόμενον εἰς τὰς τάξεις τῶν νέων, ὡς τὸ ἐνισχύει ἡ Ε.Ο.Ν., δύναται νὰ ἀνοίξῃ τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὰς παλαιὰς ἐξάρσεις τῆς Φυλῆς.

(Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή»)

MAGHMA

Μία σειρά άνοήτων φημών άφού έκυκλοφόρησαν έπί ήμέρας εις την 'Ελλάδα, διά νά τύχουν έπειτα και της τιμής της άναγραφής εις μίαν ξένην έφημερίδα, διεψεύσθησαν κατά τόν πλέον άρμόδιον και τόν πλέον κατηγορηματικόν τρόπον από τό 'Αθηναϊκόν πρακτορείον. 'Ετσι μαζί μέ τόν έξω κόσμον έπληρόφορήθησαν και όσοι άκριτοι άνηθούσι εις την 'Ελλάδα δέν κατορθώνουν άκόμη νά διακρίνουν μεταξύ της άνευθύνου διαδόσεως — πού σπανίως τίθεται εις την κυκλοφορίαν χωρίς κάποιον κρυφόν και σκοτεινόν σκοπόν—και της ειδήσεως, έπληροφρήθησαν ότι ούτε οί στρατοί τών Δυτικών συμμάχων κατέλαβον την Θεσσαλονίκην, ούτε ό ραδιοφωνικός σταθμός της 'Αγκύρας ύβρισε την 'Ελλάδα και τούς 'Ελληνας, ούτε άπηγορεύθη ή κυκλοφορία τών τουρκικών έφημερίδων εις την 'Ελλάδα, ούτε, τέλος, ή Τουρκική Κυβέρνησις διετύπωσε πρός την 'Ελληνικήν αίτημα περί κατάλήψεως στρατιωτικής τών εις τό άνατολικόν Αιγαίον έλληνικών νήσων. Την τελευταίαν αύτην μωροτάτην έπινόησιν τών κακοβούλων διαδοσιν διέψευσε ταυτοχρόνως και μέ την ίδίαν κατηγορηματικότητα και τό ήμειπίσιμον τηλεγραφικόν πρακτορείον της 'Αγκύρας.

Ἐξηγήσαμεν εἰς προηγουμένον τεύχος τῆς «Νεο-
λαίας» ἐν ἐκτάσει τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε
κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον ἡ φήμη καὶ ἡ διάδοσις ὡς
μέσον πολεμικόν, καὶ ἐτονίσασμε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀτομι-
κῆς καὶ ὁμαδικῆς ἀμύνης ἐναντίον τῆς. Ἐπανερχόμενοι,
λόγῳ τῆς δοθείσης εὐκαιρίας, θὰ ἐπαναλάβωμεν μὲ πε-
ρισσότεραν ἐπιμονὴν τὴν σύστασιν μας εἰς ὅλους τοὺς
Ἕλληνας νὰ μὴ διαψεύσουν τὴν δικαίαν φήμην τῆς ὀξείας
ἀντιλήψεως καὶ τῆς εὐφυΐας των. Ὅχι μόνον νὰ δυσπι-
στούην πρὸς τὰς ἀνευθύνους διαδόσεις ἀλλὰ καὶ νὰ δια-
φωτίζουσιν ἐκεῖνους πού ἔτυχε νὰ τὰς προσέξουν καὶ νὰ
δώσουν εἰς αὐτὰς πίστιν καὶ ν' ἀνακόπτουν οὕτω τὴν πε-
ραιτέρω διάδοσιν των. Βεβαίως ἡ διάδοσις ἔχει τὴν διά-
φυσιν μέσα της, διότι αὐτὰ πού ἐξαγγέλλει οὐδέποτε
ἐπαληθεύουν. Δι' αὐτὸ εἰς ἄλλας ἡρέμους ἐποχὰς ἡ διά-
δοσις σπανίως ἐχρησιμοποιεῖτο. Σήμερον αὐτὸ δὲν συμ-
βαίνει. Σήμερον ἡ διάδοσις εἶναι ἐπιφθον ὅπλον, διότι
ἂν κατάρθωσεν νὰ διαταράξῃ, ἐπ' ὀλίγον ἔστω, τὴν ψυ-
χικὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν ἑνὸς ἀριθμοῦ ἀνθρώπων
ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ της. Οἱ δύσκολοι καιροὶ ἀντιμετω-
πιζονται μὲ ψυχραμίαν, μὲ ὀρθὴν κρίσιν, μὲ θάρρος καὶ
μὲ σταθερὸν φρόνημα. Καὶ ἡ διάδοσις σκοπὸν ἔχει νὰ

Εἰς μίαν γωνίαν πολὺς
 ἱερεὺς, μὲ ὄνειροπόλον καὶ
 σεβασμίαν μορφήν, ἀφοῦ
 ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ
 σταυροῦ καὶ εἰσήκωσε λει-
 τουργικὰ τὸ χέρι εἰς σχή-
 μα εὐλογίας πρὸς τὴν κα-
 τεύθυνσιν τοῦ ἀνακτόρου,
 ἐπιθύρῃσεν, ἀκουσθεὶς ἀπὸ
 παραταχόντας. « Ἀς τὸν εὐ-
 λογητὸν ὁ Θεὸς καὶ ἅς τοῦ
 χρηρῆθαι ὅλας τὰς βασιλι-
 κάς ἀρετάς τῶν γονέων
 καὶ τῶν προγόνων του.
 Ἀς τοῦ χρηρῆθαι τὴν ἰδίαν
 φλογεράν καὶ μεγαλεπή-
 βολον Ἑλληνικὴν καρδίαν
 τοῦ πάππου του καὶ τὴν
 εὐτυχὴ βασιλείαν τοῦ προ-
 πάππου του. Ἀμήν! Καὶ
 ἐκ στόματος τοῦ λειτουργοῦ
 τοῦ ὕψιστου ἠύχοντο
 οἱ Πανέλληνες.

TA KENTHMATA

Τὸ τμήμα τῆς Α' Πανελληνίου Ἐκθέσεως τῆς Ε.Ο.Ν., τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὰ χειροτεχνήματα τῶν Φαλαγγιτιστῶν, δίδει πλήρη τὴν εἰκόνα μαζὶ μετὰ τὸσα ἄλλα τῶν ἐσχολῶν τῶν Φαλαγγιτιστῶν μας τὸσον τῆς Πρωτεύουσας ὅσον καὶ τῆς ὑπαίθρου. Ἡ Ἑλληνικὴ λαϊκὴ τέχνη τοῦ ἀργαλειοῦ καὶ τῆς χειρὸς παίρνει καινοὺργια ῥωθὶ στὰ νέα χεῖρά τῆς Ὁργανώσεως. Τὴν μακρὰν παράδοσιν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐξείλιχθη ἡ λαϊκὴ καλαισθησία τῶν ὁφαντῶν, τῶν θαντελῶν καὶ τῶν κεντημάτων τῆς χειρὸς, τὴν εἶδομεν μετὰ χαρὰν εἰς τὰ ἐκτιθέμενα χειροτεχνήματα νὰ συνεχίζεται μετὰ νέον παλμὸν καὶ νέαν ἀντιλήψιν.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ
ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ἡ ὑπὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως θεμελιώσις τοῦ νέου ἐν Ἀθήναις Γενικοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου, παριστάμενον καὶ τὸ Ἀρχηγό, ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον σοφάραν καὶ θετικὴν ἐκδόφωσιν τῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὲρ τῶν Ἑθνικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Τὸ Νοσοκομεῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ περιλαμβάνῃ ἄνωγαν χιλιάδων κλινῶν μετὰ ἰδιαιτέρων τμημάτων λοιμωδῶν νόσων καὶ ἐπιδημιολογικῶν, θὰ συμπληρῶν τὴν ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ Στρατοῦ μέριμναν τῆς Κυβερνήσεως, ἀνταποκρινόμενον εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας τῆς ἐν τῇ πρώτῃ οὐσῃ στρατιωτικῆς δυνάμεως. Ἀνταποκρίνεται ὁμως συγχρόνως ἡ ἀνέγερσις τοῦ νοσοκομείου καὶ εἰς τὸ βαθύτερον αἰσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποθλίβεται πάντοτε μετὰ θερμότητος στοργῆς καὶ πλήρους ἐμπιστοσύνης του πρὸς τὰς Ἑθνικὰς ἀμυντικὰς δυνάμεις.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ
ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ ἰδιαίτερα προσοχὴ καὶ μέριμνα τῆς Ἑθνικῆς Κυδερνήσεως ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας, αἱ ὁποῖαι ἐξεδιπλώθησαν πάντοτε με συστηματικὴν καὶ ἀναδημιουργικὴν φροντίδα ἐπὶ ὅλων τῶν πνευμάτων τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας πραγμάτων, δὲν ἦτο δυνατόν πορὰ ν' ἀπλωθοῦν καὶ εἰς τὸν ἔξω Ἑλληνισμόν καὶ να περιλάβουν καὶ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰς Ἑλληνικὰς κοινότητας Ἑλλήνων ἐκπαιδευτικούς, τοὺς ὁποίους διὰ τοῦ νέου νόμου συνταξιοδοτεῖς ὡς καὶ τοὺς ἐκπαιδευτικούς τῆς Χώρας. Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὴν πληρὴ ἐνότητα τοῦ Ἑθνους ἀπὸ ψυχικῆς καὶ πάσης ἄλλης ἀπόψεως, ἐνοποτεῖ οὕτω καὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἐκπαιδευτικὸν κόσμον, ἀνεξαρτήτως τοποῦ διαμονῆς καὶ θράσεως, ἀρκεῖ να ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

Ἡ σημασία τοῦ μέτρου εἶναι ἀσπτόλητος.

— 2 — Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ —
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΑΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο εἰς Μαλακασάν ἡ μεγαλύτερα ἰσως εἰς ἀριθμὸν ἐκδρομῶν ἐξόρμησις τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν ὑπαίθρου.

Πρὸς τοὺς ἐκδρομεῖς ὠμίλησαν ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, τοὺς λόγους τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν κατωτέρω. Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Συναγωνιστές καὶ Συναγωνίστριες,

ᾠλθα ἐπιτηδες νὰ σὰς ἰδῶ σήμερα εἰς τὴν ἐκδρομὴν
 σας καὶ εἰς τὴν διασκεδᾶσιν σας. ᾠλθα νὰ ἰδῶ αὐτὴν
 τὴν τόσον ὥραϊα καὶ ὑπέροχον συνάθροισιν σας. Ἐδῶ μέσα
 εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν ὥραιον οὐ-
 ρανὸν τῆς, ὁ ὁποῖος γιὰ τὸ χατήρι σας σήμερον σὰς ἔχει
 ἀπὸ κάτω ἀπὸ σκία κι' ἀπὸ δροσιά. Ξεῦρω ὅτι σχεδὸν
 ὅλοι καὶ οἱ περισσότεροί ἀπὸ σὰς εἰσθε ἀγόρια καὶ κο-
 ριτσία ἐργαζόμενα καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι προστίθενται
 κάνουν καὶ αὐτοὶ μίαν ἐργασίαν εἰς τὸν τόπον μας. Λοι-
 πὸν ὅλοι καὶ ὅλες εἰσάστε ἐργαζόμενοι. Αὐτὸ μοὶ κάνει
 ἰδιαίτερον χαρὰν πού σὰς βλέπω, γιὰτι ξεῦρτε οὐτὶ ἀπάνω
 ἀκριβῶς εἰς τὸν ἐργατικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος ἐστή-
 ριξα ὅλη μου τὴν προσπάθειαν, διὰ νὰ ἀναγεννήσουμε τὸν
 τόπο μας. Κι' ὅταν λέγω ἐργατικὸν κόσμον τῆς Ἑλλά-
 δος, συμπεριλαμβάνω εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἀγορτικὸν κό-
 σμον τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἐργάζεται καὶ
 μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του συντηρεῖ διὰ τῶν προΐον-
 των τῆς γῆς ὅλον τὸ λαόν. Λοιπὸν εἶναι ἰδιαίτερα μου
 χαρὰ νὰ σὰς βλέπω σήμερα.

Ἔξευρετε ὅτι μέσα εἰς τὴν Ὁργάνωσιν τῆς Νεολαίας
ἔχουμε πραγματοποιήσει τὴν ἰσότητα ὄλων τῶν Ἑλλή-
νων καὶ Ἑλληνίδων. Οὐδὲν μέλος τῆς Ὁργανώσεως τῆς
Νεολαίας δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι εἶναι πέρα πάνω ἀπὸ τὰ
ἄλλα, διότι ἔχει καταγωγή ἀπὸ τοὺς τὰδε γονεῖς, ἢ διότι
εἶναι πλουσιος ἢ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Ὅλοι εἶναι τὸ ἴδιο,
ἴσοι. Ἀκριβῶς δὲ τὸ ὄνειρο, τὸ ὁποῖον τὸ εἶχον τόσες
Κοινωνίες καὶ τὸ ὁποῖον ὄνειρον τὸ εἶχε καὶ ἡ κοινωνία
ἡ ἰδική μας, τὸ ἐπραγματοποιήσαμε μέσα εἰς τὴν Ἑθνι-
κὴν Ὁργάνωσιν Νεολαίας.

Και τὸ παιδί τὸν μεγαλύτερου πλουσίου καὶ τὸ ἐργαζόμενον παιδί φορεῖ τὴν ἴδια στολή καὶ εἶναι μαζί πλατὶ-πλαῖ καὶ ἀξίζει τὸν ἴδιο κῆρ' ὅποιοι ἀπὸ τοῦς δύο εἶναι οἱ ἰκανώτεροι αὐτὸς θὰ πᾶη πιὸ μπροστά. Ξεύρετε καλὰ πόσον ἐφρόντισα διὰ τὸν κόσμον τὸν ἐργαζόμενον τῆς Ἑλλάδος τῶν μεγαλύτερων ἡλικιῶν. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ ὅλα, ὅσα ἤθελον, διότι βέβαια κάθε γενεὰ ἔχει καὶ τίς συνήθειες τίς δικῆς της. Γι' αὐτὸ ἀπαιτούμενος εἰς τὴν γενεὰ τὴν δική σας, ἡ ὁποία ἐρχεται ὕστερα ἀπὸ μᾶς, θέλω ἀπὸ τώρα νὰ σὰς βάλω μέσα εἰς τὸ μυαλὸ ὅλων τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριταίων τῆς Ἑλλάδος, ὅπου θὰ γίνετε μεθαύριον οἱ πολῖται καὶ αἱ πολίτισσαι, ὅτι εἶσθε μεταξὺ σας ἴσοι καὶ ἴσαι καὶ ὅτι εἴσατε συγχρόνως καὶ ἀλληλέγγυοι. Δηλαδή ὁ ὅποιοσδήποτε ἀπὸ σας εἶναι εὐτυχισμένος εἶναι συγχρόνως ὑπεύθυνος διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου καὶ ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Ὑστερα ἀπὸ τὰ ὠραῖα λόγια ποὺ σὰς εἶπεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δὲν ἔχω νὰ σὰς προσθέσω πολλὰ πράγματα, παρὰ μόνον ὅτι ἀνεξαρτήτως ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα σὰς εἶπα προηγούμενως καὶ τὰ ὁποῖα σὰς ἀνέπτυξε καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, θέλω νὰ φροντίζετε ὅλοι σας, ὥστε νὰ ἔχετε γερά σώματα, δυνατόν μυαλὸν καὶ γενναία ψυχὴν' ἔτσι νὰ εἴσατε ἔτοιμοι καὶ ἔτοιμους νὰ ἀντιμετωπίσετε ὅλες τίς δυσκολίας τῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖες θὰ σὰς ἔλθουν, εἴτε αὐτές εἶναι δυσκολίες γενι-

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ν. κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι,

‘Ο Ἀρχηγός ἔκανε τὴν τιμὴν σημερον να ἐπικοινωνῇ μαζί σας, ἀκριβῶς ἐπειδὴ γνωρίζε ποίος εἶναι ὁ ρόλος σας μέσα σ’ ἐκείνη τάξη τῆς Ε.Ο.Ν. Ὁ ρόλος αὐτός εἶναι ὁ δημιουργικῆς, πυρήνων καὶ ὀδηγητῶν τῆς κινήσεως μας, Πυρήνων μέσα εἰς τὰ Κέντρα Ἑργασίας καὶ ὀδηγητῶν τῆς ἄλλης κινήσεως τῶν ἐργαζομένων συναγωνιστῶν καὶ συναγωνιστριῶν μας. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρχηγὸς ἐξήχησε τὴν σημερινὴ ἐπαφὴ μαζί σας καὶ να σας δῇ ἀπὸ κοντά. Βέβαια δὲν προ-

κεῖται σήμερον νὰ σὰς ποῦμε τὸν τρόπο ἐργασίας καὶ τὴν μέθοδον ἐργασίας. Εἶναι πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν ἄλλους συναγνοῦστας. Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὅσον ἤθελα μὲ τὴν σημερινὴν εὐκαιρίαν νὰ σὰς ὑπενθύμιση, εἶναι τὰ βασικὰ καθήκοντα ποὺ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν, τὴν θεσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν σὰς ἐτάξεν ἡ Ὀργάνωσις.

Καὶ τὸ πρῶτον πρᾶγμα εἶναι ἡ μαχητικὴ καὶ ἡ ἀγωνιστικὴ πίστις εἰς τὴν Ἐπαναστάσιν τῆς 4ης Αὐγούστου. Εἰς τὴν Ἐπαναστάσιν αὐτὴν περικλείονται ὅλα τὰ ἰσωνικά, ὅλα

κές, σὰν αὐτὲς οἱ ὁποῖες παραδέρνουν τὴν ἀνθρωπότητα σήμερον, εἴτε αὐτὲς εἶναι δυσκολίες ἀτομικεῖς, μὲ ἐνθουσιασμό, μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ αἰσιοδοξία, διότι οἱ γκρίνιαριδες ἄνθρωποι δὲν πάντε ποτὲ μπροστὰ. Γι' αὐτὸ χαίρομαι πολὺ ὅταν σὰς βλέπω νὰ διασκεδάζετε καὶ νὰ χαίρεσθε, διότι αὐτὸ εἶναι ζωὴ κι' αὐτὸ σὰς δίδει κατόπιν τὰ μέσα τὰ ψυχικά νὰ μπορέσετε ν' ἀντιπαραλαίσετε σὲ κάθε δυστυχίαν, ἣ ὅποια σὰς παρουσιάξαι.

Καθώς ξέρετε, όλοι σας και όλες σας, ή ανθρωπότης μας περνά αυτές τις μέρες πολύ δυστοχιζόμενους καιρούς. Δέν είναι βέβαια εις τό χέρι τό δικό μας νά κρίνουμε αυτό που συμβαίνει και νά αποδώσουμε δίκαιο ή άδικο. Αυτό θά τό κρίνη και θά τό αποδώσει μία μέρα ή ίστορία. Ξεύρουμε όμως ότι όλοι οί άνθρωποι υποφέρουν. Εάν δέ έμεις χαϊρώμαστε και είμαστε ευχαριστημένοι, υπάρχει κόσμος ό οποίος σφάζεται μεταξύ τους, υπάρχει κόσμος, επάνω σά κεφάλια του οποίου πέφτουν βροχή βόμβες αεροπλάνων. Υπάρχει κόσμος, ό οποίος πνίγεται μέσα εις την θάλασσαν. Δέν έχουμε παρά νά ευχηθούμε και νά παρακαλέσουμε τόν Θεό, όπως αυτό τό πράγμα, αυτή ή συμφορά πάραυτον όσον μπορεί ταχύτερα από την ανθρωπότητα κι' όσο μπορεί καλλίτερα, και ν' άποκατασταθής εις τόν κόσμο μία δικαιοσύνη, ή οποία νά μας προσφύλασση εις τό μέλλον από τέτοιες καταστροφές. Άλλά έχω νά σας είπω, παιδιά μου και κορίτσια μου, ότι εάν ήμεις σήμεραν είμαστε ήσυχoi μπορεί νά έλθη και εις ήμάς μία μέρα ή νεροποντή. "Όχι βέβαια γιατί έμεις έχουμε σκοπούς νά πάρουμε εκείνον που ανήκει εις τους άλλους. Αυτό οί "Έλληνες δέν θά τό κάνουν ποτέ, αλλά γιατί έχουμε κι' έμεις τό δικό μας, τό όποιον δέν θά τό αφήσουμε ποτέ νά φύγη από τά χέρια μας. "Ας ευχηθούμε νά μη παρουσιασθή μία τέτοια περίστασις κι' έλπίζω νά μη παρουσιασθή. "Αλλά εάν παρουσιασθή νά ξεύρετε ότι όχι μόνον οί νέοι και οί μεγαλύτεροι άνδρες, αλλά και σεις άκόμη και τά παιδιά και τά κορίτσια θά κληθίτε νά βοηθήσετε την Πατρίδα μας.

«Όσοι από σας ακούτε διαφόρους φήμας και τρομακτικά πράγματα να μη τὰ πιστεύετε, ἀλλὰ νὰ ἀκούτε μόνον ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σας λέμε ἡμεῖς, ἡ Κυβέρνησις, διότι ἡμεῖς, νὰ εἶσατε βέβαιοι, δὲν θὰ σας κρύψουμε ποτὲ τὴν ἀλήθειαν. Λοιπὸν νὰ μὴ τὰ πιστεύετε, ἀλλὰ καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴ σας πιάσουν οὔτε φόβος, οὔτε ἀγωνίες, οὔτε πανικοί, διότι σὸς κάτω κάτω ἔαν πρόκειται νὰ περάσῃ κανεὶς τὴ ζωὴν του μὲσα σὲ φόβους καὶ σὲ ἀγωνίες καὶ λιγότερα νὰ λείψῃ μιὰ τέτοια ζωὴ. Ἡ ζωὴ τότε μόνον ἀξίζει, ὅταν τὴν περνᾷ κανεὶς μὲ πεποίθησιν, ἀφοῦ, μὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον, καὶ ἀκόμῃ νὰ εἶναι ἑτοιμός καὶ νὰ τὴν θυσίῃσθαι ἔαν εἴναι ἀνάγκη.

Εκείνος λοιπόν που μπορεί να περάσει τη ζωή όπως σας είπα, από παντός δε χωρίς τρώσεις, χωρίς πανικούς, χωρίς αγωνίες του άν άν έληα αυτό ή εκείνο το κακό, αλλά με θάρρος και με την απόφασι να πη επί τέλους ότι άν τη χάσω την έχασα, εκείνος καταλαβαίνει την αξία της ζωής.

Λοιπόν ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ σᾶς κρατήσω καὶ πολὺ ἐδῶ καὶ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ διασκεδάσετε καὶ νὰ χαρήτε αὐτὴν τὴν ὥραίαν ἡμέραν, σᾶς χαιρετίζω καὶ σᾶς προσκαλῶ νὰ φωνάξετε ὅλοι μαζί:

— Ζήτω ἡ Νεολαία μας.

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς.

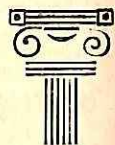
— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς.

τὰ δίνειρα καὶ ὅλα τὰ ἰδεώδη τῆς φυλῆς μας.
Τὸ ἔθνος, ὁ Βασιλεὺς, ἡ Ὁρθόδοξη μὲς,
Οἰκονομία μας καὶ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὁ
ποτέλευτος τὴν διαρκή τῶν τῆς φυλῆς μας
νὰ ἀνυψώσῃ, διὰ τὴν δημιουργίᾳ τὴν θέσι
ποῦ τῆς ἀνῆκει καὶ ποῦ τὴν ἐχαρτακρίσει.
Ἀρχηγὸς μὲς δυὸ λόγια ὡς ἡ Ἐθνική Ἀναγέ
νῃσι καὶ ὡς δημιουργίᾳ τοῦ Τρίτου Πολιτι
σμοῦ μας». Πίστις λοιπὸν εἰς τὴν ἐπάνοστο
σιν αὐτὴν ἀπόλυτη καὶ κάθε μας πράξις κο
κάθε μας σκέψις καὶ κάθε μας ἐνέργεια πρὸς

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1149)



ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΩΣ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ



Η φήμη των κατορθωμάτων των αρχαίων μας προγόνων και ο δοξασμένος πολιτισμός των έχουν διατηρηθεί και μέσα στις λαϊκές μας παραδόσεις. Άσχετα από τις σοδορές και ασφαλείς πηγές, που μας μεταδίδουν με ακρίβεια την ιστορία, τον πολιτισμό, τις γνώσεις, τους πολέμους και τις νίκες, τους θριάμβους στη σκέψη και στην γενναιότητα των αρχαίων Έλλήνων, άσχετα με τ' αθάνατα γραπτά μνημεία της αρχαιότητας, οι ελληνικές παραδόσεις περιέχουν ιστορίες και εικόνες από την αρχαία Έλληνική ζωή, όπως την πλάθει ή φαντασία του λαού μας.

Μιά πνοή θαύματος υπερφυσικού είναι ο αρχαίος Έλληνισμός μέσα στις σύγχρονες λαϊκές παραδόσεις. Ο άνθρωπος του βουνού και του κάμπου, ο νησιώτης και ο στερειανός, γενικά ο σημερινός Έλληνας των έξοχων έχει πλάσει από τις παραδόσεις, που φτάνουν έως αυτόν, και από τις εικόνες της φαντασίας του μίαν αρχαία Ελλάδα, που την κατοικούν αντρεωμένοι και γίγαντες, ήρωες και ημίθεοι!

Ο πολιτισμός και τα κατορθώματα των αρχαίων Έλλήνων ζουν μέσα στην ψυχή του σημερινού Έλληνικού λαού. Μά' όχι με την πραγματική τους μορφή. Το μεγαλείο του ανωτάτου εκείνου πολιτισμού και των ωραίων κατορθωμάτων εκείνου του καιρού ξαναπλάθονται σε ύλικο μέγεθος από τον απλό λαό. Κι' έτσι ο λαός φαντάζεται τους αρχαίους Έλληνες γίγαντες τεράστιους και αντρεωμένους και χεροδύναμους σε υπερφυσικό βαθμό.

Η απλότης του λαού μεταφέρει σε ύλικο μέγεθος το μέγεθος της πνευματικής υπεροχής.

Αξίζει τον κόπο να προσέξουμε τις περιέργες παραδόσεις του απλού λαού της υπαίθρου σχετικά με τους αρχαίους Έλληνες. Θα ιδούμε σ' αυτές τον τρόπο που εκφράζεται ο θαυμασμός προς τους άφταστους προγόνους...

Αν εξετάσουμε τις παραδόσεις αυτές, θα μάθουμε ότι σε πολλά μέρη της Θεσσαλίας και της λοιπής Ελλάδος οι χωρικοί πιστεύουν και λένε ότι οι αρχαίοι Έλληνες ήταν «ψηλοί σαν τις ψηλότερες λευκές». Και η παράδοση εξακολουθεί με μυθολογικότερη συνέχεια: «Επειδή ήταν τόσο ψηλοί δεν μπορούσαν να σηκωθούν, όταν έπεφταν χάρμα και όταν έπεφταν πέθαναν. Γι' αυτό κι' ο μεγαλύτερος δρκοκός τους ήταν: «Νά πέσω, αν δεν λέω αλήθεια».

Σε πολλά σημεία της Ελλάδος υπάρχουν παραδόσεις για την αφάνταστη δύναμη των αρχαίων Έλλήνων. Πιστεύουν ότι έριχναν λιθάρι σε πολύ μεγάλες αποστάσεις. Έτσι και στη Σύρο διηγούνται ότι δύο μυλόπετρες, που ήταν απέξω από δύο εκκλησιές στην Άνω Σύρο, οι παλαιοί Έλληνες τις έριχναν μακριά, όταν έπαιζαν το λιθάρι!

Στη Μεσσηνία λένε πως ένας αρχαίος αντρεωμένος, που έλεγεται Άριστομένης, έριχνε βράχους από την κορυφή του βουνού Βουρκάνου της Μεσσηνίας που έφταναν έως την Μήλο!

Στο Μαυρομμάτι της Ίθώμης λένε ακόμη και το ίδιο: Στη μεγάλη πόρτα της Μεσσηνίας, που είναι στο κάστρο της Άρκαδίας, φαίνονται στα μάρμαρα κάτι βαθιές αυλακίες, που είναι από τα πέταλα του αλόγου του Άριστομένη, που κάποτε γλίστρησε. Και κείνος και το αλόγο του είχαν υπερφυσική δύναμη.

Στην Αιτωλία λένε ότι οι Έλληνες μία φορά ήταν άντρες θηρία και σήκωναν βουνά άκρια. Τα παλιά κάστρα τάφτιαναν με μεγάλες πέτρες, «που τις σήκωναν με τα χέρια».

Μά διηγούνται στην Αιτωλία και την ακόλουθη παράδοση, για να εξηγήσουν πως βρίσκονται στους αρχαίους τόσα αντικείμενα, που λέγονται από τους αρχαιολόγους «κετερίσματα».

— Μία φορά, λένε, οι Έλληνες περριφανεύτηκαν κι' ήθελαν να φτάσουν το Θεό. Και τίσανε για να τον φτάσουν ένα κάστρο τον ανήφορο. Ο Θεός τότε είπε: «Έτσι είσθε σεις; Σας κόνω και δεν βλέπετε ο ένας τον άλλο». Από τότε, όπου βρίσκονταν, καθέναν πέθαινε. «Εφτιανε λοιπόν καθέναν μονάχος του τον τάφο του κι' έβαζε μέσα ο,τι του χρειαζόνταν: κανατάκια, λυχναράκι, πιατάκι και ο,τι άλλο. Έπειτα χιταναν μέσα στον τάφο. Κι' άμα πήγαιναν, λάλαε ένα κουνοπι στ' άφτί τους και πέθαιναν έκει μέσα. Έτσι πέθαιναν και γι' αυτό βρίσκουμε στα μνήματά τους μέσα τα κανατάκια, λυχναράκια, πιατάκια και τέτοια.

Αυτά λέει η λαϊκή παράδοση. Ξέρουμε όμως πως τα «κετερίσματα» βρίσκονται στους τάφους, γιατί ύπήρχε συνήθεια οι αρχαίοι Έλληνες, όπως και οι Αιγύπτιοι, να βάζουν μέσα στους τάφους των συγγενών τους διάφορα αγαπημένα τους αντικείμενα.



Έριχνε τη μύλοπετρα λιθάρι.

«Οχι μονάχα οι αρχαίοι Έλληνες έθεωρούντο υπερφυσικά όντα από τον άμόρφωτο λαό, μά και οι γυναίκες τους. Οι «Ελληνίσες» λένε πως ήσαν όμοια δυνατές.

Στη Μεσσηνία διηγούνται ότι ένα πελώριο λιθάρι, που φράζει το δρόμο στη μεγάλη πόρτα του παλαιού κάστρου της Μεσσηνίας, το έφεραν εκεί τον καιρό των αρχαίων Έλλήνων μία Έλληνίσσα. Τό βαστούσε στο κεφάλι της και περπατούσε γνέθοντας τη ρόκα της στο δρόμο. Και άμα έφτασε και το άφησε κατά γής έκαμε «άχι!» γιατί είχε... λίγο κουρασθή...

Στά χωριά της Ζακύνθου διηγούνται αφάνταστα πράματα για την αρχαία άντρογυναίκα Καλή. Η Καλή αυτή είχε μεγάλη δύναμη. Μία φορά πήρε τη ρόκα της, όπως διηγούνται, και πήγε στα Σχοινάρια. Έκει εύρηκε τρία μεγάλα λιθάρια: το ένα ήταν σαν λιθάρι μύλου και τ' άλλα δύο σαν λιθάρια έλαιοτριβείου. Το λιθάρι του μύλου τώθαλε στο κεφάλι της και τα δυό άλλα λιθάρια τώθαλε... στην ποδιά της! «Έπειτα, γνέθοντας τη ρόκα της, έγύρισε μονοπάτι-μονοπάτι στο σπίτι της. Μά στο δρόμο εύρηκε κι' ένα λαγκάδι και το πήδησε. Με το πήδημα όμως αντιστηλώθηκε πολύ και το πόδι της έχώθηκε σε μία πέτρα, δηλαδή την έβούλιασε όπου πάτησε, σά να πατούσε σε λάσπη! Έκει λέγεται «Τής Καλής το πήδημα». Κατόπιν η Καλή έγύρισε στο χωριό της, το Λάμπαρδο.

Στον Άστακό της Αιτωλοακαρνανίας διηγούνται και το ακόλουθο για τις υπερφυσικές Έλληνίσες:

— Σε παλιό καιρό μερικοί από το χωριό μας πήγανε στην Πόλη. Έκει έμαθαν πως έζούσε μία γρηά από τη φυλή των αρχαίων Έλλήνων και πήγαν να την ιδούν. Είχεν ανάστημα πελώριο, μά ήταν στραθή από τα γεράματα. Ερώτησε τους ξένους τι γίνεται ο τόπος τους και ύστερα λέει σ' ένα απ' αυτούς: «Δός μου το χέρι σου». Εκείνος φοβήθηκε να της δώσει το χέρι του και άρπάξει μία μασιά και την παρουσιάζει. Εκείνη έπιασε την μασιά, την έσφιξε, τη λύγισε τόσο πολύ που λίγο έλειψε να σπάσει και είπε: «Είσαστε δυνατοί και σεις, μά όχι όπως είμαστε έμεις». Κι' αυτό το είπε γιατί θαρρούσε πως το σίδερο ήταν το χέρι του!

Τους πολέμους των αρχαίων Έλλήνων οι λαϊκές παραδόσεις τους ζωγραφίζουν ως κάτι υπεράνθρωπο. Βουνά δλόκληρα έπετούσαν μεταξύ τους οι αντιμέτωποι...

Στη Φυγαλεία λένε πως στα μέρη εκείνα στα αρχαία χρόνια γίνικε μεγάλος και φονικός πόλεμος. Άλλοι από τους έμπολέμους έκαμαν κάστρα στα βουνά της Μάνης και άλλοι στα βουνά της Μεσσηνίας. Ο πόλεμος

(Συνέχεια στη σελίδα 1152)

Η ΧΙΟΝΑΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Το παραμυθόδραμα του Άντερσεν ή «Χιονάτη» είναι βέβαια περισσότερο προσηρμοσμένο σε νοοτροπία παιδιών των βορείων χωρών. Μά και τα δικά μας τα παιδιά όσο κι' αν το περιβάλλον που κινούνται και δρούν οι ήρωές του τους είναι ξένο, είναι γεγονός ότι το παρακολουθούν με ενδιαφέρον, κι' ακόμη περισσότερο όταν γίνεται θεατρικό έργο, όποτε ζωντανεύεται στη σκηνή με την επιμέλεια και την από πάσης απόψεως καλαισθητική εμφάνιση και διδασκαλία, όπως συνέβη στις προχθεσινές παραστάσεις του θεάτρου «Ρέξ».

Μά πρέπει να δώσουμε έστω και με συντομία την υπόθεση του ωραίου αυτού παραμυθιού. Έτσι θα το ξέρουν έστω και ως παραμύθι και οι άλλοι συναγωνιστάι που δεν το είδαν ως έργο θεατρικόν.

Έκει στις μακρινές βόρειες χώρες ζούσε ο μικρός Πέτερ με την γιαγιά του και το θεϊό του. Ο Πέτερ είναι μαθητής, μά αγαπά και το παιχνίδι και συχνά ο θεός και η γιαγιά τον συμβουλεύουν να μελετά. Κοντά στο σπίτι τους είναι το σπίτι της μικρής Κέρντας που ζή με την μητέρα της και τη μικρή της αδερφούλα την Μάλι. Ο Πέτερ και η Κέρντα είναι δυο πολύ αγαπημένοι φίλοι και διαβάζουν μαζί, παίζουν μαζί και μαζί περιπολούνται και τα λουλούδια του μικρού κήπου. Μαζί τους παίζει συχνά και ο θεός του Πέτερ ο όποιος συχνά τους διηγείται και διάφορα παραμύθια.

Μία μέρα τους διηγήθηκε το παραμύθι κάποιου μάγου που κατασκεύασε έναν καθρέπτη, και μέσα στον καθρέπτη αυτόν όποιος κοίταζε έβλεπε τα όραία πράγματα να φαίνονται άσχημα. Ο μάγος λοιπόν τόσο περριφανεύθηκε για την έφευρεσή του αυτή, ώστε θέλησε να πάη στον ουρανό και να την δείξη και στους άγγέλους. Μά αυτό βέβαια δεν ήταν σωστό κι' ο Θεός έκαμε ώστε να τσακισθή ο καθρέπτης αυτός και να γίνη χιλιάδες εκατομμύρια μικρά κομμάτια που σκορπίστηκαν σε όλη τη γή. Από τα μικρά αυτά κομμάτια αν τύ-

χη και μη κανένα στο μάτι ενός ανθρώπου τότε ο άνθρωπος αυτός βλέπει όλα τα πράγματα άσχημα και μαζί το κομμάτι του καθρέπτη από το μάτι πηγαίνει στην καρδιά και τότε γίνεται κακός και όλα τα άπια και τα όραία τα βλέπει άσχημα και ανάποδα.

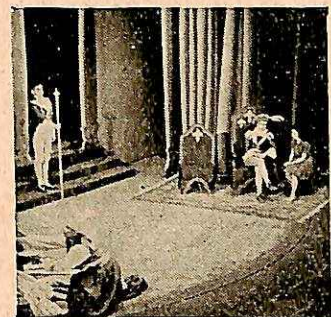
Μία μέρα λοιπόν, μηκέ και στο μάτι του Πέτερ ένα τέτοιο κομμάτι κι' έφτασε ως την καρδιά του και από τότε ο Πέτερ έγινε κακός και η συμπεριφορά του προς την Κέρντα ήταν πολύ άσχημη. Κάποτε που χιόνιζε ο θεός του Πέτερ είπε πως ήρθαν οι «άσπρες μέλισσες» και μ' αυτό έννοούσε τις νιφάδες του χιονιού που όταν πέφτουν μοιάζουν αλήθεια σαν μέλισσες. Ο Πέτερ τότε τον ρώτησε αν έχουν και οι μέλισσες αυτές δυνάμεις και ο θεός του είπε πως έχουν μία βασίλισσα όραία—τη Χιονάτη—που άλλοίμονο σε κείνον που θα την δει. Μία μέρα όμως ήρθε η Χιονάτη με το λευκό της έλκηθρον και είπε στον Πέτερ πως θέλει να τον πάρη στα παλάτια της και να τον έχη μαζί της κι' εκεί θα τον κάμη ευτυχισμένο. Ο Πέτερ έπεισθη τότε και έφυγε μαζί της αφήνοντας το σπίτι του και τη φίλη του την Κέρντα για να ζήση μαζί με την Χιονάτη.

Η Κέρντα όμως που αγαπούσε πολύ τον Πέτερ άμα κατάλαβε πως η Χιονάτη τον άρπαξε από κοντά της, άπεφάσισε να πάη να βρη τα παλάτια της Χιονά-

της και να πάρη πίσω τον Πέτερ. Έφυγε λοιπόν από το σπίτι της και γυροδύσε σε βουνά και σε δάση γυρεύοντας τον Πέτερ.

Έπηρε στον κήπο της μάγισσας Άλμους που θέλησε να την κρατήση μαζί της μά εκεί γνωρίστηκε με τον Σπρίφιξ τον ράπτη και την Κουρούνα, ένα καλό πουλί που θέλησαν να τη βοηθήσουν κι' έφυγαν μαζί να βρουν τον Πέτερ.

Η Κουρούνα που πετούσε της είπε πως ξέρει ένα



Ο Πρίγκιπας, έχοντας κοντά του την Κέρντα, περίμενε τις πριγκηποούλες.

παλάτι άπάνω σε ψηλές κορφές που ζή κάποιος Πρίγκιπας. Κι' η Κέρντα νόμισε πως ήταν αυτός ο Πέτερ κι' έτσι ξεκίνησαν με το ράφι και με την Κουρούνα και πήγαν στο ωραίο παλάτι του. Μά εκεί είδε πως δεν ήταν ο Πέτερ. Ο Πρίγκιπας όμως την έκαλοδέχτηκε κι' επειδή εκείνη την ημέρα θα διάλεγε άνάμεσα από πολλές πριγκηπισσες εκείνη που θακανε γυναίκα του την κάησε δι-



Οι μικροί ήθοποιοι της «Χιονάτης»

πλα στο θρόνο του να του δώση κι' αυτή τη γνώμη της. Άρχισαν λοιπόν ναρχωνται οι διάφορες ύποψιφιες—η πριγκήπισσα Ψηλομούτα, η πριγκήπισσα Σαλάτα, η πριγκήπισσα Χρυσάφι, η πριγκήπισσα Παρηγοριά, η πριγκήπισσα Μερσντές και η πριγκήπισσα Λαστιχένια. Απ' αυτές ο Πρίγκιπας διάλεξε την καλύτερη και ύστερα έντυσε τη Κέρντα με ζεστά φορέματα, της έδωκε και ένα έλκηθρο και την άφησε μαζί με την Κουρούνα και τον Ράπτη να φύγουν για να βρουν τον Πέτερ. Ύστερα από πολλές περιπέτειες που έπασαν μέσα με λημέρια ληστών έφτασαν τέλος στο παλάτι της Χιονάτης κι' εκεί η Κέρντα με την άγάπη της έθέρμανε τόσο την καρδιά του Πέτερ, ώστε του έφυγε το κομμάτι του μαγικού καθρέπτη από το μάτι και την καρδιά του και τον πήρε ξανά στο σπίτι του, όπου έφτασαν τη βραδυά των Χριστουγέννων και κει τον δέχτηκαν όλοι με χαρά και με δάκρυα.

Αυτό με συντομία είναι το παραμύθι της Χιονάτης που η Περιφερειακή Διοικήτρια Θ. Άθηνων κ. Α. Μαντζούρα έφρόντισε να παιχθή σε σειρά παραστάσεων στο θέατρο «Ρέξ» με τόση επιτυχία, που έσκόρπισε τη χαρά και τη συγκίνηση και την ευθυμία σε χιλιάδες νέους και παιδιά της «Οργανώσεως που το παρηκολούθησαν και το χειροκρότησαν.

Το έργο έπαίχθηκε από παιδιά έρασιτέχνες συναγωνιστές των Π. Δ. άρρένων και θηλέων Αθηνών, που άξιζουν πραγματικά όλους τους επαίνους για την όραία και επιτυχή απόδοσή των ρόλων των. Και μαζί όλα τα συγχαρητήρια για κείνους που τόσον έκοπίασαν να παρουσιάσουν το έργο με τόσην αρτιότητα. Τον κ. Μουζενίδη για την σκηνοθεσία, τον κ. Πονηρίδη για τη μουσική, τον κ. Κλώνη για την σκηνογραφία, την Δδα Σακελλαρίου για την χορογραφία, την κ. Ν. Μαρσέλλου-Γλυκοφρίδη για την διεύθυνση της σκηνής.

Γ. Κ.



18.

(Συνέχεια)

— Έμπρός λοιπόν! Πήγαινε να έτοιμασής κι' ο Θεός της 'Ελλάδας μαζί μας!

Κι' αληθινά ο Θεός της 'Ελλάδας ήταν μαζί τους.

Ξημέρωσε η μεγάλη μέρα. Χύμησαν πρώτοι οι 'Αθηναίοι φωνάζοντας:

— Έξω! Έξω ο Μακεδόνας!

Ο Φίλιππος ακολουθώντας το πονηρό του σχέδιο, διάταξε τους δικούς του να υποχωρήσουν σιγά. Οι 'Αθηναίοι πήσαν θάρρος, έτρεχαν να τους φτάσουν, λαχάνιαζαν. Κι' ο Φίλιππος τούς κοίταζε με τό παμπόνηρο μάτι του κι' έλεγε γελώντας:

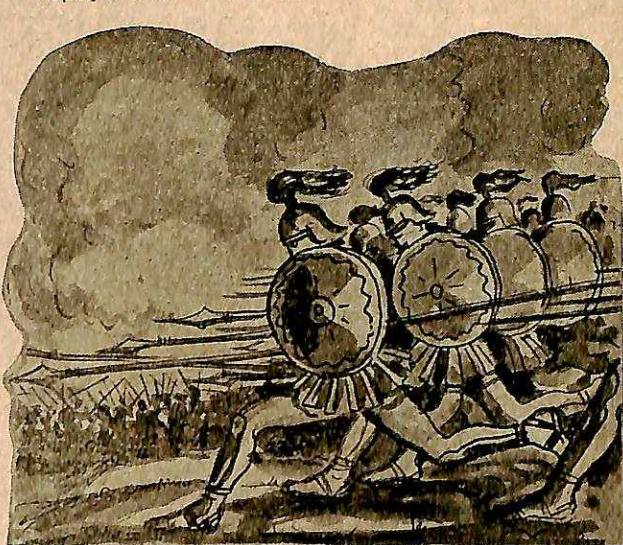
— Οί κακόμοιροι οί 'Αθηναίοι! δέν ξέρουν πιά νά νικήσουν!

Όσο ο 'Αλέξανδρος, καθάλλα στο Βουκεφάλα, είχε όρμήσει άντικρύ του, στους Θηβαίους. Η σύγκρουσι ήταν φοβερή. Οί Θηβαίοι πολεμούσαν με μεγάλη γενναϊότητα. Κι' απ' όλους πιδ γενναίους οί τριακόσιοι του 'Ιεροϋ λόχου. Αυτοί πολεμούσαν πάντα όρθιοι κι' είχαν όρμισή νά πεθάνουν, μά νά μñ υποχωρήσουν.

Έτσι όρθιοι σκοτώθηκαν όλοι. Μά ή όρμη του 'Αλέξανδρου ήταν τόσο μεγάλη, πού οί Θηβαίοι δέν μόρεσαν πιά ν' άνθέξουν, λύγισαν κι' άρχισαν νά φεύγουν.

Είδε ο Φίλιππος καί διάταξε άμέσως άντεπίθεσι. Οί 'Αθηναίοι, κουρασμένοι όπως ήταν, κλονίζονται. Βλέπουν τούς Θηβαίους νά φεύγουν, κυριεύονται από πανικό. Άρχίζουν νά φεύγουν κι' αυτοί.

Γυρίζει τότε ο 'Αλέξανδρος, ρίχνει-



Η σύγκρουσις ήταν φοβερή.

ται στο κέντρο από τ' άριστερά ρίχνεται κι' ο Φίλιππος από τά δεξιά, τρέπεται καί τό κέντρο σε φυγή. Ο Φίλιππος καθάλλα στο άλογό του χυμáει άκάθεκτος. Μά τό άλόγό του σκοντάφτει σ' ένα βράχο κι' ο Φίλιππος γκρεμίζεται. Οί έχθροί τόν κυκλώνουν.

Άκουμπησμένος στο βράχο ο Φίλιππος μάχεται γενναία. Μά οί έχθροί είναι πολλοί, κινδυνεύει. Τόν βλέπει ο 'Αλέξανδρος, τρέχει σάν άστραπή με τό Βουκεφάλα. Τρέχουν πίσω του κι' ο σύντροφός του. Διασκορπίζουν τούς έχθρους, ο Φίλιππος σώζεται.

Ο Φίλιππος τότε έπιασε τό χέρι του γιου του:

— Σού έδωκα μιά φορά τή ζωή, 'Αλέξανδρε! έσύ μου τñ έδωκες δυό φορές, τού λέει. Δυό φορές μ' έσωσες ως τώρα...

— Άς μñ χάνουμε καιρό, πατέρα! Καθαλλίκεψε τό άλόγό σου, νά σε δοϋν οί φαλαγγίτες μας, νά μñ νομίσουν πώς σκοτώθηκες. Κι' έμπρός!

Όρμησαν πάλι κυνηγώντας τούς 'Αθηναίους. Άξαφνα ο Φίλιππος σπαμάτησε τό άλόγό του. Στραφίκε στον 'Αλέξανδρο πού έτρεχε δίπλα του,

— Άλέξανδρε, είπε, κοίταξε!

Σ' ένα βράχο είχε υπερδευτή ο χιτώνας κάποιου 'Αθηναίου πού έφευγε κατατρομαγμένος. Σήκωνε τά χέρια καί φώναζε βοήθεια.

Ο 'Αλέξανδρος κοίταξε τόν πανικόβλητο φυγάδα.

— Τόν γνωρίζεις; είπε.

— Ο Δημοσθένης! Έκαμε ο 'Αλέξανδρος κατάπληκτος.

Ο Φίλιππος γέλασε, κέντησε τό άλόγό του.

— Δημοσθένη! Δημοσθένη φίλε, φώναζε, στάσου!

Μά πού ν' άκούση ο Δημοσθένης! Ξεμπερδεψε από τούς βράχους, βγήκε με σκισμένο χιτώνα, καί κοίταξε πίσω του. Τόν έφταναν πιά οί Μακεδόνες, θά τόν έπιαναν αϊχμάλωτο. Τι νά κάμη; Πέταξε τñ άσπίδα του γιά νά μñ τόν βαραίνει κι' άρχισε νά τρέχη με τά πόδια στή ράχη!

Ο Φίλιππος έσκασε στά γέλια.

— Μάζεψε τñ άσπίδα του! πρόσταξε ένα στρατιώτη. Μετά τή μάχη μου τή δίνεις. Θέλω νά τού τή στείλω δωρό, νά με θυμάται.

Ο ήλιος πιά βασιλείψε. Ο Φίλιππος έδωκε διαταγή στο στρατό του νά σταματήσει.

— Φτάνει! είπε. Δέν είναι έχθροί μας νά τούς έξοντώσουμε. Είναι άδερφοί μας, τιμωρήθηκαν άρκετά, φτάνει!

Στρατοπέδεψαν στίς όχθες του ποταμού. Ο Φίλιππος έστρωσε πλούσια τραπέζια, άρχισε νά τρώη καί νά πίνη με τούς φίλους του, γιορτάζοντας τή νίκη. Ο 'Αλέξανδρος κουρασμένος ξαπλώθηκε στή σκηνή του καί φώναζε τό Στέφανο.

— Φέρε μου, είπε, Στέφανε, τό μαντά μου.

Ο Στέφανος έτρεξε, τού τόν έφερε.

Ο 'Αλέξανδρος έβγαλε ένα κύριονδρο από μαλακό δέρμα. Τόν ζετύλιξε ήταν γεμάτος μικρά μικρά γραμματάκια.

— Ξέρεις τί είναι αυτό; ρώτησε ο 'Αλέξανδρος.

— Ξέρω, άποκρίθηκε ο Στέφανος, πού έβλεπε συχνά τό βασιλόπουλο νά τό διαβάξη.

— Τι;

— Ο Όμηρος.

— Ναί, μου τόν χάρισε ο δάσκαλός μου ο 'Αριστοτέλης καί δέν τόν άποχωρίζομαι ποτέ. Κάθισε λοιπόν στο σκαμνί αυτό κι' άρχισε νά μου διαβάξης.

Ο Στέφανος κάθισε στο σκαμνί καί με ζωρή φωνή άρχισε νά διαβάξη τούς στίχους του Όμηρου. Ο 'Αλέξανδρος έκλεισε τά μάτια του εϋτυχισμένος καί σε λίγο τόν πήρε ο ύπνος.

Κ ε φ. 28.

Ο Φίλιππος ήταν τώρα κύριος της 'Ελλάδας.

— Πρέπει νά τιμωρήσουμε άλύπτητα τούς έχθρους νά μñ σηκώσουν πιά κεφάλι, τού είπε ο γενναίος στρατηγός του ο 'Ατταλος.

— Ναί! Ναί! φώναξαν κι' οί άλλοι στρατηγοί.

— Ποιους έχθρους; ρώτησε ο Φίλιππος καρφώνοντας τό πονηρό του μάτι άπάνω τους.

— Νά, τούς Θηβαίους, τούς 'Αθηναίους, τούς Πελοποννήσιους...

— Αυτοί έχθροί μας; Μά ξεχνάτε πώς είμαστε Έλληνες;

Όλοι σάπασαν ντροπισμένοι.

Ο 'Αλέξανδρος άκουγε καί θαύμαζε τόν πατέρα του. Μεγάλος τούς, έβλεπε μακριά, ένοιωθε μέσα του όλη τñ 'Ελλάδα ένωμένη, ένα βασίλειο άδιάρετο, άδερφωμένο, παντοδύναμο.

Ο πατέρας του, συλλογίζονταν ο 'Αλέξανδρος, άρχίζει τό μεγάλο έργο, έγώ θά τό τελειώσω. Ο πατέρας μου εիրνεύει όλη τñ 'Ελλάδα καί τñ ένώνει! έγώ θά γίνω άρχηγός της



ΤΑ ΒΟΤΑΝΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Έχω κάμποσον καιρό πού διάλεξα γιά κατάλυμα ένα δάσος, έναν ήμερο πευκότοπο κατοικημένο. Τόν χειμώνα βέβαια δέν βρίσκει κανείς πολύ κόσμο έδώ άπάνω, είμαστε όμως άρκετοί όσο γιά νά κρατούμε συντροφιά ο ένας τόν άλλον. Τις νύχτες, πού δέρνονται άξα τ' άπειρα με τίς κουκουναρές τούς κι' ο άνεμος παίζει τίς δαιμονικές του συναυλίες, δέ μπορείς νά κοιμηθής ήσυχά άν δέν νιώθής κάπου κοντά έναν όμοιο σου.

Μά οί άνάποδοι καιροί πέρασαν πιά, καί τώρα έχουμε άνοιξη, λιακάδες, χαρά Θεού. Όλα χρειάζονται, συλλογίσαι σήμερα, όλα έχουν τό σκοπό τους. Άν δέν έβρεχε άλάκερες βρομάδες κι' άν ή γη δέν είχε πih τόσο νερό, από πού θά φύτρωναν όλ' αυτά τά χορτάρια καί θ' άνθιζαν τά χαμόκλαδα καί θά ξεπετιόνταν τά λουλούδια; Πεπιατείς μέσ' αυτό τά λόγια καί δέν έχεις τί νά πρωτοκοιτάξης, τόσες κρυμμένες όμορφίες σε τριγυρίζουν. Πού τά φύλλα μέσα στους κόρφους της τούσους μήνης ή φύσι τά μικρά τούτα φύτρα, πού άξαφνα φανερώνονται με όλη τñ ταπεινή τους δόξα! Είναι μυστήριο τό τό κλείνει τό χάμα, τό κοινό αυτό στοιχείο πού τό πιστεύουμε άνάπθετο.

Κι' όμως μπορεί νά περάσει από δίπλα τους χωρίς νά προσέξης καθόλου τίς άπείριτες αυτές υπάρες πού, μη έχοντας τρόπο νά ξεκολλήσουν από τñ πετρώδη έπιφάνεια, περιορίζονται νά σαλεύουν κάτω-κάπου τά φύλλα ή τίς κορφές των στόν αέρα. Πρέπει νά έχη συνηθίσει τό βλέμμα σου σε παρόμοιες άδούρβες κινήσεις, άλλως προσπερνάς με τό κεφάλι ψηλά, χωρίς νά δίνης σημασία σε μικροπράματα, καί τότε σου όρκίζονται πώς δέ βγαίνει κανένας άλλος από σένα ζημιωμένος. Άχ, πόσα μές εφευγούν όλοένα — καί πολλές φορές γιά πάντα — έπειδή δέν καταδεχόμαστε νά σκύψουμε λιγάκι. Τά ζωντανά έχουν φωνή καί μέ ειδοποιούν. Τά πούλια τά βλέπουμε, γιατί φτερουγίζουν άπάνω απ' τό κεφάλι μας. Μά τί νά είπής κανείς γιά τά πτωχά χορτάρια, πού τούς λείπουν ή γλώσσα μαζί καί τά φτερά;

Μπροστά στο τραπέζι μου έχω ένα μίσσο άνόμοια φυτά πού τάφερα από τόν σημερινό μου περίπατο στο δάσος. Δέν έχωμα πολύ δρόμο γιά νά τά βρω, κάθε άλλο. Χώθηκα απλώς στο σούδεντρο κι' άπλώνοντας τά χέρια μου τά μάζεψα από δω κι' από κεί. Δέν είναι ποικιλίες πού μπορεί νά τίς ήλθει στά περιθώρια! Έκεί καλλιεργούν άλλα είδη, ήμερα καί κριθιά. Τά δικά μας είναι άγριολούλουδα καί βοτάνια, απ' αυτά πού βγαίνουν κάθε χρόνο μοναχά τους καί πού μπορείς νά τά κόψεις χωρίς νά σου μιλής κανένας.

Αυτά έδώ τά λουλούδια, πού δέν έχουν ποτέ παραπάνω από πέντε φύλλα, λέγονται κοινούκλες. Είναι δυό λογιών, άσπρα καί κόκκινα. Τά πρώτα μοιάζουν στο χρώμα καί στο σχήμα με τ' άνθη της άγριοστριανταφυλλιάς, μόνο πού δέν έχουν γύρω τους άγκάθια. Φυτρώνουν πολλά μαζί πάνω στο θάμνο τους με τά μαλακά φύλλα, χωρίς όμως τό ένα σόι, χωρίς τ' άλλο. Τήν κίτρινη καρδιά τους, πού κυρτεί κι' ώραιά, πάνε έπεισον καιρό καί τή βυθαίνουν οί μέλισσες.

Σ τñ παραγωγή του μελιού έχουν νά κάμουν καί τά λουλούδια της άσφακας. Τά φύλλα της είναι ακόμα τρυφερά καί δέ σκορποϋν έκείνο τό βαρύ χνούδι πού σου βουλλώνει τά ρουθούνια, όταν τύχη νά βρεθής άνάμεσα σε άσφακες πολλές, καί πού σηκώνεται άλλως τε με τόσο εύκολία. Τό λουλούδι τους, κίτρινο, πολύ μεγάλο, ξεθαίνει από τñ κορφή του καί θά διαδώσω τό φως της 'Ελλάδας σε όλη τñ οίκομένη!

— Είσαι σφύφωνος; ρώτησε ο Φίλιππος τό γυιό του.

— Ναί, άποκρίθηκε ο 'Αλέξανδρος, έχεις δίκιο, πατέρα.

— Τούς Θηβαίους μονάχα θά τιμωρήσω! είπε ο Φίλιππος καί τό μάτι του άστραψε άγριεμένο. Αυτοί ήταν σύμμαχοί μου καί με πρόδωσαν. Οί προδότες πρέπει νά τιμωρούνται άλύπτητα.

Ο Φίλιππος κράτησε τό λόγο του. Τιμώρησε τούς Θηβαίους, πούλησε σκλάβους δούς Θηβαίους είχε πιάσει αϊχμάλωτους, έδωξε τούς Θηβαίους άρχοντες κι' έφερε τούς φίλους του.

κοτσανιού με τρόπο πού θυμίζει τά κεριά τών μανουαλιών στήν έκκλησία. Πρόκειται γιά μιά κυκλική θήκη με πολλά χωρίσματα πού μέσ' απ' τό καθένα τους μπορεί νά βγάλής ένα μέρος του λουλουδιού. Άν βυζάξης τή ρίζα του απ' τό άνοιγμα της, θά νιώθής μιά γεύσι γλυκειά, πού τή στερείς όμως από τή μέλισσα. Η θήκη αυτή, άμα περάσει ο καιρός της καί στεγνώσει, παρουσιάζει άρκετή όμοιότητα με τή σφηκοφωλιά, όπως τή βρίσκει κανείς σε ξεροτόχια ή μέσ' στο τρυπημένο χάμα.

Τόν ήλιο περίπου χυμό περιέχουν καί τά λουλούδια — άς τά πούμε έτσι, μολοντί δέ μές γεμίζουν τό μάτι — ένός άλλου χορταριού πού τό λένε στήν έπαρχία «ελαγοπούλα». Τό κοτσάνι του, πού φτάνει ως σάραντα πόντους, έχει χρώμα κοκκινωπό τό ίδιο καί τά φύλλα του, πού σχηματίζουν εύρύχωρο περίδλημα, μ' ένα καί σά γλωσσίδι στή μέση.

Αυτό πάλι τό χορτάρι καί τό κίτρινα σκάγια, χωρισμένα τόν με τ' άλλο στήν κορφή δέ θά μπορούσαν νά τό καθορίσω καλύτερα, άν δέ μου έλεγε τ' όνομά του ένα τοσπανόπουλο, πού τό τό έβειξε μέσα στο δάσος.

— Είναι της όχιάς τό χορτάρι, μου είπε χωρίς διαταγή. Δέν έβρω γιατί τ'όνομα έστι, άλλα τά φύλλα του κόκκινα στή ρίζα έχουν εύδιά. Οί γυναίκες οί δικές μας τά βάνουν μέσ' στά σκουτιά τους καί στίς κασέλες γιά νά μοσκοβολούν.

— Άμ! έπίτο πώς τό λέτε έσεις; τό ρώτησα με διπλωματία.

— Λυκόλouro! φώναξε μόλις τό πήρε στά χέρια του καί τό μύστηξε. Αυτό είναι γιατί καί τό λέει. Έβλεπα τόν πατέρα μου νά μαζώνη άγκαλιές απ' αυτό.

— Καί γιατί τό λέτε έτσι;

Τό τοσπανόπουλο μου άπάντησε με μιά χειρονομία. Έστρωσε δαχτύλι με τό δαχτύλα του τό εύλύγιστο χορτάρι δείχνοντάς μου με τούτο καί τή στερεότητά του. Περισσότερα δέν ήξερε οϋτ' έκεינו. Κύριος οίδη με τή παραδόσεις, με τί πεποιθήσεις συνδέονται αυτές οί τόσο έκφραστικές όνομασίες!

Έχουμε τόσα άλλα μπροστά μας ακόμα, σε ποιά νά πρωτοδώσουμε σειρά;

Αυτή τñ ώραία φύσιτα μπορεί κανείς νά τή γνωρίσει με τό πρώτο πός δέν είναι άλλο από ρεϊκι. Έχει κι' άνέτριπα μικρά λουλούδια, πριν από λίγες μέρες ήταν άσπρα, τώρα έγιναν καφετιά. Μά πόσες φορές τό χρόνο άνθίζουν τά βλαγημένα; Τό χινόπωρο βλέπει κανείς δολομήρη πλαγιά σκεπασμένη από τό λουλουδιόμοιο αυτό χαμόκλαδο. Ο χρωματισμός τών άνθων του παίζει άνάμεσα στο λευκό, τό τριανταφυλλί καί, όταν παίρνουν πιά νά στρίβουν, στο καστανό.

Έτούτη ή άλλη βέρα ή άγκαλοτή (τόσο πού νά τρουάξης νά τñ κόψεις) με τά όμορφα κίτρινα άνθη είναι τό σφαλάχι, θάμνος πού φτάνει σε ύψος άρκετό. Άγκαλάχι έχει — μά όχι τόσο μεγάλη, βαμμένα μάλιστα στήν άκρη σάν τού παραπάνω — καί ή άφάνια πού, άπλωτή μάλιστα όπως είναι, μοιάζει με δίχτυ. Άνθισε τώρα κι' αυτή, έβγαλε πλήθος φυλαράκια κι' έναν καρπό από μικρούς κοκκινούς σβώλους. Σ' ένα μέρος έμπετρησα δώδεκα απ' αυτούς. Έχουν μάλιστα από τ' άπείσο μέρος κι' ένα περίεργο πράσινο κόσμημα σε σχήμα σταυρού.

Πού νά τελειώσουμε ακόμα! Έχουμε αυτό τό πραιατάκι πού τñ έπιφάνειά του τñ προστατεύουν δυσανάλογα στο μέγεθος άγκαλάχι καί πού ή πλατεία του βάσι ρίζωνε σχεδόν απ' εύθείας στο χάμα. Είναι ένα άρχαιο άγγείο δολίδιο, ένα βάζο πού δέν τού λείπουν κιόλας

Κι' έβγαλε φουρούα στήν άκρόπολή τους τñ Καδμεία.

Στους 'Αθηναίους όμως φάνηκε έπιεικής.

— Μη φοβάστε, τούς είπε, δέν άγγίξω τñ έλευτεριά σας. Η 'Αθήνα είναι τό καμάρι του κόσμου, ή μητέρα της όμορφιάς καί τής σοφίας. Τήν άγαπώ καί τή σεβόμαι. Καί στο μεγαλύτερο ακόμα έχθρό μου, τόν Δημοσθένη, έπειδή είναι 'Αθηναίος, θά κάμω ένα δώρο: Τού έπιστρέφω τñ άσπίδα πού τού έπεσε στή μάχη, όταν έτρεπε!

Πέρασε τόν 'Ισθμό, μπήκε στήν Πελοπόννησο, όλες οί πόλεις του έστειλαν πρεσβείες καί τόν ήκέτευαν νά μñ τίς πειράξη.

οϋτε τά λουλούδια από πάνω. Τι θαυμαστή πού είναι, αλήθεια, ή φύσι!

Πώς νά τό λένε τάχα αυτό τό απλό κομποτέγνημα καί πώς έτούτο τ' άλλο, τό κόκκινο, πού μοιάζει τόσο πολύ με χανί φανογράφου; Χωρίζεται με μιά άνεπαίσθητη πτύχωση σε πέντε καί, άν καλοπροέξης, σε δέκα μέρη κανονικά. Μοιάζουν ακόμα σά μεταξωτή καλοραμμένη φουστίτσα κούκλας γυρισμένη πρós τά πάνω.

Μένουν ακόμα: ένα ψηλό γαλάζιο λουλούδι πού τό κοτσάνι του είναι φορτωμένο από δω κι' από κεί με κάτι σασκουλάκια τριγωνικά με σπόρους μέσα! ένα άλλο όμοιο με τά κοντάρια πού κρατούν τά παιδιά στίς λαμπαδηφορίες καί πού άνανδρεί στήν κορφή του ένα είδος άστεροσχημα σπολidia. Πώς νά τό περιγράψω κανείς, πού είναι τόσο μικροσκοπικά καί τόσο πολυσύνθετα!

Έκείνο τ' άλλο πάλι δέν είναι πυροτέγνημα, άφού μπορείς μ' ένα απλό φύσμά σου νά σκορπίσης στόν αέρα τό ήμικυκλικό του έπιστέγασμα; Πούφ κανείς, κι' ένα σωρό άσπρες μυγίτσες ξεκινούν με μιάς από τό στόμα σου. Καί πώς νά κρατήσης τό θαυμασμό σου μπροστά σ' αυτήν, έπειτα, τή λυγερή κόρη τής γής, πού ή φουντίτσα της είναι χροματισμένη τόσο παράξενα, με πιτσιλίσματα μελιτζανιά στο μέσα μέρος;

Άλλα δυό χορταράκια θά μπορούσε νά μñ τά ξεχωρίσει κανείς έξ άρχής, συγγενεύουν τόσο πολύ άναμεσα τους. Άλλά δέν είναι τό ίδιο. Τό ένα μοιάζει με τουλούπα, σάν αυτές πού γνέθουν ακόμα στά χωριά. Μέσ' απ' τñ άπώλη μάζα ξεπροβάλλουν κάτι όδρότερες τρίχες, όμοιες με τά μουστάκια του γάτου. Στο άλλο πάλι διακρίνεις μικρές κλωστές κοκκινοβαμμένες.

Άφισα νιά τό τέλος αυτό τό περίεργο σαρκερό λουλούδι με τñ κάπως ξινή μυρουδιά καί τά σά βελούδο κόκκινα φύλλα πού ξεπροβάλλουν τά μακρούλα κίτρινα μπουμπούκια του. Τό σχήμα του μοιάζει στο σούβλο του τό περίφημα κέρας της 'Αμάλθεας από τñ άρχαία μας μυθολογία.

Κι' έσένα πώς νά σε όνομάσω μικρούλικο, τριχοειτώμενο, γαλανομάτικο άνθος; Είσαι ένα άστρο άπαράλλαχτο, έν' άστρουλάκι πού έπες απ' τόν ούρανό στά χρώματά μας καί ζή άπαράπνευτο άνάμεσα σούς άνώνυμους συντρόφους του. Η εύλογία του Θεού νάναι μαζί σου, πού μ' έκανες σήμερα νά διακρύσω άντικρύζοντας τñ τόσο παρθενική σεμνότητά σου...

Χαμόκλαδα καί χαμολούλουδα, βότανα καί φύτρες λογιών-λογιών έμυτιζούν τέτοια έποχή τίς έξοχές, στά ρέματα, στίς λάκκες, κάτω από τά μεγάλα δέντρα, δίπλα σε πετρούλες ή σε τρύπες πού άνοίξαν τά σκαθάρια. Μπορείς νά περάσεις από πάνω τους χωρίς νά υποψιαστής, τόσο διακριτική είναι ή παρουσία τους. Ζούν άπόμωρα καί χωρίς φίλοδοξίες, ένας κόσμος πού άκολουθεί τόν άόρατο, τόν αϊώνιο ρυθμό του κάτω από τό πρσο βλέμμα του Δημιουργού.

Οί διαδρασμένοι άνθρωποι σπάνια στέκονται μπροστά τους. Βιστικοί κι' άνοητοι, κυνηγάνε τούς μεγάλους σκοπούς, τίς χημαίες των, μñ νιώθοντας πώς έπιταχύνουν έτσι τñ πορεία πρós τό τέλος τους. Κι' άν καμιά φορά θελήσουν νά μάθουν τά μυστικά του φυτικού βασιλείου, δέν έξουν τίποτ' άλλο παρά ν' άνοίγουνε χοντρά βέβλια καί νά συλλαβίσουν άκαταλαβίστικα λατινικά. Τά λουλούδια καί τά χορτάρια, σοφοί πιδ άσπασί από τούς βοσκούς, τά έξουνε μονάχα απ' τίς εικόνες τους. Κι' όταν τύχη ποτέ νά φέρουν τά βήματά τους στήν άνοιχτοσία, δέν έχουνε μάτια νά δουνε πώς κουνάνε πίσω τό κεφάλι τους αυτοί οί μικροί καίτοι καί τού δάσους πού τούς έπάτησαν σχεδόν καί δέν τούς πήραν είδηση, οί τυφλοί.

Γ. ΑΝΕΜΗΣ

— Ειρήνη! Ειρήνη! τούς μνημούσε. Δέ θέλω νά υποτάξω τñ 'Ελλάδα!

Θέλω νά τñ ειρηνέψω. Μη φοβάστε! Μονάχα ή Σπάρτη έμεινε οϋδέτερη. Οϋτε πολέμησε τό Φίλιππο, μά οϋτε κι' άνεγνώρισε τñ άρχηγία του.

Ο Φίλιππος έφτασε μπροστά από τή Σπάρτη. Ζήτησε νά τόν άναγνωρίση άρχηγό.

Μά οί Σπαρτιάτες τού άποκρίθηκαν περιγελώντας:

— Άν νομίζης πώς έπειδή νίκησες έγινες μεγαλύτερος, μέτρησε τόν ίσκιό σου.

Ο Φίλιππος στέλνει πάλι άποσταλμένους:

(Άκολουθεί)

ΕΠΙΣΤΑΣΗ

Σάν άκουσε πώς έπρεπε ν' άφήση τ'ό σχολειό και νά δουλέψη γιά νά βοηθήση τ' άδερφάκια της, νόμισε πώς κάποιος την έλουσε μ' ένα καζάνι ζεματιστό νερό. Κοίταξε τή μητέρα της μ' έρωτηματικό ύφος ένώ τά μάτια της βούρκωναν.

—Ναί, Μαρία παιδί μου, τής λέει ή μητέρα της, πρέπει νά δουλέψης τώρα πού πέθανε ο πατέρας σου γιά νά μπορέσουν και τ' άλλα παιδιά νά μορφωθούν λίγο. Έσ'ό έμαθες άρκετά γράμματα... Βέβαια θάτανε καλύτερα άν τέλειωνες τ'ο γυμνάσιο, θά μπορούσες νά βρής μιά καλή θέσι... Σκέψου όμως, ή σύνταξι τού μακαρίτη τού πατέρα σου είναι πολύ μικρή... Πέντε άνθρωποι πώς θά τά κα-ταφέρουμε;

Η Μαρία κατάλαβε τή στενοχώρια της μητέρας της, οστόσο είπε:

—Δυό τάξεις είναι άκόμα, μαμά... —Δυό τάξεις... δυό χρόνια... δέν θά τά καταφέρουμε Μαρία... Άς μάθουν και τ' άγόρια όσα έμαθες εσύ, γιά νά μπορούν νά βγούν στην κοινωνία μιά μέρα... Έσ'ό, είσαι κορίτσι, δέν θόσαι πάντα αναγκασμένη νά εργάζεσαι γιά νά ζής...

Τό κορίτσι δέν είπε τίποτ' άλλο, χαμήλωσε τά μάτια γιά νά μή δη ή μητέρα του πώς κλαίει και πήγε στο δωμάτιό του.

Ήτανε ο καιρός πού θά γραφότανε στο σχολειό κι είχε τακτοποιήσει τ'ο γραφείο της με τά περυσινά βιβλία, ως πού νάβλεπε ποιά θά χάριζε στον άδελφό της και ποιά θά κρατούσεν εκείνη.

Τ' όνειρό της ήτανε νά σπουδάση, νά πάει στο πανεπιστήμιο και νά γίνη μιά καθηγήτρια τής φιλολογίας.

Πολλές φορές ώραματιζότανε την έποχή πού θά καθόταν στην έδρα και θά δίδασκε.

Άκόμα σάν κάποιος καθηγητής ή καθηγήτρια δίδασκε, ή Μαρία άφαιρούσαν τόσο και νόμιζε πώς είναι εκείνη στην έδρα.

Πολλές φορές την μάλωσαν οί καθηγητές της. Κάποτε μάλιστα ή άφηρημάδα της γίνηκε άφορμή νά γράψη γιά τιμωρία έπτά φύλλα από την ιστορία. Όμως τό κορίτσι πού είχε φαντασία, δέν έβαζε γνώσι και τά όνειροπολήματα γιά τό μέλλον δέν είχαν τελειωμό.

Τώρα ο θάνατος τού πατέρα της γκρέμιζε όλα τά όνειρά της. Θά της στοιχίξει πολύ πού θάφευγε από τό σχολειό...

Κάθισε μπροστά στο γραφείο της, κουλούριασε τά χέρια της, ακούμπησε τό κεφάλι της κι άρχισε νά κλαίει σιγά. Έμεινε κάμποση ώρα έτσι ως πού ξεκαθάρισε ή σκέψι της. Τό σπίτι της την είχε ανάγκη. Ήτανε τό πρώτο παιδί κι άφείλε νά ννοιασθή γιά τ' άλλα κι εκείνη κάθεται και κλαίει;

Σηκώθηκε και κοίταξε ένα μικρό καθρεφτάκι. Τά μάτια της είχανε κοκκινίσει και τά μαλλιά της κόλλησαν

άπ' τά δάκρυα στο κούτελο. Παρουσίαζε μιάν άστεία εικόνα. Ντράπηκε γιά την άδυναμία της. Αναλογίστηκε τά λόγια της μητέρας της και είδε πόσο ήσαν σωστά και δίκαια, πλύθηκε, φτιάχτηκε και πήγε κοντά της.

—Μαμά, τή δουλειά νομίζετε πώς μπορώ νά κάνω;

—Μά... ξέρω κι' εγώ; Θά τό πού-με στο θείο σου πού έχει άνώτερη θέσι στο Ύπουργείο και θά μάς οδηγήση.

Μίλησαν στο θείο κι' ο θείος σέ φιλικά τ'ο πούσπα χωρίς άποτέλεσμα. Σ' όλες τις δημόσιες θέσεις ζητούσαν άπολυτήριο γυμνασίου. Και λοιπόν τι θάκαναν τώρα; Ο καιρός περνούσε και τά οικονομικά τους στενόχωρα.

Όσο έμεινε άνεργη ή Μαρία φρόντιζε τό σπίτι, βοηθούσε τή μητέρα και διάβαζε τ' άδερφάκια της. Τά ρούχα της όμως πάλιωναν κι' ή λίγη τροφή την αδυνατίζε μέρα με τή μέρα. Σάν καμιά φορά τύχαινε νά συναντήση καμιά συμμαθήτριά της στο δρόμο, ένοιωθε κάτι νά της πιέζη την ψυχή και γύριζε άλλοι τό πρόσωπο. Μά δέν έχασε τό θάρρος της.

—Πρέπει νά δουλέψω και θά δουλέψω, είπε μιά μέρα στη μητέρα της. Άν ήμουν άγόρι θά πήγαινα σ' όποι-αδήποτε δουλειά. Δέν έχει σημασία πώς δέν βρίσκω θέσι σέ δημόσια ύπηρεσία... Ή δουλειά δέν έχει ντροπή.

—Τι θά κάνης, Μαρία, παιδί μου; τή ρώτησε ή μητέρα της.

—Άφσέ με μητέρα και θά δής...



— Καμαρώστε και τό δικό μου...

Τόκ... τόκ... τόκ... Ή Μαρία σκυμμένη στον άργαλειό πετ'ό τή σάι-τα και πατ'ό τό πέταλο. Οί κλωστές διασταυρώνονται. Στημ'ό και φάδι σμίγουν και τό έλληνικό ύφανσμα έτοιμάζεται. Ύστερα σταματ'ό, παίξει με τά δάχτυλα και τά χρωματιστά κο-τόν και έομπλιάζει με νησιώτικα σχέ-δια. Δέν χρειάστηκε πολ'ύς καιρός γιά νά γίνη μιά τέλεια άνυφάντρα και νά παίρνη ένα καλό μεροκάματο.

Σοβαρή και μετρημένη είχε κατορ-θώσει νά τή συμπασούν και νά την έκτιμούν στο έργοτάσιο. Στην άρχή στενοχωρήθηκε.

Μιά διαφορά άνάμεσα σ' άλλα κορίτσια ήτανε αίσθητή. Σιγά σιγά όμως με μιά οικειότητα πού άναπτύ-χθηκε άνάμεσά τους, παρατήρησε πώς πολλά κορίτσια, άν και δέν ήξεραν γράμματα, είχαν καλούς τρόπους κι' ευγενική ψυχή. Έδωσε φιλία με άρ-κετές κοπέλλες και καμιά φορά ύστερ' άπ' τή δουλειά, πήγαιναν στο Ζάππειο, στο Βασιλικό. Κήποι ή σ'όους μεγάλους δρόμους της Άθήνας νά χα-ζέψουν σέ καμιά βιτρίνα.

Η Μαρία ήτανε ένα άπλό κορίτσι. Ποτέ δέν έπιθυμούσε ό,τι δέν μπορού-σε νάχη και σάν έβλεπε τις φίλες της νά σταματούν και νά λένε με πόνο ή θαυμασμό: «Άχ! νάχα τούτο τ' όμορ-φο καπελάκι, άχ αυτή ή μεταξωτή κάλτσα είναι τρέλλα! Θά την πάρω!»

—Άχ καυμένη Μαρία! Προνόμιο τών πλουσιών θάνη ή μεταξωτή κάλ-τσα; Ό,τι και νά ής... τό πόδι εί-ναι όμορφότερο μέσα σέ μιά τριζάτη μεταξωτή κάλτσα!

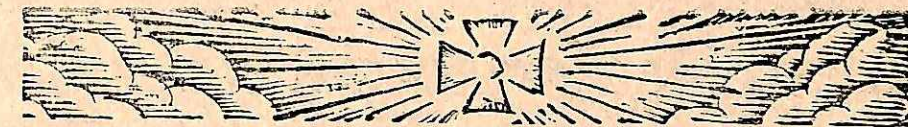
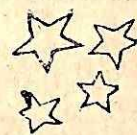
—Δέν θά γίνουμε καλύτεροι άν-θρωποι, κορίτσια, με τή μεταξωτή κάλτσα... Προτιμ'ό άν μ'ό περισσό-ψη μιά δραχμή ν' αγοράσω ένα όμορ-φο βιβλίο ή ένα καλό περιοδικό... Νά πάμε σ' ένα καλό κινηματογράφο... σέ καμιά συναυλία...

Δέν συμφωνούσαν πάντα μαζί της, μά τό κορίτσι δέν στενοχωριότανε. Γύ-ριζε με τό χαμόγελο στο σπίτι, διη-γώντας στη μητέρα πόσες πήχες πανι ύφανε και συζητούσε γύρω άπ' τό έ-πάγγελμά της με την ίδια αγάπη και περηφάνεια σάν νάτανε μιά καθηγή-τρια. Βρήκε πώς κι' έδω μπορούσε νά δημιουργήση, νά έμπνευσθ ή όμορφα σχέδια και νά προσέξη ώστε νά βγη ένα σωστό καλλιτέχνημα μέσα άπό τά χέρια της.

Και κάποτε, σάν οί παλνές της συμμαθήτριες θά την καλούσαν νά πα-ρακολουθήση μιά τους διάλεξι ή ένα μάθημα, τό ίδιο περήφανα θά μπο-ρούσε και κείνη ν' άπλώση ένα μετα-ξωτό έλληνικό μαντήλι ή ένα μπα-μπακερό φουστάνι και νά τους πη:

—Καμαρώστε και τό δικό μου δη-μιούργημα. Είμαι μιά άνυφάντρα... μιά Έλληνίδα άνυφάντρα!

Θάλεια Ι. Καλλιγιάννη



ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (16ης 'Ιουνίου)

Τή εσάτη ήμέρα τή μεγάλη της εορτής εισηκει ο 'Ιησους και εκράζε λέγων' ε'άν τις διψ'ό, έρχέσθω πρ'ός με και πινέτω. 'Ο πι-νέων εις έμέ, καθώς είπεν ή γραφή, πο-ταμοί έκ της κοιλίας αυτού ρεύσονται ύδατος ζω'ότος. Τούτο δ'ε είπε περί τού Πνεύματος ο'ό έμελλον λαμβάνειν οί πιστεύοντες εις αυ-τόν' ούτω γάρ ήν Πνεύμα 'Αγιον, ότι 'Ιη-σους ούδέπω έδ'όξατο. Πολλοί ούν έκ τού όχλου άκούσαντες τόν λόγον έλεγον' ούτός ε'στιν αληθής ο προφήτης. Άλλοι έλεγον' ού-τός ε'στιν ο Χριστός. Άλλοι έλεγον' μή γάρ έκ της Γαλιλαίας ο Χριστός έρχεται; Ούχι ή γραφή είπεν ότι έκ τού σπέρματος Δα'ιδ και από Βηθλεέμ της κώμης, όπου ήν Δαυ'ιδ, ο Χριστός έρχεται; Σχίσμα ούν έν τ'ω όχλω εγένετο δι' αυτόν. Τινές δε ήβελον εξ αυτών π'όσαι αυτών, άλλ' ούδεις επέβαλεν επ' αυ-τόν τ'άς χειρας. 'Ηλθον ούν οί όπηρεται πρ'ός τους άρχιερείς και Φαρισαίους, και είπον αυ-τοίς εκίνει' διατί ούκ ήγάγατε αυτόν; Απε-κρίθησαν ού όπηρεται' ούδέποτε ούτως ελά-λυσαν ανθρώπους, ως ούτος ο άνθρωπος. Απε-κρίθησαν ούν αυτοίς οί Φαρισαί'ό' μή και ύ-μεις πεπλάνησθε; Μή τις έκ τών άρχόντων έπίστευσεν εις αυτόν ή έκ τών Φαρισαίων; Άλλ' ο όχλος ούτος ο μή γινώσκων τόν νό-μον επικατάρατοί είσι. Λέγει Νικόδημος πρ'ός αυτούς, ο έλθων νυκτός πρ'ός αυτόν, εις άν εξ αυτών μή ο νόμος ήμ'όν κρίνει τόν άν-θρωπον, ε'άν μη άκούση παρ' αυτού πρότερον και γν'ό τί ποιεί; Απεκρίθησαν και είπον αυτοί' μή και συ έκ της Γαλιλαίας έ; Ερεύ-νησον και ίδε ότι προφήτης έκ της Γαλιλαίας ούκ ε'γήγερται.

Πάλιν ούν αυτοίς ο 'Ιησους ελάλησε λέ-γων' εγ'ό είμι τό φ'ός τού κόσμου' ο άκολου-θών έμ'όι ού μή περιπατήση έν τή σκοτί'α, άλλ' ε'ξει τό φ'ός της ζω'ης.

* «ΕΙΡΗΝΗ ΥΜΙΝ!» *

Ήταν άπόγευμα της μεγάλης μέρας της Άναστάσεως. Οί μα-θηταί τού Χριστού, κλεισμένοι με φόβο σ' ένα σπίτι στα 'Ιεροσόλυ-μα, συζητούσαν γιά τά μεγάλα γεγονότα. Τρεις μέρες δέν περά-σαν άκόμη καλά-καλά, άπ' τήν ή-μέρα πού τό Διδάσκαλος τους είχε χύσει τό αίμα στο Σαυρόν. Και νά. Σήμερα παράξενα μηνύματα χτυπούν σ' αυτά τους. Τό σώμα τού δέν είναι πιά στον τάφο. Ο Πέτρος κι' ο 'Ιωάννης ήγαν στο μνημα, κι' είδαν με τά ίδια τά μάτια τους πώς ήταν άδειο. Τά νεκρικά σεντόνια μόνο βρισκόνταν εκεί. Μά οί καλές γυναίκες, οί μωρόφορες, πού πρωί-πρωί, πριν άκόμα νά φέξη, είχαν π'όει στον τάφο, γιά ν' άλείψουν τό πανά-γιον σώμα τού Κυρίου με μύρα πό-λυτιμα, δέν έλεγαν μόνο πώς ο τάφος ήταν άδειος. Έθεβαίοναν πώς είχαν δη άγγέλους αλόφω-τους κι' αλόφωτους, πού τους έ-κ'ήρουν εκείνοι πρ'ότι τό χαρμό-συνο μήνυμα της Άναστάσεως. Κι' έθεβαίοναν άκόμη και κάτι άλλο π'ό σοβαρό. Τόν είχαν δη. Ναι, τόν είχαν δη τόν άναστημέ-νο Κύριο, τόν έλγον άντικρύσει, τους είχε μιλήσει.

Ο'αυτά έκέκρινον τώρα οί μαθηταί. Και δέν ήξεραν άκόμη τί νά πιστέψουν και τί νά παρα-δεχτούν. Σάν παράξενα, σάν ά-πίστευτα τους φαίνονταν τά λόγια τούτα τών μωρόφων. Γι' αυτό ή-σαν στενοχωρημένοι και παραγμέ-νοι. Τό άπόγευμα είχε προχωρή-σει. Ο ήλιος κόντευε νά βασιλέ-ψη. Κι' ή στενοχώρια τους όλο μεγάλωνει, ή ταραχή τους όσο πάει κι' αυξάνει.

Σ' αυτό τό μεταξύ δύο μαθη-ταί, όχι άπ' τους δώδεκα, μά από τόν κύριο τών «έβδωμ'όκτων», εί-χαν ξεκινήσει γιά τους 'Εμμάσους. Ένα χαριούδακι δύο άρες μακριά από την 'Ιερουσαλήμ. Ή χαρά τού Θεού ήσαν άπλωμένη στη φύ-

σι, μέσα σέ κείνο τό άνοιξιάντικο δειλινό. Τά δέντρα ήσαν άνοιξι-σμένα. Οί εσάδες τών λαών δι-άδ'ον έγμίζαν την άπόφραξη με άρωμα λεπτό. Τά ποτάμια κελαι-δούσαν γλυκά. Οί άστίνες τού ή-λιου παιγνιδίζαν στα νερά τών αυ-λακιών και στα φύλλα τών δέν-δρων.

Κάθ'ό προχωρούσαν, περπα-σιές άκούστηκαν πίσω τους. Ή-ταν κάποιος άγνωστος διαβάτης. Τους π'όλαίει, τους χαιρετάει και βο'όζει μαζί τους.

Σάν τί λόγια είναι πού συ-ζητάτε μεταξύ σας κι' είστε σκυ-θρωποί; τους έρωτά.

Ο ένας άπ' αυτούς, ο Κλεό-πας, λέει τότε στον άγνωστο.

—Έσ'ό μονάχα άπ' όσους μέ-νουν στα 'Ιεροσόλυμα δέν έμαθες όλα όσα έγιναν έδώ αυτές τις ή-μέρες;

Νά, όσα έγιναν στον 'Ιησο-ύν Ναζωραίο, πού άναδείχτηκε προφήτης μεγάλος, δυνατός, στα έργα και στα λόγια. Σ' αυτόν πού οί άρχιερείς κι' οί άρχοντες μας τόν καταδίκασαν σέ θάνατο και τόν έσταύρωσαν. Κι' έμείς εί-χαμε την έλπίδα π'ός αυτός ήταν πού θά έλευθέρωνε τ'ό Έθνος μας άπ' τή δουλεία. Μά σάν νά μην έφταναν αυτά, κάποιες γυναίκες γνωστές μας πήγαν σήμερα στο μνημείο και γυρίζοντας μας είπαν πράγματα έκπληκτικά. Ότι δέν βρήκαν τό σώμα τού στον τάφο, και ότι είδαν και άγγέλους πού τις βεβαίωσαν π'ός ο 'Ιησους ζή.

Τότε ο άγνωστος, γυρίζοντας στους δύο συνοδοιπόρους, τους λέει:

—Ώ άνόητοι, πού ή καρδιά σας είναι τόσο δύσκολη στο νά πιστέψη όσα είπαν οί προφ'ήτες. Μά δέν έζέρετε λοιπόν ότι όλα αυ-τά έπρεπε νά τά πάθ'ό ο Χριστός, γιά νά μη ύστερα στην αιώνα κι' άθάνατη δόξα του;

Κι' άρχίζοντας τότε άπ' τ'α συ-γράμματα τού Μω'όυ και άπ' τ'α

βιβλία τών προφ'ήτων, τους άνέ-πτυξε με τή σειρά όλα όσα είχαν προφ'ήσει οί προφ'ήτες γιά τόν 'Ιησού Χριστό.

Εκείνοι τόν άκουσαν με μεγάλη προσοχή. Κάθ'ό μιλούσαν γλυκά, ώραιά, ο άγνωστος αυτός διαβά-της, τους είχε καταμαγέψει. Τά λόγια του έμπαιναν μέσα στην καρδιά τους και την παρηγορού-σαν και την έκαμναν νά λαχταρί-ζη. Λες κι' είχε άνάγει κάποια φ'όγα μυστική μέσα τους. Τόσο τους είχε τραβήξει την προσοχή ο έξ'ότος, ώστε δέν κατάλαβαν π'ότε κ'όλα έφτασαν στα πρώτα σπ'ίτια τού χωριού. Εκείνος τότε θέλησε νά συνεχίσ'ό τό δρόμο του. Άλλά οί δύο μαθηταί δέν τόν άφιναν.

—Μείνε μαζί μας, τού είπαν. Τώρα πιά βραδυάζει.

Ο άγνωστος έδέχτηκε. Τόν π'ό-ραν λοιπόν στο σπίτι πού θά έμε-ναν. Έστρωσαν τό τραπέζι και κάθισαν νά φάγν. Ο έξ'ότος τότε πήρε τό ψωμί στα χέρια του, τό ευλόγησε, τό έκοψε, κι' άρχισε νά τους τό μοιράζη. Οί μαθηταί έα-φνίστηκαν.

Άνοιξαν διάπλατα τά μάτια και κ'ότταξαν τόν άγνωστο καλά. Τους φάνηκε πώς κάποιος πέπλος πού τούς έκεπτε τά μάτια ως εκείνη τή στιγμή, έπεσε. Τί έκ-πληξί! Μια φωνή άνέθηκε στα χεί-λη τους:

Ο Κύριος!

Μά πριν προφ'ήσουν νά τό πούν καλά-καλά, ο 'Ιησους είχε γ'ίνει άφαντος. Γιά κάμποση ώρα οί μα-θηταί μένουν άφωνοί, άκίνητοι, παραπληρώντας τή θέσι, όπου πριν από λίγο έκαθόταν ο λατρεύτος τους Διδάσκαλος. Ύστερα κ'όττα-ξαν ο ένας τόν άλλον:

—Αλήθεια, όσην ώρα μας μι-λούσε στο δρόμο, δέν ένοιώθαμε την καρδιά μας νά φλογίζεται μέ-μας;

Και την ίδια στιγμή σηκώνον-ται π'όνοι. Δέν ε'ιν' ώρα γιά φα-γητό τώρα ούτε γιά λόγια. Ο Χριστός άνάστη, κι' οί άλλοι μα-θηταί στα 'Ιεροσόλυμα δέν τό ζέ-ρουν κι' είναι λυπημένοι.

Δρόμο λοιπόν, γιά την 'Ιερου-σαλήμ, φτερά κάνουν τά πόδια. Ή χαρά διώχνει τόν κόπο.

Βρήκαν συγκεντρωμένους τους μαθητάς, όπως τους άφισαν. Μό-νον ο Θωμάς έλειπε. Σζητούσαν ζωηρά και μόλις είδαν τούς δύο νά μπαίνουν, έτρεξαν άμέσως νά τους ύποδεχτούν και νά τους πουν:

—Ο Κύριος άνάστη. Παρου-σιάζητε στον Πέτρο.

Κι' οί δύο μαθηταί χαρούμενοι άπαντούν.

—Τόν είδαμε κι' έμείς! Κι' άρχισαν τότε νά διηγούν-ται όσα έγιναν στο δρόμο και στους 'Εμμάσους με κάθε λεπτομέ-ρεια.

Όλοι οί μαθηταί τους είχαν περικυκλώσει κι' άκούσαν με βα-θεία προσοχή τή διήγησή τους.

Κι' εκείνη τή στιγμή, καθώς οί λαί συγκεντρωμένοι συζητούσαν γιά τόν άναστημένο π'ός Κύριο, νά! ο ίδιος ο 'Ιησους παρουσιά-ζεται άνάμεσά τους. Τον κυττά-ζουν άμύλητοι, με θαυμασμό και με κατάπληξι. Κι' εκείνος τους λέγει:

Ειρήνη υμίν!

Ειρήνη! Ώ, δέν έπ'όθηκε τίποτ' άλλο ή ανθρώπιτης, και μάλιστα από την τελευταία καιρό, περισσότερη άπ' την ειρήνη. Κι' όμως, πόσο τής λείπει τό μεγάλο τούτο άγα-θό. Και πόσο ή άπουσία του άπ' την σημερινή έποχή μας έχει γο-νατίζει δ'όλους, ότ'όμα και λαούς. Δυστυχώς ή ανθρώπιτης δέν ά-νοίγει άκόμη συνολικά την άγκυλή της πρ'ός Εκείνον πού μόνος υπο-ρει νά δημιουργήση βαθεία και παγκόσμια ειρήνη. Πρέπει όμως όλοι νά τό καταλάβουμε, νά τό νοιώσουμε βαθεία. Μόνον όταν ή ανθρώπιτης πιστέψη αληθινά και ζωντανά τό Χριστό τόν δέχτη γιά όδηγό της, μόνον τότε θά μπο-ρέση νά δοκιμάση τή δική του ει-ρήνη, την ειρήνη πού άνέβλυσεν από τόν τάφο του.

Άς εύχ'όμαστε νά μην άργήση ή έποχή αυτή.

A. I. ΓΚΙΑΛΛΑ Σ

Η Α' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Πολλές δόξες και πολλά μεγαλεία είδε το Ζάππειο από τότες που ο μεγάλος Έλληνας που τοῦδωσε τὸ νομὰ του ἔκανε νὰ ὑψωθῇ περήφανο μέσα στὸ πανέμορφο τοπίο, μαρτυρώντας τὴν ἀγάπη τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς πρὸς τὸ καλὸ καὶ τὸ ὠραῖο.

Γιατὶ ἀληθινὰ κάθε Ἑλληνα θὰ ἤθελε, ἂν ἦτανε σὲ θέσι, νὰ χαρίξῃ καὶ ἕνα τέτοιον φόρο ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα του. Ποιὸς ξενητεμένος τὴ ξέχασε καὶ ποιὸς πλούσιος δὲν τῆς δώρισε ἀπὸ τὰ πλοῦτή του; Ὅπου νὰ γυρίσουμε τὸ μάτι σὲ κάθε γωνία τῆς Ἑλλάδος βλέπουμε τὰ δῶρα τῶν παιδιῶν τῆς νὰ τὴν στολίζουν καὶ νὰ τὴν εὐεργετοῦν.

Ἡ δόξα ὅμως πού τὸ Ζάππειο εἶδε τὴν Κυριακὴ ἐκείνη τῆς 26 τοῦ Μάη ἦτανε μιά δόξα πρωτόφαντη καὶ ἐξαιρετικὴ. Τῆς Ἑλλάδος ἡ νιότη, τοῦ λαοῦ μας ὁ ἀνθός, παρουσίαζε ἀπτά

καὶ παραστατικὰ τὴ δημιουργικὴ του θέλησι καὶ τὴ δυναμικὴ του προσπάθεια. Ἐκεῖ μέσα ἀνάγλυφα ἔχει στηθῇ ὁ βωμός πάνω στὸν ὁποῖο σήμερα θυσιάζει ἡ νεαρὴ ἑλληνικὴ ψυχὴ. Σοβαρὴ, δραστήρια καὶ ἐπιμονὴ ἀκολουθεῖ τὸ μονοπάτι, πού τῆς ἔδειξε ὁ Ἀρχηγός τῆς βαδίζοντας πάντα πρὸς τὸν ἀνήφορο. Δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς μας πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια νὰ φαντασθῇ πὼς ἡ ἑλληνικὴ νεότης ἦτανε δυνατό νὰ ἀφήσῃ τὴ μαλθακότητά καὶ νὰ ἐργασθῇ, νὰ ξεχάσῃ τὰ κούφια λόγια, τὰ φλύαρα, καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὰ ἔργα τὰ σιωπηλά.

Ἡ ἔκθεσις τῆς Ε.Ο.Ν. μᾶς δείχνει θαυμάσια ὁλόκληρη τὴ νέα Ἑλλάδα σὲ μιά ἀναγέννησι πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ, πού σπάνια φάνηκε σ' ἄλλους λαοὺς μέσα σὲ τόσο λίγο χρονικὸ διάστημα. Μᾶς γεμίζει ἐνθουσιασμό γιὰ τὸ παρὸν καὶ μᾶς κάνει νὰ πιστεύ-

ομε σὲ μιά μελλοντικὴ ἀνθιστὴν ἑλληνικὴ, ὅπως ποτὲ πρὶν.

Τὶ καρποὺς μπορεῖ νὰ δώσῃ τέτοια σπορά μέσα σὲ τέτοιο χωράφι κρίνοντας ἀπὸ τὴν ἔκθεσι αὐτὴ μαντεύουμε χωρὶς δυσκολία.

Ἐφτάσαν μόνο μερικὰ χρόνια καὶ μερικοὶ καλοὶ σποράδες, πληρωμένοι ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ, γιὰ νὰ καλλιεργήσουν τὴν ψυχὴ τῆς νεότητος καὶ νὰ τὴ στεῖλουν μὲ τὸ καλὸ στόρι.

Ἐταὶ δημιουργήθηκε σήμερα ἕνας νέος τύπος παιδιοῦ καὶ ἐφήβου, ἕνας νέος τύπος κοριτσιοῦ, πού ξεπερνώντας τὸ κατῳφλι τῆς ἀδράνειας καὶ τῆς ψυχικῆς ἀδυναμίας καὶ ἐξαρτήσεως πλεῖε μὲ γεμάτα τὰ πανιά πρὸς τὴν συμπλήρωσι τοῦ ἀνθρώπινου ἑαυτοῦ του. Ξετυλίγει ὅλες τὶς δυνατότητες πού ὑπάρχουν μέσα του καὶ θεραπεύει ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντά του. Δοκιμάζει τὶς ἱκανότητές του καὶ ἀκονίζει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ του δημιουργώντας καὶ ἐφευρίσκοντας σὲ ἐπιπεδα, πού πρὶν τοῦ ἦτανε κλειστὰ καὶ σκοτεινά. Σήμερα τὸ παιδὶ ἀπόκτησε τέσσερα μάτια καὶ οἱ αἰσθήσεις του πήραν μιά ὁξυτέτα ἀγνωστὴ γι' αὐτὸ πρὶν. Οὔτε τὸ ἴδιο, οὔτε καὶ μεῖς φανταζόμαστε πὼς εἶχε μέσα του τὴν ἀντίληψι, τὴν δεξιότητά, τὴν καλλιτεχνικότητα, τὴν οἰκονομία ὕλικου καὶ χώρου, τὴν σὴ ἐφευρετικότητα. Εἶδα ἔργα παιδιῶν, σκαπανέων δέκα χρονῶν, σ' αὐτὴ τὴν ἔκθεσι, πού μὲ κάρφωσαν στὴ θέσι μου. μ' ἀνοίχτο στόμα. Εἶδα ἐκθέσεις τέτοιες ἄλλων λαῶν, ὅμως σὲ καμμιὰ τὰ θαύματα τοῦ δικοῦ μας. Ἐνα πορτραῖτο τοῦ Ἀρχηγοῦ μὲ κραγιόν, ἀπὸ ἕνα φαλαγγίτη. Ἦτανε τόσο ἀληθινὸ στὴν ἐκφράσι, εἶχε τόσο ἐσωτερικότητα, πού κανένας ὄριμος πορτραίτιστας δὲν θὰ μπορούσε ἴσως νὰ δώσῃ. Ἐδῶ ἔπαιξε βέβαια πολὺ ρόλο ἡ πίστι τῆς νεαρῆς ψυχῆς. Μ' αὐτὸ τὸ κλειδὶ βῆκε ὁ νέος τεχνίτης τὴν ἐσωτερικὴ λάμψι καὶ δύναμι, πού ἦτανε χυμένη στὸ πορτραῖτο. Μὰ ἂς μιλήσουμε μὲ τὴ σειρά, γιατί καὶ ἡ ἔκθεσι αὐτὴ δείχνει μιά καλλιτεχνικὴ μεθοδικότητα καὶ ἀρχιτεκτονικὴ, πού ἀ-

ληθινὰ ἀποτελεῖ θαῦμα, τὴ στιγμή πού εἶναι ἡ πρώτη καὶ πού στὸ εἶδος αὐτὸ ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχουμε ἀκόμα παράδοσι.

Χρυσὸς ὁ ἥλιος τοῦ δειλινοῦ σκορπίζονταν στὸ μεγάλο χῶλ πού στὰ ἐγκαίνια ἐγίνετο ὁ ἁγιασμός καὶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» μαζί μὲ τὶς εὐχές γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τοὺς συνεργάτες τῆς Ε.Ο.Ν. ὑψώνονταν μὲ τὴ γλυκεῖα βυζαντινὴ τους μελωδί πρὸς τὰ κιονόκρανα καὶ τὰ τόξα. Σὰν νὰ ὕμνουσε μιά Ἀνάστασις τῆς δημιουργικῆς θέλησης τῆς Νιότης καὶ τὴν ὥρα.

Μ' ἕνα κομψὸ ψαλίδι, πού νόστιμα ἦτανε καὶ τὸ σημάδι τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ διπλοπέλεκυς, ἔκοψε ὁ Ἀρχηγὸς τὴν κορδέλλα τῆς ἐσοῦσας, πού ὠδηγοῦσε πρὸς τὶς θαυμάσιες φωτισμένες αἵθουσες. Μπροστὰ Ἐκείνος καὶ πίσω οἱ καλεσμένοι, σὰν πρωτοερεῖς καὶ σὰν πιστοί, ἔμπαιναν σιωπηλοὶ στὸ ἱερὸ ἐκεῖνο σοβαροὶ κι' ἐκπληχτοὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα ἡδὴ δείγματα τῆς νεανικῆς ἐργασίας.

Πέντε μεγάλες αἰθουσες, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, εἶναι στολισμένες καὶ γεμισμένες μὲ τὴν ἐξιστόρησι τῆς δράσεως τῆς Ε.Ο.Ν. πάνω σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς τῆς.

Κι' ἀρχίζει ὁ ἐπισκέπτης νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀφουγκράζεται σὰν ἀπὸ ἕνα ἀόρατο ὁμιλητὴ τὸ μεγάλο ρῆμα τῆς ἀρχικῆς δημιουργίας τῆς Ὄργανώσεως. Τὰ σύμβολά τῆς καὶ τὰ ἐμβλήματα τῆς ἔρχονται ἀπὸ κολὺ μακριά. Αἰῶνες καὶ χιλιετηρίδες γυρνάει ὁ νοῦς πίσω. Πρὸς τὸ μινωικὸ πολιτισμὸ μὲ τὸ διπλοπέλεκυ, τὸ δαῖγμα τῆς ἀνθρώπινης καὶ θεϊκῆς σύγχρονα ἐξουσίας. Γιατὶ τότε ὁ βασιλεὺς ἦταν καὶ Ἀρχιερεὺς. Πρὸς τὸν Σπαρτιατικὸ πολιτισμὸ μὲ τ' ἀτσαλένια κορμιά καὶ τὴν ἀλύσιστη ψυχὴ, μὲ τὴ γνήσια τοῦ ἀνδρα ἀρετὴ καὶ τὴν αὐστηρὴ πειθαρχία. Ἡ πηγὴ καὶ ἡ φλέβα, πού ἡ σημερινὴ νεότης πίνει καὶ μεγαλώνει.

Μέσα στὴ δεύτερη αἴθουσα ἀπλώνεται πολὺ ὁμορφα καὶ μεθοδικὰ μιά πελώρια εἰκόνα τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπὸ τότες πού πρόβαλε δει-

λὰ ὡς τὸν γιγαντιαῖο τῆς σήμερα, πέραν τοῦ ἑνὸς ἐκατομμυρίου, σχηματισμὸ τῆς. Μιά ἀληθινὴ ἀλματικὴ ἐξέλιξι.

Ἡ τρίτη αἴθουσα εἶναι ἕνα ξεκούρασμα ματιῶν

στὸ βάθος ἡ ἀνεμοπορία μὲ τὰ κομψὰ μοντέλλα ἀνεμοπλάνου καὶ μὲ τὸ πολὺ ἀληθινὸ καὶ χαρακτηριστικὸ ρητό: «Δὲν ὑπάρχει δειλὸς καὶ ἀνεμοπόρος!»

Ὁ ἐπισκέπτης προχωρεῖ

Ὁ λόγος τοῦ Κ.Ε.Ν.

Κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου

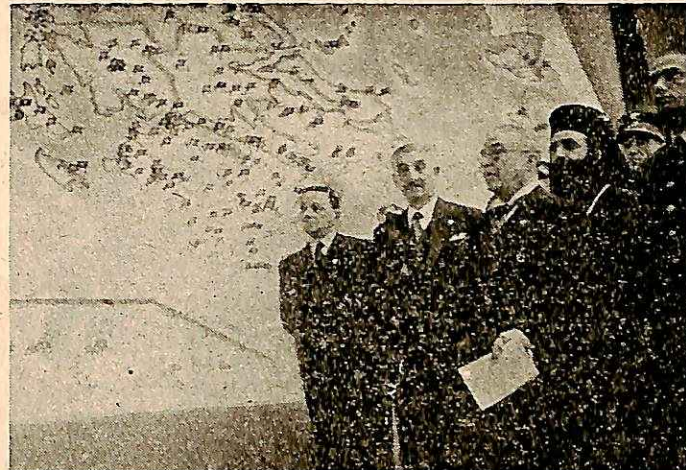
Κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Πανελληνίου Ἐκθέσεως Νεολαίας ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας κ. Κανελλοπούλος προσεφώνησε τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν ὡς ἑξῆς:

Ἀρχηγέ,

Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ, ἡ πρώτη τῆς Νεολαίας, τὴν ὁποῖαν καὶ ἐγκαίνιαζετε σήμερον, ἐγίνε διὰ νὰ δοθῇ ἡ δυνατότης στὴν κοινωνία νὰ λάβῃ μιά ἀμυδρά ἰδέα μιάς μόνο πτυχῆς τοῦ ὑπερόχου δημιουργήματός σας, πού ὀνομάζεται Ἑθνικὴ Νεολαία. Ξέρουμε ὅτι τὸ ἔργο βρίσκεται ἀκόμη στὴν ἀρχὴ του. Ξέρουμε τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ καὶ ξέρουμε ὅτι ἡ ἔκθεσις αὐτὴ, ὅπως κάθε ἐκδήλωσις τῆς Νεολαίας, εἶναι ἔργο δικό σας. Ἐνα μέρος τοῦ ἔργου σας, πού ἐμπιστευθήκατε στὰ χέρια τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος. Διότι τὴν πραγματοποίησι τῶν ὅσων παρουσιάζει καὶ τῶν πολλῶν ἄλλων πού δὲν ἐμφανίζονται καὶ πού ἀποτελοῦν τὴν συνολικὴν προσπάθειαν τῆς Νεολαίας τὴν κατέστησε δυνατὴ μόνο ἡ δική σας ἀλάνθαστη καθοδήγησις καὶ ἡ δική σας ζωοδότρα πνοή, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐνεφύσησατε πίστι καὶ ἀστείρευτο ὀρμητικὸ ἐνθουσιασμὸ στὰ ἀγῶρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, ἐξασφαλίζοντες μεγάλο, ἀξίο καὶ λαμπρὸν τὸ μέλλον τῆς πατρίδος. Σὰς δίνουμε ὅλοι μαζί τὴν διαβεβαίωσι, πὼς ἐμπνεόμενοι ἀπὸ σας, πατέρα καὶ ἀρχηγό μας, θὰ μπορούμε σὲ κάθε καινούργια μας ἔκθεσι νὰ παρουσιάσουμε πρόοδο καὶ ἀνέλιξι, ἀνταποκρινομένη στὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ, στὴν ὁποῖα ἐτάξατε τὴν Νεολαία καὶ ἀγωνιστικὴ τῆς ἐνεργὸς πίστει. Τὸ «πάντα ἐμπρὸς» ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς τὴν ἐπιταγὴ τῆς 4ης Αὐγούστου, τὴν προσταγὴ τῆς δικῆς σας, τὸ ρυθμὸ τοῦ διαρκῶς συνεχιζομένου ἀγῶνος καὶ συνεπῶς τὸ καθήκον καὶ τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, πούναὶ ὁλοκληρωτικὴ δόμνη στὴν ἐπανάστασι, στὴ διαρκὴ ἐξέλιξι καὶ πάντα καὶ ὅπου καὶ ὅποτε μᾶς χρειασθῇ, ὅπου καὶ ὅποτε μᾶς ἐπιβάλλῃ ἡ ἰδεολογία μας, μὲ ὁποιαδήποτε θυσία, δικαιώνοντας τὴν ὑπαρξί μας, θὰ μᾶς βρῇτε παντοῦ καὶ πάντα ἑτοιμοὺς καὶ ἑτοιμους γιὰ ὅλα. Ὑπάρχουμε γιὰ σὰς καὶ γιὰ ὅτι περιέχει ἡ 4η Αὐγούστου, μοναδικὴ καὶ μόνιμος ἑλληνικὴ πραγματικότης, μόνος δρόμος γιὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους καὶ τῆς δόξας τῆς φυλῆς. Ὑπάρχουμε καὶ θὰ ὑπάρχουμε πάντα γιὰ τὸν ἀδιάκοπο ἀγῶνα τῆς. Ἡ ἰδέα καὶ σεις εἰσθε γιὰ μᾶς τὸ πᾶν. Καὶ γιὰ τὸ πᾶν, τὰ πάντα, πάντοτε! Ἐκ μέρους ὅλων τῶν Συναγωνιστῶν καὶ τῶν Συναγωνιστριῶν σας παρακαλῶ, Ἀρχηγέ, νὰ ἐγκαίνιασετε τὴν Α' Πανελληνίῳ Ἐκθεσί τῆς Νεολαίας σὰν δικό σας ἔργο πού εἶναι. Συναγωνιστές καὶ Συναγωνίστριες, πίστι στὸν Ἀρχηγό, πίστι στὸν ἀγῶνα. Ζήτω ὁ Ἀρχηγός.

καὶ ψυχῆς. Κορμιά γερά, μάτια λαμπερά, κινήσεις χαριτωμένες, στρατόπεδα, κατασκηνώσεις, ἀσάλαμα κορμιοῦ καὶ ψυχῆς! Καὶ

ξελογιασμένους καὶ χωρὶς νὰ νοιώσῃ κοῦρασι στὴν τέταρτη αἴθουσα. Ψυχαγωγεί κι' αὐτὸν ἡ ἱστορημένη στοὺς τοίχους ψυχαγωγία



Οἱ ἐπίσημοι στὴν Ἐκθεσί τῆς Ε.Ο.Ν.

καὶ τὸ θαυμάσιο, νόστιμο καὶ τεχνικὸ πρόπλασμα ἑνὸς καταπράσινου δάσους μὲ τὶς κατασκηνώσεις καὶ τὸ ποτάμι πού τρέχει... ἀληθινὰ καὶ τραγουδεῖ σιγανὰ στὴ μέση τῆς σάλας. Πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ διαφώτισι. Δείχνονται ὅλα τὰ μέσα πού χρησιμοποιοῦνται γιὰ αὐτὸ. Βιβλίο, διάλεξι, περιοδικό, θέατρο, κινηματογράφος, μουσικὴ κ.λ.π.

Ἡ πέμπτη αἴθουσα δὲν ἱστορίζει μόνο τὰ κοινωφελῆ τῆς Ε.Ο.Ν. ἔργα, τὴν ἐθελοντικὴ ἐργασία καὶ τὶς αὐτοθυσίες τῆς, ἀλλὰ μᾶς δείχνει καὶ τὰ τεκμήρια τῆς ἐργασίας τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων τῆς μελῶν ἀπὸ ὅλες τῆς Ἑλλάδος τὶς γωνίες, τὰ βουνὰ καὶ τὰ νησιά τῆς, τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά. Ἐκεῖ πάνω στὰ μεγάλα τραπέζια εἶναι τοποθετημένη ὅλη ἡ δράσι τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος πού θέλει νὰ ἀναβιώσῃ ὅλες τὶς πολιτιστικὲς τῆς ἀξίες στὴ λαϊκὴ τέχνη.

Καὶ τί νὰ δῇ κανεὶς καὶ τί ν' ἀφήσῃ! Τῆς Κρήτης τὰ φῖνα μεταξωτά, μὲ τὰ ὕφανα πλουμῖδια, τὰ κεντήδια τῆς τὰ μινωικά, πού δὲν ἔπαψαν νὰ ζοῦν στερνὰ ἀπὸ χιλιετηρίδες, τῆς Λακωνίας τ' ἀσημένια μὲ σφυρηλατημένες παραστάσεις πιάτας, τῆς Ἠπείρου τὰ χαλιά καὶ τὰ διασκόκια, τὰ φυλουργικά τῆς Σκύρου; Ἐνα χωριάτικο σπῆτι μὲ γνησιότητα, στυλ θαυμάσια, τραβᾷ τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν προσοχή! Πόσο ἀναγαλλιᾷται ἡ ψυχὴ στ' ἀντίκρουσμά του. Στάθηκε πολλὴν ὥρα ὁ Ἀρχηγός κοντὰ του καὶ τόδελεε στοργικὰ καὶ μὲ πολλὴ ἀγάπη. Ἦτανε τόσο ἑλληνικό! Κοῦκλες, πουλάκια, παιγνιδάκια, ὅλα μὲ τὴν ἑλληνικὴ σφραγίδα, ἀπὸ κάθε ἀπόρριμμα (χα-

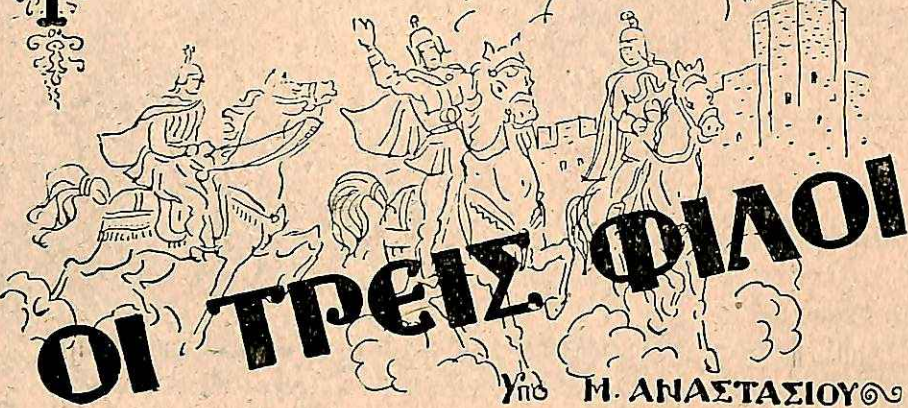
λασμένη κάλτσα, κουτιά σπῆρων, χαρτάκια ἀπὸ καρμῆλλες, κουρελάκια, ξυλαράκια, σπάγγους, ψαδάκια) ἔργα τῶν πολὺ μικρῶν. Μέσα τοὺς ὅμως ἔθλεπες τὸ ἐνστικτο τῆς ἑλληνικῆς νοήσεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς λαϊκῆς ψυχῆς.

Ἐνα πανηγύρι, μιά γιορτή, ἕνα ἀναγάλλισμα εἶναι ἡ ἔκθεσι αὐτὴ! Τόνοιωθε ὁ Ἀρχηγός καὶ μεῖς μαζί του. Ἦτανε διάχυτη αὐτὴ ἡ γιορτάσιμη διάθεσι, πού γεννοῦσε τὸ νοιώσιμο τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς νεανικῆς δημιουργίας ὅσο ἀπλὴ κι' ὅσο ἀκόμα ἑλληνικὴ κι' ἀνείναι. Ὅταν ἕνα παιδὶ 8 χρονῶν μπορῇ σήμερα ν' ἀποδείξῃ τέτοια δεξιότητά καὶ ἐγγονή; (μιά γουστόζικη προπλασματικὴ εἰκόνα), αὔριο θὰ μᾶς δώσῃ ἕναν τέλειο ἐργάτη σ' ὅποιο ἐπιπεδο κι' ἂν ἐργασθῇ. Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ μᾶς δείχνει σὰν σὲ προφητικὸ ὁραματισμὸ τὴ μελλοντικὴ Ἑλλάδα μ' ἕνα κόσμο, πού θὰ τῆς ἀνεβῇ ποιοτικὰ τὴν ἐργασία σὲ ἐπιπεδα ζηλευτά καὶ ἀξιοθαύμαστα. Μ' ἕνα κόσμὸ πού τὰ μοτίβα τῆς ἐργασίας του θὰ ἀντλή ἀπὸ τὸν δικό της ἀγνὸ καὶ πλούσιο πολιτισμὸ, χωρὶς ἀπομιμήσεις ξένων πολιτισμῶν, πού μᾶς ἔκαναν νὰ ξεχάσουμε τὶς πηγές τῆς ἑλληνικῆς μας ὁπάρξεως καὶ τὶς ρίζες τῆς ἑλληνικῆς μας δυνάμεως. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀρχηγός μὲ λαμπερά μάτια καὶ μὲ ζεστὰ ἀπὸ ἑλληνικὸ παλμὸ χέρια χαίδευε ἕνα-ἕνα τὰ κεντήδια καὶ τὰ πλουμῖδια, τὶς δαντέλλες καὶ τὰ φαντά που μιλοῦσαν ἄφωνα γιὰ τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ καὶ τὴν ἑλληνικὴ λαϊκὴ ψυχὴ.

Σ. Καρ.



Ὁ Ἀρχηγός μὲ τὸν Κυβερνητικὸ Ἐπίτροπο ἐπισκέπτονται τὴν Ἐκθεσί στὸ Ζάππειο.



ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

13.

(Συνέχεια)

Δείξε του ποιο είναι το χρέος του σήμερα και θα σ' ακούση. Πριν να δώσετε ρυθμό και τάξη στη μοναστική ζωή πρέπει να την ασφαλίσετε. Δε χιτίζει κανείς πριν θεμελιώσει. Άλλωστε τα έργα του είναι πρόσκαιρο, μάταιο...

Κι άλλα κι άλλα πολλά ακόμα. Δεν έλειπαν τα επιχειρήματα για μια τέτοια δουλειά. Ανακάτεψε και τα ρητά από τις γραφές. Το κυριώτερο, τον έκαμε να πιστέψει πως μονάχα ο Νικηφόρος μπορεί να υποτάξει την Κρήτη. Οι Σαρακηνοί τον τρέμουν και ο λαός και η σύγκλητος δεν έχουν σε κανένα άλλον έμπιστοσύνη... Ο Αθανάσιος δεν του απάντησε πάλι άμέσως. Πάντα έβαζε το κακό στο νου του. Ο Σατανάς, βλέπεις, παίρνει χίλιες μορφές και μας παρουσιάζεται έτσι που δεν το φανταζόμαστε για να μας πλανήσει. Πρέπει να είμαστε «άθωοι ως αί περιστέραι» μά και «φρόνιμοι ως οι όφεις».

Πάλι αγρύπνησε και προσευχήθηκε γονατιστός όλη τη νύχτα κι άζημέρωτα πήγε και ζήτησε το Λέοντα.

— Πάμε, του είπε. Τίποτ' άλλο.

Η πορεία ως τη Θεσσαλονίκη ήταν πολύ κοπιαστική. Ο Αθανάσιος με κανένα τρόπο δε θέλησε να μεταχειριστή μεταφορικό μέσο... Τραβούσε άποστολικά. Με το ψηλόλιγνο κορμί του, το άποσκελετωμένο, φάνταζε σά σκιάχτρο... κι όμως τι άντοχη που την είχε!

Στη Θεσσαλονίκη έφτασαν την παραμονή τ' Αη Δημήτρη και ξέρομε όλα τα καθέκαστα εδώ πως κόνεψαν στο παλάτι του Επαρχου, πως έλαβαν επίσημα μέρος στις τελετές και τις λιτανείες, πως μάθανε για την καταστροφή του μοναστηριού στον Αθανάσιο από τους Σαρακηνούς... Αυτό μάλιστα το τελευταίο έκαμε τον Αθανάσιο να μην έχη πιά καμιά αμφιβολία για την απόφαση που είχε πάρει πως ήτανε θεάρεστη... Ξέρουμε ακόμα για το περίφημο δείπνο που έγινε στο άρχοντικό του Πρωτοσπαθήρη κύρ Γρηγόρη, γιατί αυτό στάθηκε άφορμή στο Γρηγόρη Κομητά κι ύστερα στους δυό του φίλους να ρθούν μια ώρα αρχύτερα στη βασιλεύουσα και να καταταχθούν στο στρατό. Έδω στη Θεσσαλονίκη έμαθαν και το θάνατο του βασιλιά Κωνσταντίνου

κι έφυγαν άμέσως μ' ένα βασιλικό πλώιμο για να προλάβουν τα γεγονότα που μπορούσαν να συμβούν από το κόμμα της Αυγούστας Ελένης.

Το αντίκωμο των δύο φίλων ήταν αλήθεια συγκινητικό. Ο Νικηφόρος έπεσε στα πόδια του Αθανασίου που είχε χρόνια να τον δει και με πολύ κόπο τον γνώρισε... τόσο οι ταλαιπωρίες και οι στερήσεις είχανε αλλάξει τον άγιον άνθρωπο.

«Πού έδυσαι τον κάλλος;» Τ' όμορφο στρουμπουλό καλογεροπαίδι, ό καλοδεμένος νέος άργότερα που μπορούσε να γονατίσει ένα βωδι, δέξ τον πως έχει γίνει... Έλυωσε, θαρρείς, σαν τό κερί κι' άποπνευματώθηκε και δεν είναι πιά «έκ του κόσμου τούτου». Μονάχα τα μαύρα του μάτια έλαμπαν σαν άναμμένα κάρθουνα εκεί μέσα στις ίσκιερές βαθείες κόγχες.

Ο Νικηφόρος ντρεπότανε που έβλεπε τον έαυτό του τόσο στιβαρό και τόσο νέο... ως τόσο δε χρειάστηκε πολύ δυσκολία για να μεταπεισθή. Φώς φανερό πως η άποστολή του δεν είχε τελέψει στο στρατό. Η διήγηση μάλιστα του μικρού Κομητά για την καταστροφή του μοναστηριού του έκαμε μεγάλη έντύπωση.

Έπρεπε μια ώρα αρχύτερα να σκάρωση καράβια, να έτοιμάσει στρατό,

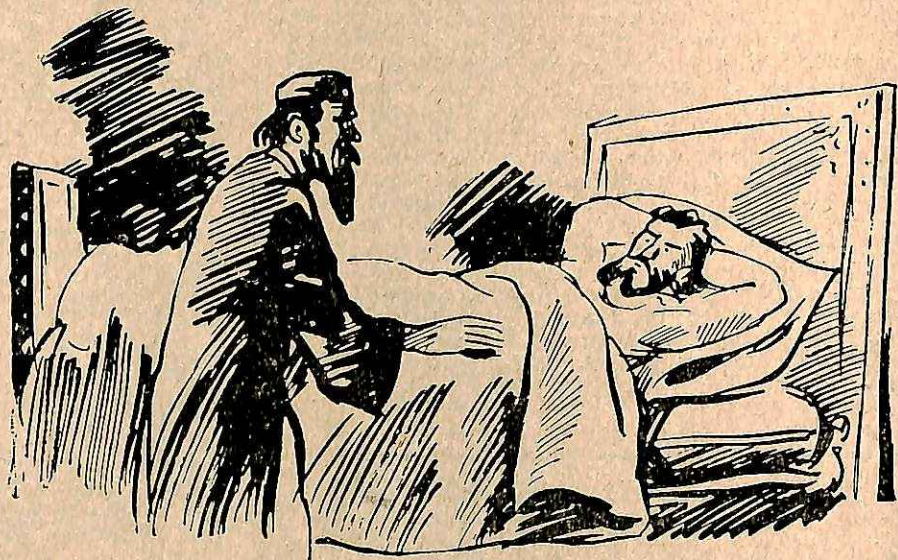
να τον γυμνάσει, να τρέξει άπάνω κάτω, από τον αυτοκράτορα Ρωμανό ως τον τελευταίο στρατιώτη για να σκορπίση σ' όλους πίστη και ιερό ένθουσιασμό... να νικήση κάθε αντίδραση που θα του φέρη ή παλατιανή κλίκα άλλου φοβερίζοντας, άλλου δίνοντας υποσχέσεις. Η πάλι με τον έχτρο δεν τον κούραζε όσο αυτή η άχαρη προσπάθεια να συμβιβάζει τα μικροσυμφέροντα των ανθρώπων και τις αντίθετες φιλοδοξίες, να πάρη τη λάσπη να τήνε πλάση μέσα στα χέρια του και να τής φυσήγη πνοή.

Για την τελευταία όμως αυτή δουλειά λογάριζε πολύ στη βοήθεια του αδερφού του. Ο Λέων αλήθεια δεν είχε το ταίρι του μπορούσε να κάνει και τους πιο αδιάφορους να ενδιαφερθούν για μια υπόθεση. Είχε τη γνώμη πως οι άνθρωποι είναι κάτι σαν τα καραγκιοζάκια φτάνει να βρής την κλωστή που χρειάζεται να τραβήξεις για να κινηθούν έτσι ή άλλοιωτικά, όπως θέλεις εσύ. Μά δεν είναι εύκολο γιατί οι κλωστές είναι πολλές κι' ένας άνηξρος δε θα τα καταφέρει να ξεκινήσει ανάμεσά τους, τη μία, τη μυστική που θα κάμει το θαύμα.

Τρία χρόνια είχαν περάσει. Στα λιμάνια της Μικράς Ασίας είχαν μαζευτή μισοφόροι απ' όλα τα θέματα της αυτοκρατορίας κι' άλλοι έτοιμάζονταν να ξεκινήσουν από τα στρατολογικά κέντρα του έσωτερικού. Τρεις χιλιάδες, λένε, καράβια καινούργια, μικρά και μεγάλα, στέκανε έτοιμα στα καραβόστασια.

Ο Νικηφόρος έτρεχε παντού, έπιθεωρούσε, έδινε διαταγές. Ο Γρηγόρης Κομητάς σ' όλο αυτό το διάστημα δε μάκρυνε μια μέρα από κοντά του. Πειθαρχικός κι' εύσυνειδητος, καθώς ήταν, έκανε με προθυμία και ακρίβεια κάθε δουλειά που τουμπιστευότανε ο στρατηγός κι' έμαθε τόσο καλά τις ιδιοτροπίες του και κατάφερε έτσι να συμμορφωθή μ' αυτές, που ποτέ δεν άκουσε από το στόμα του παρατήρηση.

Και δεν ήταν αυτό μά την αλήθεια καθόλου εύκολο και συνηθισμένο. Γιατί ο Νικηφόρος συχνά θύμωνε με το παραμικρό και συναρπασμένος από



Ο Αθανάσιος ξύπνησε πρωί-πρωί τον Λέοντα.

ΤΑ ΑΡΧΑΪΚΑ ΑΝΑΓΛΥΦΑ

Στην κατηγορία των αναγλύφων των πρώτων αιώμάτων των ναών υπάρχουν και τα έξης χαρακτηριστικά, που βρέθηκαν σε έρείπια:

Ο Τυφών με τρεις φτερωτούς κορμούς, ή "Υδρα με μορφή φιδιού και άλλα παρόμοια. Ένα τέτοιο παριστάνει την Αθηνά, τη θεά της Σοφίας, που σκοτώνει τα κακά αυτά τέρατα, συμβολίζοντας με αυτό το μυστικό που εμφύλωνε την αρχαία Έλληνική τέχνη: τον άνθρωπισμό.

Πράγματι η θρησκεία των αρχαίων Έλλήνων έστηριζε όλη την πίστη της στο άσθημα και στην ψυχή του ανθρώπου. Για τουτό την έλεγαν και ανθρωπομόρφη. Τα τέρατα και τα ζώα δεν τα είχε θεοποιημένα όπως ταχουνε οι λαοί της Ανατολής, οι Ένδοι, οι Αιγύπτιοι, οι Κινέζοι, αλλά τα θεωρούσε κατώτερα ή κακά δαιμόνια.

Το πνεύμα αυτό, έμφυτο στην Έλληνική ψυχή, έφερε την σύνθεσι του αναγλύφου, από άλλα-γύ ή σε άλλα-γύ, σ' ένα πρωτοφανή στην τέχνη των λαών σταθμό. Στην ρυθμοποίηση της ανθρωπίνης όμορφης.

Δείγματα του πρώτου αυτού υπερύχου σταθμού του Έλληνικού αναγλύφου μας προσφέρουν και οι θρησκευτικοί ναοί Δελφών. Πρέπει πρώτα να χωρίσουμε τα ανάγλυφα των αρχαίων σε τρεις κατηγορίες:

Στο άνω μέρος, με κεντρική συμμετρία στην αναπαράστασι.

Στη Μετόπη, σύντομη συμβολική παράστασι.

Στη Ζωφόρο, παραστάσεις διακοσμητικής φύσεως.

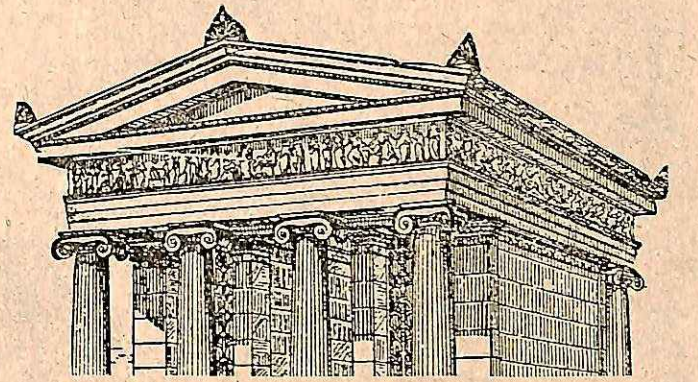
Όσο για τους θησαυρούς των Δελφών, αυτοί ήτανε ναίσκοι που οι διάφορες Έλληνικές φυλές κτίζανε στο ιερό περιβάλλον του θεού Απόλλωνος, που είναι ένα φυσικό όχρωμα από απότομους πολύρωμους πελώριους βράχους στη νότιο πλευρά του Παρθενού. Τοπίον πραγματικά μεγαλόπρεπο.

Οι ναοί αυτοί ήτανε χαριτωμένα Ιωνικά πρόσθηλα με πρόπυλαια και αντί για κολώνες είχαν αγάλματα παρθένων που τις έλεγαν Κουρούτιδες.

Τα Δελφικά ανάγλυφα άνήκουν στον πρώτο σταθμό της εξέλιξης της Έλληνικής τέχνης, που λέγεται αρχαϊκή. Σηπρίζονται στους κανόνες της διακοσμησης και όχι στην τυφλή φυσική απόδοσι των πραγμάτων, ή, για να εξηγήσουμε καλύτερα, υποτάσσει τη φύσι σε μια διακοσμητική και ρυθμική τάξι.

Για τουτό παρεξηγούμε τα πράγματα όταν λέμε ότι τα έργα της αρχαϊκής τέχνης δεν έχουνε φυσική κίνησι, όπως λ. χ. το δείχνει αυτό η αούτηρη στάσι των κύρων και των παρθένων.

Αν νοιώθ κανείς βαθιά το ρυθμό που εμφύλωνε τις συνθέσεις αυτές, τότε θα τις βρή γεμάτες κίνησι και από ποικιλία εκφράσεως. Θα βρή μάλιστα την πιο αξιοθαύμαστη φυσική απόδοσι μέχρι των παραμικροτέρων



Το άνω μέρος του αρχαίου Ναού της Αθηνάς Νίκης. Είς το διάζωμα διακρίνονται συμπλέγματα αναγλύφων παραστάσεων.

λεπτομερειών, που βγήκε πάλι από ελληνική σμίλη. Θα το διακρίνη αυτό στη δροσερότητα της σάρκας, στο ζωντανό δούλεμα των πτυχών των ρούχων, στα χαριτωμένα καμπυλώματα των μαλλιών.

Κάθε λεπτομέρεια είναι δουλεμένη και τελειωμένη με παρατηρητικότητα και ακρίβεια μεγάλη, δουλεμένη ή μια ανεξάρτητα από την άλλη, αλλά με τρόπο που ν' αποτελέσει όλη ή σύνθεσι ένα σύνολον αρμονικό.

Αυτό είναι σ' αλήθεια το μυστικό της αρχαϊκής τέχνης. Αρμονία και μέτρον ανάμεσα στη φυσικότητα και στον ρυθμό.

Η φυσική κίνησι ξεπηδάει τότε ως εκ θαύματος από τούτη την ακίνητη ευρυθμία, που την κρατάει στερεά δεμένη, γιατί δίνει

στά παριστανόμενα διάφορα πρόσωπα, που είτε είναι καθισμένα, είτε όρθια, είτε βαδίζουν, είτε στέκονται, στάσεις ρυθμικά διατυπωμένες και συμβατικές. Και τα πρόσωπα κοιτάζουν το θεατή σά να θέλουνε, λές, να επικοινωνήσουν με αυτόν, για να του ισοσώσουν το μυστικό που κρύβει ο μύθος, να του διδάξουν πράγματα ωραία και αληθινά.

Στο άνω μέρος του θησαυρού των Σιγνίων βλέπουμε την Αθηνά να χωρίζε με το αρμονικό χέρι της τον Απόλλωνα και τον Ηρακλέα, σαν να θέλη να εκφράσει με αυτό τον αρμονικό χωρισμό μεταξύ του πνευματικού και της όλης, μεταξύ της πνευματικότητας της τέχνης και της σωματικής ρώμης του αθλητού.

Ι. ΚΑΪΜΗΣ

το θυμό του τάβαζε με όλους και μ' όλα και τίποτα πιά δεν του άρεσε" οι άνθρωποι του στην περίστασι αυτή άποφύγανε με κάθε τρόπο να παρουσιαστούν μπροστά του. Μά ο Γρηγόρης με ύπομνη και αξιοπρέπεια έστεκε άφοβα στη θέση του... Σά να του έλεγε:

«Κάνω το χρέος μου και δε φοβομαι τίποτα. Μπορείς βέβαια με τα λόγια σου και τα καμώματά σου να με προσβάλεις, μά δε θα με ταπεινώσεις, γιατί έχω ήσυχη τη συνειδήσή μου. Το ενάντιο, εσύ ξεπέφτεις, αφού δείχνεις πως δεν μπορείς να κρατήσης λαγυρή την κρίση σου έτσι που να μην ξεστρατίξω από το σωστό και το δίκαιο. Κι' όσο ψηλότακα στέκει, μεγάλε Δομέστικε και μάγιστρε, τόσο περισσότερο ταπεινώνεσαι με το να δείχνης μπροστά μου τις αδυναμίες σου...».

Όμως ίσα ίσα αυτός τον ό τρόπος έκαμε το Νικηφόρο να τον προσέξει και τον έχτιμήση.

Κάποτε είπε στο Λέοντα: — Ο νέος που μούφηρες είναι περήφανος σαν άητόπουλο. Μ' άρέσει.

Έτσι έγινε ο εύνοούμενός του ύπασιστης.

Αμα ήθελε να είναι βέβαιος για την πίστη έκτέλεσι μιας διαταγής του, έστελνε το Γρηγόρη. Κάποτε μάλιστα τον μεταχειρίστηκε και για σπουδαιότερη δουλειά που χρειαζότανε φρονιμάδα και φέρεσιμό άρχοντικό και λόγια μετρημένα.

Σε μια Ακριτική φρουρά οι Άραβες είχαν αιχμαλωτίσει έναν εκατόνταρχο με κάμποσους στρατιώτες. Την ίδια έποχή και οι δικοί μας κάμανε ενέδρα σε μια κλεισούρα και πιάσανε

άλλους τόσους κουσάρους. Ο Νικηφόρος σκέφτηκε να κάμει ανταλλαγή κι' έστειλε πρεσβεία στον Σαρακηνό τοπάρχη μ' επί κεφαλής το Γρηγόρη...

— Πρόσεχε, του είπε. Θα προσπαθήσουν με τρόπο να σου πάρουν λόγια με περιποιήσεις ίσως και με άπειλές. Δείξε πως δε θαμπωνέσαι από κολακίες και δε φοβάσαι. Θα τους πής αυτό κι' αυτό, τίποτ' άλλο. Μην ξεχνάς πως είσαι στρατιώτης Έλληνας. Πήγαινε.

Πρώτη φορά τότε ο Γρηγόρης είχε την ευκαιρία να γνωρίση τόσο κουσάρους από κοντά και τα χωριά τους που ήσαν χτισμένα στις πλαγιές των βουνών. Δρόμοι στενοί, σπινιά χαμηλά, που από μακριά φάνταζαν το ένα σκαρφαλωμένο πάνω στο άλλο κι' αυτές μπροστά με λουλούδια και πηνάδια στη μέση περιφραγμένα γύρω γύρω. Καθώς ή συνοδεία των Βυζαντινών περνούσε ένα πλήθος παιδιά μισόγυμνα, ζωγρά, όλο κίνησι και φωνές, πήγαιναν μπροστά κι' άλλα άκλουθοσαν πίσω κι' άλλα καθόνταν καθάλα πάνω στους αλότοιχους και παρακολουθοσαν σιωπηλά τους ξένους. Τα μαύρα τους μάτια σπιδόλοδσαν από μίσος. Έκαμε έντύπωση στο Γρηγόρη. Μια φυλή τόσο γόνιμη και ζωρή πως μπορούσε να κρατηθή ποτέ; Όσα φράγματα κι' αν έβαζαν κανείς θα ξεχειλούσε από πάνω το ποτάμι και θα χυνόταν στους κάμπους και θαφτανε κείθε ως τη θάλασσα. Μπορεί όχι σήμερα, μά αύριο, μεθαύριο, μά μέρα τέλος πάντων το δίχως άλλο θα γινόταν κι' αυτό.

Ο Σαρακηνός τοπάρχης τους δέχτηκε σε μια μεγάλη σάλα που φωτιζότανε λίγο, πολύ λίγο, από κάτι

μικρά παράθυρα... Ήταν ένας όμορφος, λιγνός άντρας με μαύρα γενάκια έκαμε κινήματα, μά μέσα σ' αυτά ένοιωθεσι μια συγκρατημένη όρμη σαν άρπαχτικό ζώο. Τα μάτια του τάρριξε ίσα πάνω στους άποσταλμένους του έχθρου του σά σιλήσει.

Μιλούσαν με δραγουμάνο. Ο Γρηγόρης είπε εύτως και χωρίς πολλά λόγια την πρότασι του Νικηφόρου. Ο Σαρακηνός άρχοντας δεν απάντησε άμέσως" πήρε ένα μικρό βώλο, όσο ένα κουκκι στάρι, και τον έρριξε στο θυμιάτηρι που βρισκόταν δίπλα. Άσπροι, άραιοι καπνοί ανέβηκαν εύτως και γιόμισαν μυρουδιά τον αέρα.

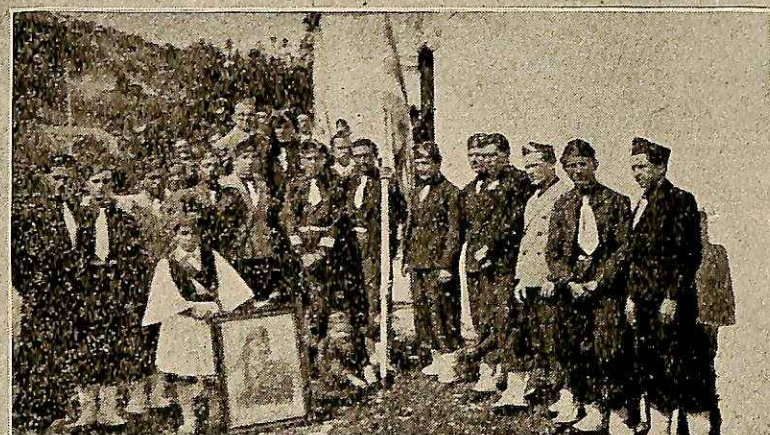
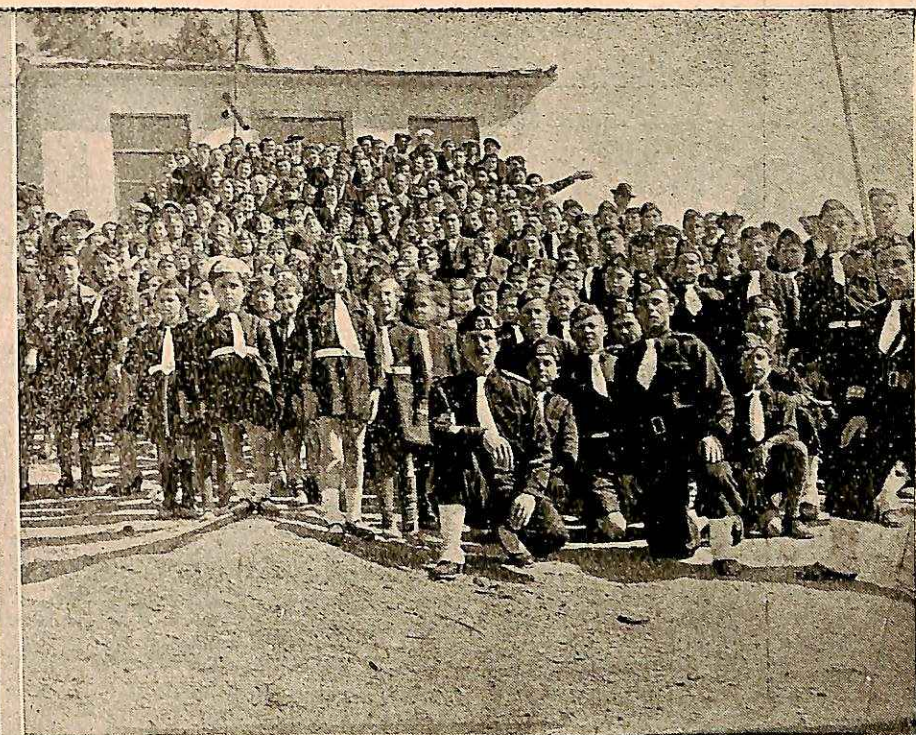
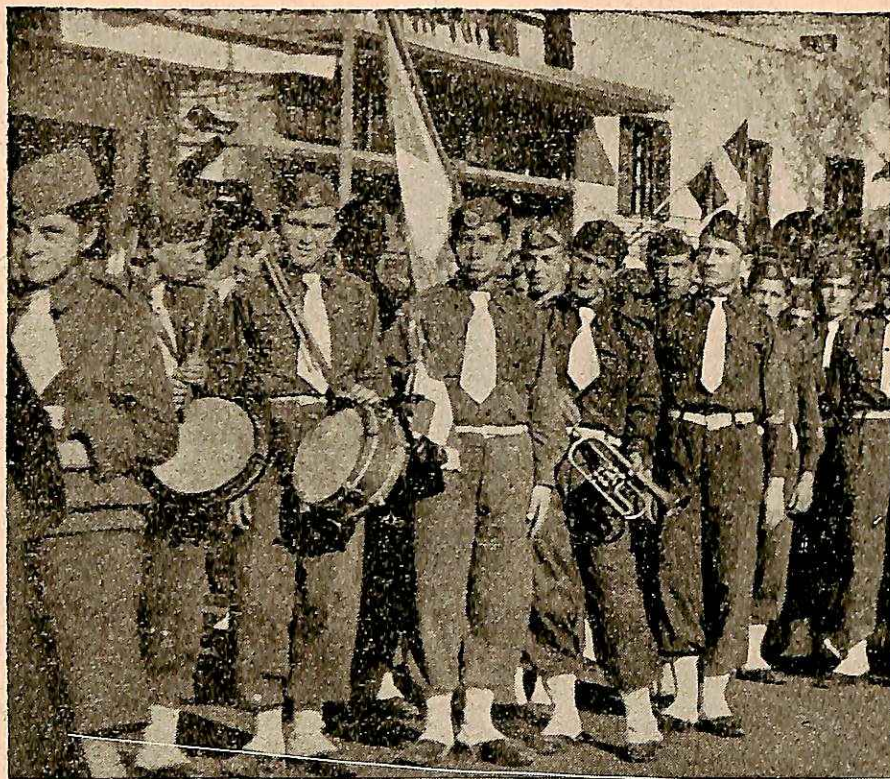
Υστερα με μια φωνή παράξενη πούθγαινε βαθιά από το λαρύγγι, σαν κραζιά όρνιου, άρχισε να μιλά. Ο δραγουμάνος μετάφραζε κάθε φράση...

Παραξενευόταν, λέει, που ο Έλληνας στρατηγός έστειλε ένα τόσο νεαρό επί κεφαλής στην πρεσβεία του.

— Αυτό που ζητά ο στρατηγός μου είναι απλό, απάντησε ο Γρηγόρης. Δε δίνει ξεχωριστή σημασία στο ζήτημα και ο άπεσταλμένος σου δε θα βρεθθή στην ανάγκη να μεταχειριστή σοφα και τεχνικά λόγια για να σε πείση αν έχης σκοπό ν' άρνηθής.

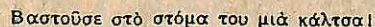
Η άπόκρισι τούτη δίχως καλά καλά να το καταλάβη ο Γρηγόρης ήταν ή σοφότερη που μπορούσε να δώση, γιατί ο Σαρακηνός ήθελε να μάθη, αν οι αιχμάλωτοι του είναι τίποτα έπλημμα και σημαντικά πρόσωπα και να ζητήση έξδον από την ανταλλαγή και χρηματική εξαγορά.

(Άκολουθεί)



ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ: α) Σαλπικταί και τυμπανιστάι Φάλαγγος Ἰωαννίνων Ἠπείρου. β) ἀπὸ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ νέου Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου. γ) Ὁ 4ος λόχος Ε.Ο.Ν. Νέου Μαρμαρά Χαλκιδικῆς. ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: α) Ἐξωσχολικὸν τμήμα Ε.Ο.Ν. Κιονίου Ἰθάκης. β) Ἀξιωματικοὶ Ε.Ο.Ν. Ναυπλίου. ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ: α) Βάπτισις βρεφῶν ἀπόρων ὑπὸ Σκαπανισσῶν Σύρου. β) Ὁμάς ἀθλητριῶν Φαλαγγιτισσῶν Ρεθύμνης. ΜΕΣΟΝ ΚΑΤΩ: Σκαπανεῖς καὶ

Σκαπάνισσαι Ἑλληνικοῦ Σχολείου Κοινότητος «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» εἰς Τζέρσεϋ Σίτυ τῆς Νέας Ἰερσέης τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Διευθύντρια τοῦ Σχολείου ἡ κ. Εὐαγγελία Σουβάλ. Ἡ ὀργάνωσις τῶν μαθητῶν εἰς τμήμα Νεολαίας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντ. Στρατάκου, συνταγματάρχου καὶ τοῦ κ. Α. Δεδοπούλου προέδρου τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Ἑλληνικῶν Σωματείων Ἀμερικῆς. Τὰ ὀνόματα τῶν εἰς τὴν φωτογραφίαν μαθητῶν δημοσιεύονται κατὰ σειρὰν εἰς τὴν σελ. 1152.



«'Αν θέλετε νὰ γράψετε ἔργα βιώσιμα, πηγαίνετε κατ' εὐθείαν νὰ ἀντλήσετε τὶς ἐμπνεύσεις σας ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ ἀστείρευτον πηγὴν, πὺ λέγεται λαϊκὴ ψυχὴ».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

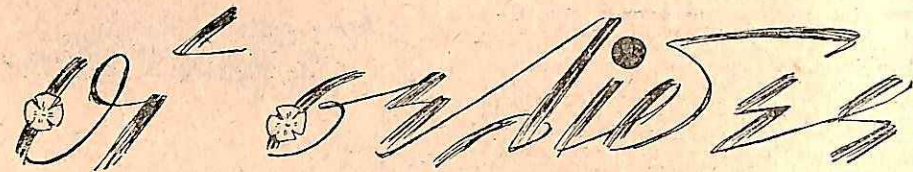
Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητὴ μου Φαλαγγίτισσα,

Ἡ ἐκδήλωσι τοῦ πολιτισμοῦ ἐνὸς λαοῦ εἶναι ἀνάμεσα σὲ ἄλλα καὶ ἡ λογοτεχνία. Φυσικὰ καὶ ὅλες οἱ ἄλλες ὠραῖες Τέχνες, μουσικὴ, ζωγραφικὴ, γλυπτικὴ, μὰ πρὸ πάντων ὁ γραφτὸς λόγος, γιατί μπορεί νὰ γίνῃ εὐκόλα στοὺς πολλοὺς προσιτός. Ὁ καλλιτεχνικὸς ὅμως αὐτὸς λόγος, πὺ ἀποτελεῖ τὴ λογοτεχνία ἐνὸς λαοῦ, πρέπει νὰ φέρῃ καὶ τὴν ψυχικὴ σφραγίδα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, γιὰ νὰ μπορῇ ἐπ' αὐτὴν νὰ φέρῃ καὶ τὸ ὄνομά του, πὺ θὰ ἀποτελῇ γι' αὐτὴ τὴν εὐγενεῖαν.

Δυστυχῶς τὰ περασμένα χρόνια λίγο προσέχονταν ἀπὸ τοὺς λογογράφους μας αὐτὴ ἡ μεγάλη καὶ ἀπαραίτητη ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ πολὺ συχνὰ ἐμεῖς πὺ σπουδάσαμε καὶ ζήσαμε μακριὰ στὰ ξένα ἀκούγαμε μὲ πόνο νὰ μᾶς λένε πὺς δὲν ἔχουμε νεοελληνικὴ λογοτεχνία, γιατί δὲν βλέπει κανεὶς πουθενὰ τὴ σφραγίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Δὲν ἦταν ψέματα ἡ γνώμη αὐτή. Κι' ἂν κάποιος παρουσιάζονταν κάποιος συγγραφέας ἐδῶ στὸν τόπο μᾶς ἀληθινὰ ἑλληνικὸς, περνοῦσε ἀπαρτήρητος καὶ ἴσως εἰρωνικὰ κρινόμενος ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, πὺ εἶχαν ἀπορροφηθῇ ἀπὸ ξένες ἰδέες, ξένα ἔργα, ξένους συγγραφεῖς. Περάσαμε στὴ λογογραφία μας μὴ πολὺ τραγικὴ περίοδο. Εἴμαστε βαρεῖα σκλαβωμένοι ἀπὸ ἔργα βορεινῶν πρὸ πάντων συγγραφέων, πὺ μᾶς ἔσερναν νικημένους καὶ χωρὶς θέλησι στὸ ἄρμα των. Φτερούγιζαν μῆσα στὸ μυαλό μας ὀνόματα παράξενα Ἵψην καὶ Κλέιγερ-στάμ, Χάμσον καὶ Ρούμπινστέιν. Μπορεῖ αὐτοὶ νὰ εἶναι μαέστροι στὸ λόγο, μὰ στὴ δική μας ψυχὴ εἶχανε πάρει δυσανάλογα πολὺν χωρὸ καὶ εἶχανε ζετοπίσει κάθε τι τὸ ἑλληνικόν.

Κι' εἶται σιγὰ σιγὰ καὶ ὁ συγγραφέας προσπαθοῦσε νὰ τοὺς μιμηθῇ καὶ τὸ κοινὸ πὺ διάβαζε περιφρονοῦσε τὸ κάθε βιβλίο, πὺ δὲν ἦταν γεμᾶτο ἀνάλογες ἀπομιμήσεις. Μᾶς εἶχανε συνεπάρει τὸ ἐξωτικὸ ὕφος καὶ οἱ παραξενιές — γιὰ κείνους δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ ἐκδήλωσι τῆς



✱ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ✱

λαϊκῆς των ψυχῆς — πὺ σὲ μᾶς φυσικὰ ἦταν ξένη καὶ γι' αὐτὸ παράξενη. Ἔτσι καταντήσαμε στὴν ἀρχὴ τῆς μεταστροφῆς, δηλαδὴ ἀμέσως μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936, νὰ μὴ ξέρουμε τί θέαμα ἦταν σωστὸ νὰ δώσουμε στοὺς ἀνθρώπους μας. Καὶ δι-ναμε τὴν «Ἑντα Γκάμπλερ» τοῦ Ἵψεν σὲ μὴ ἐργατικὴ παράστασι. Ὁ θεατὴς ἔφευγε στενωχωρημένος καὶ ἡ πρόθεσι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ψυχᾶς γίας καὶ ὁπολανθάνουσας διδᾶχῆς σκόνταζε. Δὲ γινόνταν δηλαδὴ τίποτα μῆσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἐργάτη θεατῆ.

Τώρα ὅμως μῆσα σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια γίνθηκε μὴ ἀληθινὰ γιγαντιαία ἐργασία καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς λογοτεχνίας καὶ γενικὰ τῆς Τέχνης. Ἐλευθερὴ πρέπει πάντα νὰ μείνῃ στ' ἀλήθεια ἡ Τέχνη. Ἐλευθερὴ ὅμως δὲν σημαίνει ξεπεσμένη, ξεσκισμένη καὶ μπαλωμένη ἀπὸ ξένων λαῶν ἐκδηλώσεις. Τὶ νὰ τὴν κάνουμε αὐτὴ τὴν τέχνη, πὺ δὲ θὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὸ δικὸ μας κόσμο καὶ τὰ δικά μας δεδομένα, γιὰ τοὺς δικούς μας πόνους καὶ τὶς δικές μας χαρές; Ἐμεῖς θέλουμε διαβάζοντας ἕνα ἔργο, πὺ ἔχει τὴν ἀξίωσι νὰ λέγεται τεχνικόν, νὰ βρίσκουμε μῆσα τὸν ἑαυτὸ μας ἡ τὴν Ἑλὲνη τὴ φίλη μας, τὸν Κώστα τὸν γνωστὸ μας. Τὶ μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ Ἰγκεμποργκ καὶ ὁ Βέρνερ; Ἀν στὴν περασμένη συγχυσμένη ἐποχὴ αὐτὰ ἔκαναν ἐντύπωσι ἦτανε γιατί τὸ ἔργο πὺ ἔγραφαν Ἑλλήνες συγγραφεῖς ἦτανε νοθευμένο καὶ τὸ γούστο τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ διαστρεβλωμένο.

Ἦταν ὅμως ἀνθρώποι, πὺ χωρὶς νὰ εἶναι συγγραφεῖς, ἀπὸ ἑνωτικὸ ἔννοιαν τὸν κατήφορο πὺ εἶχανε πάρει κι' ἐδῶ, μὲ ὅλες τὶς ροπές καὶ τὶς σχολές πὺ θέλαμε νὰ μιμηθοῦμε. Ἐδῶσαν πὺς τὸ νόδο διώχνει σιγὰ σιγὰ τὸ γνήσιο καὶ ἀληθινὸ καὶ πὺς ἡ Τέχνη θὰ καταντήσῃ ἕνας Τραμπούκος, ἕνας Ἀρλεκίνος τῆς ἀποκρηᾶς. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ δόγματα, πὺς ξεπετάχτηκαν μὲ τὰ ξενικά ὀνόματα, ἐξπρεσιονισμός, σουρεαλισμός, φουτουρισμός, κυβισμός καὶ χιλία

δυὸ ἄλλα εἰς - σμός μᾶς τραβοῦσαν ὅλο πρὸς τὸ κούφιο καὶ τὸ φλύαρο.

Κι' ἔπειτα οἱ γράφοντες ἔλεγαν πὺς δὲν τοὺς νοιώθει τὸ κοινόν! Μὰ ἴσα-ἴσα τὸ κοινόν εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ἱκανότητος τοῦ τεχνίτη. Τὸ βιβλίο ἔπαθε κρίσι καὶ σήμερα ἀγωνίζεται τὸ Κράτος κι' ἐδῶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀξία καὶ τὴν περιωπὴ πὺ τοῦ χρειάζεται ἐξυγιαίνοντάς το.

Γι' αὐτὸ στὴ συγκέντρωσι, πὺ ἐγινε πρὶν ἀπὸ κάμποσον καιρὸ στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, πὺ ὁ Ἀρχηγός μας μὲ τὰ ἴδια του χέρια ἔδωσε τὰ κρατικά βραβεῖα στοὺς λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες, εἶπε ἀνάμεσα σὲ ἄλλα ὠραῖα καὶ ἀπλά τὰ λόγια πὺ ἀναφέρουμε στὴν ἀρχή.

«Τὶ ξεκινᾶτε καὶ ἐρευνᾶτε ἀπὸ τόσο μακριὰ; Γιατὶ δὲν γυρίζετε πλάι σας νὰ δῆτε; Γύρω σας τρέχει γάργαρη καὶ κρουσταλλένια τῆς λαϊκῆς ψυχῆς ἡ ἀστείρευτη πηγὴ. Γιατὶ κουράζεσθε νὰ βαδίζετε τόσο μακριὰ γιὰ νὰ πῆτε; Πλάι σας! Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀπλώσετε τὰ χέρια γιὰ νὰ χουφτιάσετε τὸ χρυσάφι τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, στὸ παρὸν καὶ στὸ παρελθόν, στὴν τωρινὴ τῆς οὐσίας καὶ στὴν ἱστορίαν! Ἐδῶ κοντὰ σας εἶναι! Χυμένο γύρω σας, παντοῦ. Γιατὶ τραβάτε σεῖς γιὰ τὴν Ἀλάσκα; Προσέξτε, μόνον τότε θὰ μπορέσετε νὰ γράψετε ἔργα πὺ θὰ λήσουν, εἰδ' ἄλλως θὰ εἶναι νεκρά στὴ γέννησί τους».

Ἔτσι τοὺς εἶπε κι' ἄρεσαν τὰ λόγια του, γιατί αὐτὰ ἐγκυμονοῦν τὶς μεγάλες ἀλήθειες μῆσα τους πὺ αὐριο θὰ καρποφορήσουν γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴ λογοτεχνία πὺ θᾶναι ἀξία νὰ φέρῃ τὸν τίτλο τῆς εὐγενείας — πὺ μεγάλο καὶ πὺ τρανὸ ἀπὸ ὅλων τῶν λαῶν — «Ἑλληνικὴ λογοτεχνία».

Ἐχομε μεγάλη ἱστορίαν ἐμεῖς ὡς λαὸς πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ δὲν μποροῦμε νὰ γράψουμε καὶ νὰ διαβάζουμε μέτρια πράγματα, νόθα καὶ τιποτένια. Τὸ ἑλληνικὸ βιβλίο ἔχει ἐξαιρετικὴς ἀπαιτήσεις γιατί φέρει τὸ γνῶρισμα «ἑλληνικόν».

Σ. Καραϊσκάκης

σομε ὅλες μὲ τὰ ἴδια εὐγενικὰ αἰσθήματα, καὶ θὰ δοῦμε πόσο εὐκόλα θὰ πραγματοποιήσουμε τοὺς σκοποὺς μας, δηλ. τοὺς σκοποὺς τῆς ὁργανώσεώς μας.

Δὲν θὰ συναντοῦμε δυσκολίες στὸ ἔργο μας, καὶ ὅ,τι ἐπιθυμοῦμε θὰ γίνεταί χωρὶς σχεδὸν νὰ κοπιᾶσμε. Κι' ἔπειτα τί πὺς ὁμορφὸ ἀπὸ τὴ σκέψι πὺς εἴμαστε γεμᾶτες ἀγάπῃ γιὰ ὅλους γύρω μας; Τὶ πὺς μεγάλο ἀπὸ τὸ νὰ προσφέρῃ κανεὶς ὅλη τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως καὶ τῆς ψυχῆς του γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἄλλων; Δὲν εἶν' ἀρκετὸ τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἕνα ἀξίωμα, ἕνα βαθμό, πὺ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐπιτύχῃ κάθε τι. Χρειάζεται νὰ πλημμυρίζουν τὰ στήθη του ἀπὸ ἀγάπην, νὰ πλησιάζῃ ὅλους, νὰ συμπονεῇ, καὶ νὰ συγκαίρῃ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ νάχη γιὰ κάθε ἕναν κατὰ καλὸ νὰ κάμῃ ἢ νὰ πῇ. Μόνον ἔτσι μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὅπου ἐπιθυμεῖ, νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ σταματήσῃ, χωρὶς νὰ λιγοστεύῃ ἡ ὁρμή του, ἀπὸ ἐμπόδια πὺ θὰ παρουσιασθοῦν στὸ δρόμο του.

Κ. Σβορώνου



✱ Η ΠΕΡΙΣΚΕΨΙ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ✱

Δὲν εἶναι καθόλου ἀνάγκη νὰ ξεδέψῃ κανεὶς πολλὰ χρήματα, γιὰ νὰ εἶναι κομψὰ ντυμένος. Δὲν εἶναι ἀνάγκη



κὴ κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους νὰ σπάξῃ τόσο τὸ κεφάλι του, νὰ τρέχῃ σὲ σάλονια γιὰ ν' ἀδειᾶσῃ τὸ βαλάντιόν του στὰ χέρια τῆς μεγαλόσχημης καὶ μεγαλώνυμης ράφτρας. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς γούστο καὶ περίσκεψιν, μπορεῖ νὰ ντυθῇ καλὰ μὲ οἰκονομία καὶ χωρὶς σπαζοκεφαλίες. Κοιτάξτε τὴ ντουλάπα σας πρὶν ἀκόμα προῆτε στὴν ἀγορὰ νέων φορεμάτων τί μπορεῖ νὰ διορθωθῇ, νὰ μεταποιηθῇ, νὰ γίνῃ μοντέρνο. Φωνάζετε στὸ σπῆτι σας μὴ ράφτρα — ὑπάρχουν τόσες στὴν Ἀθῆνα τεχνί-τρεις κι' ὅχι μὲ ὑπερβολικὴς ἀπαιτήσεις — καὶ συμβουλευθῆτε τὴν. Δείξε-τέ της τὰ φορεμάτά σας, κοιτάχτε τὰ νέα φιγυρίσματα καὶ μαζί της πάρετε ἀποφάσεις. Πρὸ παντὸς μὴν ἀφήνετε φορέματα νὰ κρέμονται ἄχρηστα. Φι-άστε τα ἔτσι πὺ νὰ μποροῦν καὶ πάλι

νὰ φορεθοῦν. Δείξτε ὅλη σας τὴν ἐφευρετικότητά — ἡ γυναῖκα μὲ λίγη καλὴ θέλησι εἶναι πάντα ἐφευρετικὴ — καὶ τὸ γούστο. Θὰ ἔχετε τότε φκιαγμένο ἀπὸ τὴ ράφτρα σας ἕνα φόρεμα ἀλλιῶτικο ἀπὸ τὸ περσινὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ μαντεύῃ πὺς δὲν εἶναι νέο.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν οἰκονομεῖτε τὰ λεπτὰ πὺ θὰ ἐξοδεύατε γιὰ ἕνα νέο φόρεμα, τὰ καταθέτετε στὸ ταμειυτή-ριο καὶ ἔχετε ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης ἕνα μικρὸ ἀπόθεμα γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὰ παι-διά σας.

Δὲν εἶναι ὠραῖο οὐτε καὶ φρόνιμο νὰ κάνῃ μὴν γυναῖκα τρία τέσσερα φορέ-ματα τὴν ἐποχὴ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἀπό-θεμα οὐτε μὴν δραχμὴ γιὰ μὴν δύ-σκολη τῆς ζωῆς τῆς στιγμῆς.

Τὸ ἴδιο μέτρο οἰκονομίας καὶ περι-σκεψῆς ἂς ἐφαρμόζουμε καὶ στὰ ρού-χα τῶν παιδιῶν μας καὶ δὲ θὰ χά-σομε.

ΕΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Ἡ ἐποχὴ μᾶς ἀναγκάζει νὰ κάνου-με ὅποιαδήποτε οἰκονομία μποροῦμε. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἐξασκηθοῦμε σ' αὐτὴ μὲ ὑπομονὴ καὶ πείσμα.

Ἐνα τέτοιο πουλόβερ μποροῦμε νὰ φκιασοῦμε χωρὶς νὰ ὑποβληθοῦμε σὲ πολλὰ ἔξοδα. Ἀπὸ διάφορα παλὰ μάλλινα πὺ δὲν μποροῦμε νὰ χρησι-μοποιήσομε ξηλώνουμε τὰ μαλλιά.

Γιὰ νὰ τετνώσουν καὶ νὰ πάρουν τὴν ἀρχικὴ τους ὄψιν τὰ τυλίγουμε πάνω σὲ σανιδάκια μακριὰ τῆ χαρτόνια καὶ τὰ κρατοῦμε πάνω ἀπὸ ἀτμό. Ὅταν

στεγνώσουν τὰ τυλίγουμε σὲ κουθάρια.

Ἀπὸ τὰ διάφορα χρώματα σὲ ἄρ-μο-νική σειρά βαλμένα μποροῦμε νὰ φκι-άσομε ἕνα καινούργιο πουλόβερ, πὺ πολὺ θὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ, πρὸ πάν-των σὲ ἐκδρομὲς τώρα τὸ καλοκαίρι. Ἀντὶς γιὰ μαλλιά μποροῦμε νὰ μετα-χειρισθοῦμε καὶ κλωστὲς διαφόρων χρωμάτων, ἂν τύχῃ καὶ βρίσκωνται στὸ σπῆτι μας.

Καθὼς βλέπετε στὴν εἰκόνα τὸ που-λόβερ εἶναι πολὺ νόστιμο, ἔχει ἀρκετὸ γούστο καὶ καμμία μας δὲν θὰ δι-στάσῃ σὲ μὴν ἐκδρομὴ νὰ τὸ φορέσῃ μὲ μὴν σκούρα φούστα.



ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΨΑΡΙΟΥ

1ον) Ἀφαιροῦμεν τὰ λέπια ξύνον-τας μὲ μαχαίρι ἀπὸ τὴν οὐρὰ πρὸς τὸ κεφάλι. 2ον) Τὰ πτερύγια, τὴν οὐ-ρὰ καὶ τὸ κεφάλι ἄλλοτε τὰ κόπτομε καὶ ἄλλοτε τὰ κρατοῦμε (ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ μαγεῖρεμα καὶ ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν ψαριῶν). 3ον) Ἀφαιροῦμεν τὰ σπάρραχνα καὶ τὰ ἐντόσθια, ἐκτὸς ἂν τὸ ψάρι εἶναι πολὺ μικρὸ, ὅπως ἡ μι-κρὴ μαρίδα. Εἰς τὰ ψάρια μάλιστα αὐ-τὰ δὲν ἀφαιροῦμε τὰ λέπια μὲ τὸ μα-χαίρι διότι λιώνουν, ἀπλῶς τὰ τρί-βουμε ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι μας. Τὰ ἐν-τόσθια τ' ἀφαιροῦμε μαζί μὲ τὰ σπάρραχνα ἀπὸ τὸ κεφάλι, εἴτε ἀπὸ τὴν κοιλιά τὴν ὅποια ἀνοίγουμε μ' ἕνα κο-φτερὸ μαχαίρι.

Τὰ πλένουμε πολὺ καλὰ προσέχον-τας μὴν μείνῃ στὸ κεφάλι αἷμα πηγμέ-νο, τὰ ἀλατίζουμε καὶ ἀφίνουμε νὰ στραγγίσουν ἐπὶ τινὰ ὥρα, γιὰ νὰ ἀπορροφήσουν ἀλάτι καὶ κατόπιν τὰ

μαγερεύουμε. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀλάτι χύ-νει πολὺ νερό, γι' αὐτὸ τὰ βάζομεν σ' ἕνα τρυπητὸ νὰ στραγγίσουν προτοῦ τὰ μαγεῖρέψουμε καὶ τὰ ξεπλένομεν γιὰ νὰ φύγῃ τὸ περιττὸ ἀλάτι.

ΨΑΡΙ ΒΡΑΣΤΟ

Ἀφαίρεσε τὰ λέπια, τὰ πτερύγια, τὰ βράγχια καὶ τελευταῖα τὰ ἐντό-σθια ἀνοίγοντας τὸ ψάρι ὀλίγον στὰ πλάγια, πλύνε το δυὸ τρία νερά, ἀ-λάτισέ το καὶ ἀφῆσέ το νὰ στραγγί-σῃ ὅρα. Βάλε τόσο νερό ὥστε νὰ σκεπάζῃ τὸ ψάρι, πρόσθεσε μερικὰ κρεμμύδια, 2-3 σέλινα καὶ καρόττα. Ἀφοῦ μισοθράσουν πρόσθεσε μερικὲς πατάτες. Ἐάν τὸ ψάρι θὰ σερβιρισθῇ μὲ μαγιονέζα, τότε δὲν θὰ εἶναι ἀ-νάγκη νὰ προσθέσομε λάδι.

Ἐάν ὅχι, τότε προτοῦ βγάλουμε τὰ λαχανικά βάζομε τὸ λάδι.

Ἀφαιροῦμε τὰ λαχανικά ἀπὸ τὸ

ζουμί καὶ ρίπτομε μῆσα τὸ ψάρι γιὰ νὰ βράσῃ 8-10 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἀφοῦ βράσῃ τὸ βγάξομε μὲ προ-σοχὴν, ἀφίνουμε νὰ κρυώσῃ καλὰ καὶ ἀφαιροῦμε τὸ δέρμα καὶ τὰ κόκκαλα σχίζοντας τὸ ψάρι πλαγίως.

Ἐάν θέλωμε τὸ σκεπάζομεν μὲ μα-γιονέζα, τὸ γαρνίρομε μὲ διάφορα λα-χανικά καὶ τὸ σερβίρομεν.

ΣΟΥΠΑ

Ἰσολογίζομε μὴν κουταλιά ρύζι γιὰ κάθε ἄτομον.

Προσθέτομεν δύο αὐγά σὲ μὴν δὲκὰ ψάρι καλὰ κτυπημένα μὲ λεμόνι γιὰ νὰ γίνῃ αὐγολέμονο.

Ἀφοῦ προσθέσωμε τὸ αὐγόν, βάζομε τὴν σούπα σὲ πολὺ χαμηλὴ φωτιά 2 λεπτὰ τῆς ὥρας διὰ νὰ πῆξῃ τὸ αὐγόν, χωρὶς νὰ πάρῃ βράσι καὶ χωρὶς νὰ κοπῇ ἀνακατεύοντας συνεχῶς πρὸς μὴν διεύθυνσιν.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ

Εφευρέτης της καμπάνας φέρεται ο επίσκοπος της Νόλας, Παυλίνος, κατά το έτος 400. "Απ' αυτόν μάλιστα πήρε και το όνομα, γιατί η καταγωγή του ήταν από την Καμπανία.

Στη Γαλλία μεταχειρίστηκαν για πρώτη φορά τις καμπάνες στα 550 και στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία το 864. Τα μοναστήρια τις έγκαινιαν σαν περί τα τέλη του έβδομου ή τις αρχές του ογδόου αιώνας και οι εκκλησίες της Εξωρής κατά τις αρχές του δεκάτου. Στην Ελλάδα έχρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά το 1020 και στην Αγγλία το 960, στο Ιστορικό μοναστήρι του Κρόυλαντ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ

Δια Βασιλικού Διατάγματος του Βασιλέως "Οθωνος, της 3 'Απριλίου 1833, ο άρχισμος των υπουργείων ώρισθη εις επτά. Κατόπιν δέ δια του νόμου της 3 'Ιουνίου 1846 έπισημοποιήθη εκ νέου ο αριθμός αυτών, τον ίδιον δε αριθμόν παρέδεχθη και η προτελευταία 'Εθνική Συνέλευσις. Η αυτή Συνέλευσις ολίγον αργότερα ανέθεσε τα υπουργεία εις οκτώ, προστεθέντος του υπουργείου της Γεωργίας, το οποίον μετωνομάσθη κατόπιν υπουργείον 'Εθνικής Οικονομίας. Ο τίτλος όμως αυτός δεν ήτο νέος, αλλά παλαιότατος, ανήκων εις ειδικόν τμήμα του υπουργείου δια το από 29 'Απριλίου 1834 καταστατικό Διατάγματος.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΗΣ

Ο έξερευνητής Κόστ μετά πολυετή παρακολούθησιν και μελέτην εξηκρίβωσεν ότι ο Ιχθύς σγαυοτερότερος ο άκανθωτός, που ζή κυρίως εις τους ποταμούς και τας λίμνας, σπανίως δέ εις την θάλασσαν, είναι από τους καλύτερους οικογενειάρχας. "Όταν πλησίαση η εποχή της αναπαραγωγής ο Ιχθύς μεταβάλλεται ολοκληρώς, ο λαιμός, το στήθος και η κοιλία του κοκκινίζουν. Κατασκευάζει δέ δια τα άωρια μίαν σφαυράτην φωλεάν από θαλασσινά φυτά, την οποίαν τοποθετεί εις κατάλληλον μέρος, ώστε να είναι άθετή από τα άλλα ψάρια και να μη διατρέχη τον κίνδυνον να παρασυρθή από τα ρεύματα της θαλάσσης. Η φωλεά αυτή έχει δύο διαμερίσματα. Μόλις γίνη η φωλεά άναστήσει την θήλειαν, την οποίαν οδηγεί εις το πρώτον διαμέρισμα. Αυτός θά μένη εις το άλλο να παρακολουθή, μόλις δέ αντιληφθή ότι αυτή έναπέθεσε τα άωρια, σπεύδει εις αναζητήσιν άλλων. "Όταν συγκεντρωθούν περί τα 1000 άά μένει τότε αυτός φύλας των και τα έπαύσει μόνος του. Την αυτήν στοργήν δείχνει και εις τα μικρά μόλις γεννηθούν και έως ότου ένληλικωθούν.

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

Ολοι μας έχουμε παρατηρήσει το ουράνιον τόξον που φαίνεται πάντοτε εις μέρος άντιθέτο από εκείνον που εφύσκειται ο 'Ηλιος. Το βλέπομεν συνήθως μετά την βροχήν, όταν εις την άτμοσφαιραν κινούνται ακόμη διάφορα νέφη.

Την έξήγησιν του φαινομένου τούτου την αποδίδουν πολλοί εις κάποιον έπιστήμονα των νεωτέρων χρόνων, άλλ' αυτό δεν είναι σω-

στό. Διότι, διαβάζοντας τον 'Αριστοτέλη και τον Πλούταρχο, βλέπομεν ότι αυτοί, όχι μόνον έξηγήσαν το φαινόμενον, άλλα και παρήγαγον πειραματικές τεχνητόν ουράνιον τόξον. Οι νεώτεροι, όπως ο Καρτέσιος, έδωσαν μόνον έπιστημονικότεραν μορφήν εις εκείνα που είπαν οι άρχαίοι "Ελληνες.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΡΟΛΟΪ

Το μεγαλύτερο ρολοί του κόσμου βρίσκεται στο Δημαρχείο της Φιλαδέλφειας των 'Ην. Πολιτειών. Η διαμέτρος της πλάκας του φθάνει τα δέκα μέτρα. Το μήκος του λεπτοδείκτη

είναι τέσσερα μέτρα και του ώροδείκτη δύομιση. Το δέ βάρος της καμπάνας που κτυπάει τις ώρες είναι 25.000 χιλιόγραμμα.

Το τεράστιο αυτό ρολοί κουρδίζεται με ειδικήν άτμομηχανή, που έχει άντικατασταθή τελευταίως με ηλεκτρισμόν, γιατί κανένας άνθρώπος δεν θα μπορούσε να κινήση τον μηχανισμόν του.

ΠΟΙΑ Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ ΤΩΝ ΦΡΕΑΤΩΝ

Η ηλεκτρική ενέργεια που παράγεται κατά την πτώσιν των κεραυνών δεν είχαν υπολογισθή έπακριβώς μέχρι των τελευταίων χρόνων. Πρό τινος χρόνου έγινοντο συστηματικά έ-

πιστημονικά έρευναι, οι οποίαι κατέδειξαν ότι υπάρχουν περιπτώσεις κατά τας οποίας το δυναμικόν της περιοχής της άτμοσφαιρας που ήτο ηλεκτρισμένη και έλαβε χώραν το φαινόμενον του κεραυνού άνήρχετο εις 1—2 έκτακτώμας βόλτ.

ΠΟΙΑ Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ ΤΩΝ ΦΡΕΑΤΩΝ

Συνήθως νομίζομεν ότι τούς θερινούς μήνας το νερό των φρεατών που πίνομεν είναι έξαιρετικά ψυχρόν, ενώ τον χειμώνα συμβαίνει το αντίθετον.

Συστηματικά μετρήσεις που έγιναν επί πολλά χρόνια εις διάφορα φρέατα των 'Αθηνών, έδειξαν ότι η έλαχίστη θερμοκρασία αυτών είναι κατά τον μήνα 'Απρίλιον, ή δε μεγίστη κατά τον μήνα 'Οκτώβριον. Τους θερινούς μήνας καθώς και τούς μήνας του χειμάνος η θερμοκρασία είναι ή αυτή. Μάλιστα παρατηρήθη ότι η θερμοκρασία του ύδατος των φρεατών κατά μέσον όρον είναι ολίγον μεγαλύτερη της μέσης ετήσιας θερμοκρασίας του άέρος.

Ο ΟΡΚΟΣ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Είναι πολύ περίεργος ο τρόπος κατά τον οποίον δίνεται ο όρκος στα διάφορα μέρη του κόσμου. Και ο περίεργότερος απ' όλους είναι ο κινεζικός.

Ενώ ο Κινέζος όρκίζεται μπροστά στο δικαστήριο ότι θα ειπή την αλήθειαν, ο δικαστής κάνει ώρισμένες κινήσεις και χειρονομίες, που συμβολίζουν την ποιή ή οποία επιβάλλεται στον ψευδομαρτυρα. Και όταν πρόκειται περί πολύ σπουδαιάς υποθέσεως, ο δικαστής δεν άρκείται μόνον σε συμβολικές κινήσεις, άλλα κάνει και πράξεις: αποκεφαλίζει μίαν γυνίκα, σπάει ένα γυάλινο δοχείο ή χαρίζει στα δύο ένα άναμμένο κερί.

Οι Μωαμεθανοί όρκίζονται, καθώς έξέρτε, στο Κοράνι, γέρνοντας το κορμί τους προς τα εμπρός, μέχρις ότου το κεφάλι τους άγγιξη στο ιερό βιβλίο.

Οι Έθραίοι όρκίζονται φορώντας το καπέλλο τους, όπως και κατά την διάρκεια των λεορραξιών, μέσα στη 'Συναγωγή.

Στην Περσία οι μαρτυρες μιάς δίκης όρκίζονται πάνω στο γιαντάγι. Και άν θέλη ο δικαστής μπορεί να δώσιν από τον μάρτυρα ν' άνοιξη μία μικρή πληγή στο χέρι του, για να όρκιστή έτσι άπάντα στο ίδιο του το αίμα.

Οι 'Ινδοί παρταί κεντάνε με ένα άγκάθι το άριστερό τους χέρι και οι 'Ιθαγενείς της Μαλαισίας πληγώνονται μ' ένα μαχαίρι, άνακατεύον έπειτα το αίμα που θα τρέξη απ' την πληγή με λίγη στάχτη και όρκίζονται πάνω σ' αυτό το μίγμα, που συμβολίζει τη μοίρα των ψευδομαρτύρων, δηλαδή τον θάνατο άπάντα στην πυρά.

Στην Αυστραλία και οι Παπούα όρκίζονται με κλειστά τα μάτια, προκάλλοντας τα άγαθά πνεύματα να τους βοηθήσουν για να καταθέσουν την αλήθειαν. Κατά την διάρκεια της καταθέσεως ο μάρτυς είναι όποχρεωμένος να στέκεται γονατιστός, να έχη το ένα του χέρι άκουμπισμένο στη γη, για να μην ξεχνάη ότι κάποτε θα καταλήξη εκεί.

Τέλος, ένας από τούς περιεργότερους όρκους είναι των 'Ιθαγενών της Κορέας, που όφείλουν να κάμουν έκαστο όποκλίσεις μπροστά στον δικαστή, προτού προσέρουν τον όρκο. Και άν δεν άποδείχθουν σωστά τα όσα είπαν, προδίδεται γι' αυτούς ή ποιή της μαστιγώσεως.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ Η ΑΛΕΠΟΥ ΣΤΟ ΧΑΤΖΗΛΙΚΙ

"Ήταν μιά άλεπού και δεν είχε τί να φάη και καμώθηκε πως πάει τάχα στο χατζηλίκι. Στο δρόμο που πήγαινε, βρίσκει ένα πετεινό, και κείνος τη ρωτάει:

—Ποι πάς, κυρά Μαριά;
—Στο χατζηλίκι, είπε αυτή.
—Νάρθω κι' εγώ; της λέει.

—'Ελα, του άπαντάει, μήπως θα σε πάρω στις πλάτες μου;

Και πήγε κι' ο πετεινός μαζί της. Παρακάτω βρίσκει κάτι περιστέρια, και σαν την είδαν χύμηναν να φύγουν. Κι αυτή τούς φώναζε: Μη φεύγετε, μη φεύγετε! τάφησα εγώ εκείνα! τώρα θα πάω στο χατζηλίκι.

—Νάρθω κι' εγώ, κυρά Μαριά; της λέει το πιό μεγάλο.

—'Εδώ πόρχονται ο πετεινός, έλα κι' εσύ, του λέει αυτή, μήπως θα σε πάρω στις πλάτες μου;

Τότες πήγε και το περιστέρι μ' αυτή. Πιο κάτω βρίσκει κάτι παπαδάκους. Σαν την είδαν οι παπαδάκοι, χύμηναν κι' αυτοί να φύγουν: Μη φεύγετε, τούς λέει ή άλεπού, κι' εγώ τάφησα εκείνα τα παλιά! τώρα κινάω για το χατζηλίκι.

—Νάρθω κι' εγώ; της λέει ο μεγάλος.

—'Εδώ πόρχονται κι' οι άλλοι, έλα κι' εσύ! μήπως θα σε πάρω στις πλάτες μου;

Σαν περπάτησαν κάμποσο, έφτασαν σ' ένα σπηλαίο, κι' εκεί τούς λέει ή άλεπού: 'Ελάτε έδω μέσα τώρα να έξομολογηθούμε, γιατί έχουμε να περάσουμε θάλασσες και ποτάμια, κι' ο Θεός το ξέρει άν θα φτάσουμε στο

χατζηλίκι ή όχι! Και τώρα έλα εσύ πετεινέ να σ' έξομολογήσω!

—Τί έκανα εγώ, κυρά Μαριά; της λέει ο πετεινός.

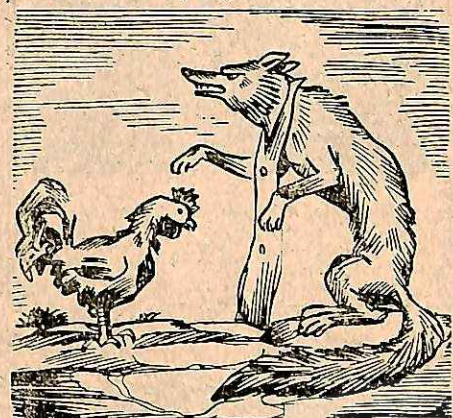
—'Εσύ τί έκανες; του λέει ή άλεπού, που λαλᾶς απ' τα μεσάνυχτα και ξυπνάς τάντρογνα και κάποτε λαλᾶς και γρηγορώτερα, και ξεγελιούνται και βγαίνουν στο ταξίδι τα καραβάκια, και τα πατούν οι κλέφτες;

"Εκαστε τότε ή κυρ' άλεπού κι' έφαγε τον πετεινό.

—'Ελα κι' εσύ τώρα περιστέρι να σε ξομολογήσω.

—Τί κακό έκανα εγώ, κυρά Μαριά; της λέει.

—Τί κακό έκανες; του λέει, που ο κόσμος σπέρνει τα γεννήματα για να βγάλη καρπούς, κι' εσύ πάς και σκάφεις και τα τρώς;



Τί έκανα εγώ κυρά Μαριά;

Η ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

δπου υπάρχουν οι περισσότεροι κατ' αριθμόν συλλέκται από τα λοιπά κράτη της Εύρώπης, οι διδάσκαλοι όποχρεώνουν τούς μαθητάς να δημιουργούν συλλογήν, την οποίαν βαθμολογούν δια την καλαισθησίαν και την τάξιν, και ή βαθμολογία αυτή έχει έπίδρασιν και εις τούς άλλους βαθμούς των μαθημάτων. Εις το Λουξεμβούργον, την 'Ελβετίαν και το Βέλγιον δεν υπάρχει μαθητής χωρίς συλλογήν, οι δέ 'Αμερικανοί που προχωρούν εις όλα, έχουν δημιουργήσει από έτών και ειδικήν έδραν διδασκαλίας εις το Πανεπιστήμιον της Βαλτιμόρης.

Και ή 'Εθνική μας Κυβέρνησις δεν άφησε και το ζήτημα τούτο χωρίς να δειξη και δι' αυτό ενδιαφέρον.

Εδημοσίευσε πέρυσιν τον άναγκαστικόν νόμον 1814, δυνάμει του οποίου καθιέ-

ρωσε διάφορα δώρα από γραμματόσημα στους μαθητάς των Γυμνασίων και μέλη της Ε. Ο. Ν., που θα έχουν τας καλλιτέρας 'Ελληνικάς συλλογάς γραμματόσημων, ή που θα έχουν άριστεύσει εις τα μαθήματα.

Το 'Υπουργείον της Συγκοινωνίας καθήρτισε μίαν έπιτροπήν από ειδικούς, οι όποιοι άπεφάσισαν πως θα γίνη ή διανομή των Κρατικών αυτών δώρων εις τούς μαθητάς.

Τα γραμματόσημα θα είναι εις πλήρεις σειράς εκ των έν χρήσει. Θα έπικολληθούν εις καλλιτεχνικόν λεύκωμα, εις την πρώτην σελίδα του οποίου θ' αναγράφεται με ώραια γράμματα ότι ή σειρά αυτή παρέχεται δια βραβείον εις τον άριστεύσαντα (τάδε) μαθητήν, ή εις εκείνον του οποίου ή συλλογήν έβραβεύθη. Κατόπιν θα σφρα-

"Εφαγε τέλος και το περιστέρι. "Υστερα φωνάζει και τον παπαδάκο. —'Ελα κι' εσύ, παπαδάκο, να σε ξομολογήσω!

—Τί κακό έκανα εγώ, κυρά Μαριά; της λέει.

—'Εσύ τί κακό έκανες; του λέει, που έκλεψες την κορώναν του βασιλιά, και την έχεις στο κεφάλι σου;

—'Οχι, κυρά Μαριά, της λέει, στάσου να πάω να φέρω μαρτύρους.

—'Ε καλά, σύρε! του άπαντάει κείνη.

Πηγαίνει ο παπαδάκος και κάθεται άπάνω σε μιά άγριοκορτζιά, κι' εκεί άποκάτω περνούσε ένας κυνηγός, και τον σημάδευε με το ντουφέκι του να τον σκοτώση.

—Μη με σκοτώνης, του λέει, και θα είσαι κερδισμένος από μένα! έλα, να σε πάω σε μιά άλεπού, που είναι κρυμμένη.

Τον πήρε και τον πήγε, κι' εκεί που έμπαινε στην πόρτα της σπηλιάς, φώναζε ο παπαδάκος: Κόπιασε έξω, κυρά Μαριά, σου έφερα μαρτύρους.

Τότες ή άλεπού ειπε: Τόσο τόσο κι' αυτοί οι μαρτύροι δεν καταδέχονται να μπουνε μέσα;

—Δε θέλουν να μπουνε μέσα! μόν' κόπιασε ή άφεντιά σου έξω!

Κι' ο κυνηγός τότε σημαδεύει την πόρτα της σπηλιάς, και καθώς πήγε να βγη ή άλεπού, της ρίχνει μιά ντουφεκιά και τη σκοτώνει, κι' εκεί που ψυχομαχούσε, λέει ή άλεπού του παπαδάκου:

—Να κακή σου μέρα και ψυχρή με τούς μαρτύρους που μου έφερες!

γισθούν με ώραιαν σφραγίδα, που θα φέρη την χρονολογίαν και θα έχη μίαν σχετικήν άναμνηστικήν έπιγραφήν.

Η έορτή της άπονομής των βραβείων αυτών θα γίνη μετά τας έξετάσεις των Σχολείων. Θ' αποτελέσται δέ ή έπιτροπή από τον κ. Γυμνασιάρχην, τον Διευθυντήν του Ταχυδρομείου του τόπου, όπου το Γυμνάσιον, από έν μέλος Φιλοτελικής 'Οργάνώσεως και από ένα 'Αντιπρόσωπον της Ε. Ο. Ν.

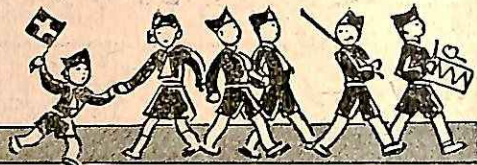
Διά την έφειτηνν περίοδον τα βραβεία θα διανεμηθούν εις τούς μαθητάς των ανωτέρων τάξεων των Γυμνασίων, που έδρεούον εις πρωτεύουσας Νομών, και έκτός από αυτά και εις τα Γυμνάσια Πειραιώς και Ξάνθης.

Του χρόνου θα έπεκταθή εις όλα τα Γυμνάσια του Κράτους.

Πως όμως καταρτίζεται μιά τακτική συλλογή γραμματόσημων; Θα σάς το πούμε προσεχώς.



Ο ΚΗΦΙΣ



ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

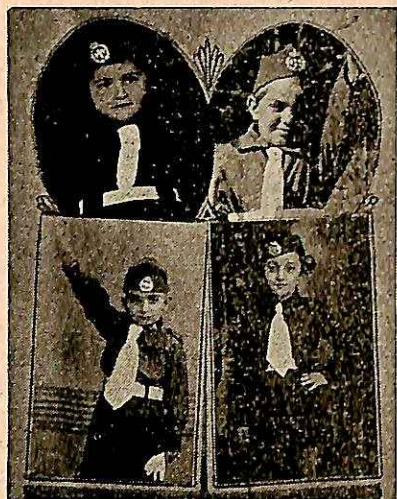
Συνεχίζοντας ο κ. Τομεάρχης μας μίλησε ύστερα για την συμπεριφορά που πρέπει να έχουμε μεταξύ μας. Μας είπε λοιπόν πως ο Σκαπανέας πρέπει να είναι βέβαια ζωηρός, μα αυτό δεν θα πη πως πρέπει να βρίζη τους συναδέλφους του ή να τους κτυπά. Οί άστειότητες που γίνονται είτε με τα λόγια είτε με χειρονομίες δεν απαγορεύονται, βέβαια, μα πρέπει να έχουν ώρισμα όρια, ώστε να μη προσβάλλουν τόν άλλο ή να τόν κάνουν να θυμώνη.

Ο Σκαπανέας δεν πρέπει να είναι γκρινιάρης και με τα μούτρα κατεβασμένα. Πρέπει να είναι πάντα γελαστός, εύθυμος, πρόθυμος και στο παιχνίδι και στην υπηρεσία.

Μπροστά στους άνωτέρους του να στέκεται άντρείκια παίρνοντας τη στάση της προσοχής και μιλώντας με θάρρος. Δεν είναι καθόλου άξιος συναγωνιστής εκείνος που τρέμει μπροστά στους άνωτέρους και τὰ χάνει όταν πρόκειται να άπάντηση στάς έρωτήσεις τους. Ο Σκαπανέας πρέπει να έχη πάντοτε τὸ θάρρος της γνώμης του, να έρωτά και να λύνη τὰς άπορίας του, να δέχεται εύχαρίστως τις παρατηρήσεις για τὰ σφάλματά του, τὰ όποια να φροντίζει να διορθώνη. Και πρό πάντων να είναι φιλαλήθης και ειλικρινής. Σκαπανέας που μεταχειρίζεται ψέματα είτε για να σκεπάση τὰ σφάλματά του, είτε από φόβο για να πη την άλήθεια, αυτός δεν είναι καθόλου άξιος να ανήκη στην Ε.Ο.Ν. Έτσι έτελείωσε την όμιλία του ο Τομεάρχης μας. Μά θυμούνται κι' εγώ άλήθεια πού ο Άρχηγός μίλησε πολύ αύστηρά για κείνους που λένε ψέματα, αυτούς είπε πως δεν τους αγαπά.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

ΤΑ ΣΚΑΠΑΝΑΚΙΑ ΜΑΣ



1) 'Ιολάντα Βλάχου. 2) Γεώργιος Πουλάκης. 3) 'Αντώνης Σουντουλίδης. 4) 'Ολγα Ζαχαρία.

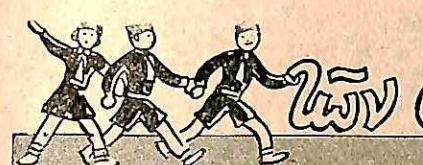
Τὸ παραμυθάκι μας.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΑΡΚΟΥΔΑ

Ήταν ένας βαρύς κι' άγριος χεϊμώνας. Πολλοί άνθρωποι είχαν ξεπαγιάσει και πολλά πρόβατα και πουλιά έπεφταν νεκρά από τὸ κρύο.

Ένα όρφανό κι' άπροστάτευτο παιδί, πού είχε φύγει από τὸ χωριό του και πήγαινε με τὰ πόδια σε κάποια πολιτεία για να βρῇ δουλειά, έκινδύνευε να πεθάνη σὸ δρόμο από τὸ κρύο. Τὸ εύπλαχνίσθηκε όμως ὁ έπιστάτης ενός μεγάλου κτήματος και τὸ έβαλε να πλαγιάση στὸν σταύλο. Έκει τὸ παιδί έψαξε να βρῇ λίγη ζεστασιά στά άχυρα, αλλά τοῦ κάκου, τὸ κρύο ήταν τόσο πολύ, πού ούτε τὰ άχυρα δεν τὸ ζέσταιναν.

Τότε τὸ παιδί προχώρησε στά σκοτεινά κι' έφτασε σ' ένα μεγάλο σιδερένιο κλουβί, όπου ήταν κλεισμένη μία άγρια άρκούδα. Τὸ παιδί, χωρίς να καταλάβη τίποτε, πέρασε τὸ χέρι του μέσα από τὰ σίδερα και άγγιξε τὸ ζεστό και μαλακό σώμα τοῦ θηρίου. Μά και πάλι δεν πρόσεξε τίποτε και ψάχνοντας να βρῇ ζεστασιά, πέρασε από τὰ σίδερα και πήγε και ξάπλωσε κοντά σὸ ζεστό και μαλακό εκείνο σώμα, πού δεν είχε καταλάβει πως ήταν άρκούδα! Κι' ενώ εκείνο, κατά-



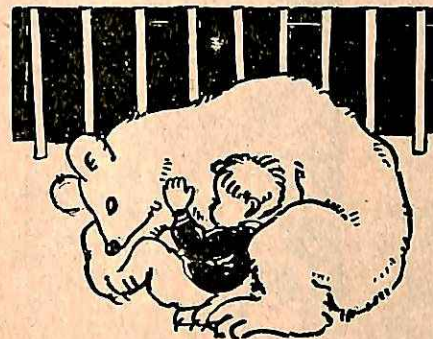
ΞΕΥΘΑΝΑ ΚΟΥΤΑ

Ο Τοτός ξεγυει στή Λιλίκα τι είναι ύγρον ή ρευστόν. Και της λέγει:

— Νά, ρευστό είναι, τι τρέχει.

Κι' ή Λιλίκα:

— Ώστε κι' έμεις όταν τρέχουμε, είμαστε ρευστά;



Μόνο έσκέφθηκε: «Αφού ὁ Θεός με προφύλαξε όλη τη νύχτα, δεν έχω πιά τίποτε να φοβηθώ από τὸ θηρίο». Έχάιδεψε λοιπόν την άρκούδα, βγήκε από τὰ σίδερα και πήγε να βρῇ τὸν έπιστάτη για να τὸν βοηθήση στή δουλειά, χωρίς να τοῦ πη τίποτε για την άρκούδα.

Πέρασαν έτσι μερικές μέρες και τὸ

καμιά φορά πεινάω... Κι' όταν πεινάω... κι' έγλειψε τὰ χείλια του.

Κακόμοιρε Λύκο! είπε ή Άλεπού με συμπόνια. Έχεις δικιο. Αφού πεινάς εισαι συχωρεμένος. Ο νόμος τὸ λέει καθαρά: «Όποιος πεινάει έχει δικιο!»

— Η σειρά σου τώρα, κουμπάρα! είπε ὁ Γέρο Λύκος. Θά σε δικάσω. Έξομολογήσου τὰ κριμάτα σου.

— Κριμάτα, εγώ; Μά κοιτάξε λοιπόν τὰ χέρια μου, φίλε μου! Δεν είναι κάτασπρα; Τὸ χρώμα της άθωότητάς!

— Δεν είπες ποτέ ψέματα;

— Ψέματα; Τι θά πη αυτό; Δεν έρω τι σημαίνει αὐτή ή λέξι. Μπορείς να μου εξηγήσης;

— Ω πόσο εισαι άθώα! είπε ὁ Γέρο Λύκος. Ημουνά βέβαιος. Μά δε ζήλεψες ποτέ τὰ άγαθά τοῦ πλησίον σου;

— Εγώ; Εγώ τέτοιο πράμα! Με κάνουν να κοκκινίζω, φίλε μου. Κοίταξε, όλη μου ή γούνα κοκκίνισε... Εγώ πού ίδρυσα μιάν έταιρία για την προστασία τών αδύναμων ζώων: τις μυίγες, τὰ κουνούπια, τις πεταλούδες...

— Χμμ! Χμμ! μούγκρισε ὁ Γέρο Λύκος και στήλωσε με τὸ κακό του μάτι την ταόντα της θειά Άλεπούς. Και τὰ κοττόπουλα;

— Ε, έ, τρώω καμιά φορά κανένα... μά γιατί πρέπει να υπερασπίσω τη ζωή μου, είπε ή Άλεπού με περηφάνεια. Καταλαβαίνεις, τὰ κοττόπουλα ρίχνονται άπάνω μου... Λοιπόν...

— Τὰ κοττόπουλα ρίχνονται άπάνω σας, άγαπητή μου! είπε ὁ κύρ Μέντιος και χαμογέλασε με διάκρισι.

— Καταλαβαίνεις, άγαπητέ μου μαέστρο, ή νύχτα είναι σκοτεινή. Γυρνώντας σπιτι μου χάνω καμιά φορά τὸ δρόμο... Κι' εγώ δεν ξερω πως βρίσκομαι καμιά φορά μέσα σ' ένα κοττέτσι... Τότε ὁ κόκορας μου χύνεται και θέλει να με πνίξη... Φωνάζει τις κόττες του, κι' αὐτές με τὰ ραμφιά τους όρμούν να με καταξοσκίσουν... Τὰ κοττόπουλα, με τὰ τρομερά τους νύχια ρίχνονται άπάνω μου άπ' όλες τις μεριές... Η ζωή μου κινδυνεύει. Τότε κι' εγώ, τὸ ένστικτο της αὐτοσυντήρησης βλέπετε...

— Καταλαβαίνω! Καταλαβαίνω! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος. Νόμιμη άμυνα. Μά τὰ τρώς ύστερα, τὰ κοττόπουλα;

— Αχ, τὰ κακόμοιρα, αναστέναξε ή θειά Άλεπού. Τὰ λυπάμαι. Θά μπορούσα να τ' άφήσω να βρωμισουν;... Μά δεν είναι κρίμα τόσο ώραία πιασματάκια να βγάλουν τέτοια μυρωδιά και να χαθούν με τέτοιο τρόπο;...

— Έχεις δικιο, κουμπάρα, αὐτὸ πού κάνεις είναι πολύ ώραίο, είπε ὁ Γέρο Λύκος. Άλλωστε ὁ νόμος τὸ λέει πολύ καθαρά. Κάπου τὸν διάβασα, μά δεν τὸν θυμάμαι. Δεν ξερω, λατινικά ήτανε... Έτσι κάπως: «Ο σκοπὸς άγιάζει τὰ μέσα...».

— Τὰ μέσα, τὰ μέσα! διώρθωσε ή θειά Άλεπού ένθουσιασμένη πού θά τη γλύτωνε τόσο φτηνά.

«Ο ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ»

Ξέρω κάποιον Σκαπανέα με χαρούμενη καρδιά τή στολή του σαν φοράει όλο τρέχει και πηδά.

Ξέρω κάποιον Σκαπανέα με γαλάζια φορεσιά, παντελόνι και μπλουζάκι και γερή περπατησιά.

Ξέρω κάποιον Σκαπανέα με χαρούμενη καρδιά, σέβεται τὸν Βασιλέα αγαπά τὸν Μεταξά.

Άνδρέας Στ. Εύαγγελάτος
ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ



10.

(Συνέχεια)

Η θειά Άλεπού τοῦ πάτησε με δύναμη τὸ πόδι. Ο γέρο Λύκος θυμήθηκε πάλι τη συμφωνία κι' ήσυχασε λιγάκι.

— Καλά λοιπόν, είπε. Άς έξομολογηθούμε, αδέρφια μου, κι' άς πη ὁ καθένας τί έχει στή συνείδησί του. — Κι' ὁ φταίχτης θά θυσιαστή! φώναξε ή θειά Άλεπού μ' ένθουσιασμό. Ο φταίχτης να θυσιαστή! για να σωθούν οι άλλοι, οι άθώοι, φώναξε πάλι. Έμπρός, άς έξομολογηθούμε. Άν είμαι εγώ ὁ φταίχτης, να με σκοτώσετε άμέσως. Νά, είμαι έτοιμη!

— Κι' εγώ! κι' εγώ! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος κι' έρριξε μιάν άγρια ματιά στὸν κακομοιρή τὸν κύρ Μέντιο.

Μονάχα ὁ κύρ Μέντιος δεν έβγαζε άχνα. Κάποια μικρή ύποψία πέρασε έπί τέλους από τὸ κεφάλι του.

— Όρκίσου κι' εσύ, τοῦ φώναξε τώρα ὁ Γέρο Λύκος χωρίς καμιά εύγένεια. Όρκίσου, γιατί άλλως... κι' έτριξε τὰ δόντια.

— Όρκίζομαι... μουμούρισε ὁ γαϊδουράκος κι' αναστέναξε.

— Άς άρχίσουμε από σένα, κουμπάρε! είπε ή θειά Άλεπού με βιάσι. Έξομολογήσου τὰ κριμάτα σου.

— Δεν έκανα τίποτα! Δεν έκανα τίποτα! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος. Παίρνω για μάρτυ μου τὸ βοσκὸ και τ' άρνιά! Παίρνω για μάρτυ μου τὰ κουνέλια και τούς λαγούς. Είμαι άθώος!

— Σκέψου καλά, κουμπάρε, έπέμενε ή θειά Άλεπού, και τοῦκλεισε τὸ μάτι. Δεν έχεις κανένα βάρος στήν καρδιά σου; Μην έκλεψες ποτέ άρνάκια;

— Ε, έ... πνίγω καμιά φορά μιὰ δεκαριά... Ναι, είναι άλήθεια... Μά δε φαντάζομαι να έχη σημασία...

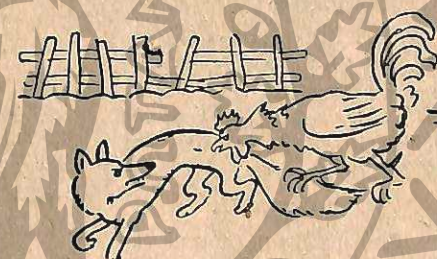
— Αὐτὸ θά τὸ δοῦμε, φίλε μου, είπε ή Άλεπού με σοβαρότητα. Μά μονάχα καμιά δεκαριά;

— Ε, έ... έκαμε πάλι ὁ Γέρο Λύκος και κοντοστάθηκε. Καμιά είκοσαριά... καμιά τριανταριά... Βλέπεις, είναι σκοτάδι... δε βλέπω καλά μέσ' στή νύχτα... Τὰ πνίγω, ρουφά λίγο αίμα και φεύγω χωρίς να θέλω τὸ κακό τους...

Η θειά Άλεπού έμεινε λίγη ώρα συλλογισμένη: Ξάφνου τὰ μάτια της έλαμψαν.

— Για λέγε μας, κουμπάρε, ρώτησε, όταν πνίγης τ' άρνάκια, τὸ κάνουνε από κακία;

— Ω, όσο γι' αὐτὸ όχι! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος. Τ' αγαπῶ τ' άρνάκια πάρα πολύ. Ω πόσο τ' αγαπῶ, τ' άρνάκια... Μά βλέπεις, κουμπάρα,



Ο κόκορας... μου χύνεται να με κατασπαράξη.

μαι πολύ καλός, πολύ αισθηματικός... είμαι μουσικός... άρτίστας... ποιητής... Είμαι χορτοφάγος. Εγώ ίδρυσα την έταιρία τών χορτοφάγων... Δε θέλω τὸ κακό κανενός. (Άκολουθεί)



ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΙΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Τὰ ζώα

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Δικαιολογία...

Ο Νίκος στην Ελένη:
—Τί κάνεις εκεί; Μ. Δευτέρα σήμερα και πίνεις γάλα;
Και η Ελένη: Μά... μά ήταν χθεσινό!

Πολύ σοβαρό!

Ο Κωστάκης έχασε το μαντήλι του και είναι άπαρηγόρητος.

—Μά επιτέλους, του λέει ένας φίλος του, μην κάνεις έτσι. Ένα μαντήλι είναι αυτό.

—Δέν λυπούμαι το μαντήλι, απαντά ο Κωστάκης, αλλά του είχα κάνει ένα κόμπο, γιά νά θυμηθώ κάτι σπουδαίο.

Φαινόμενον...

Ο μπαμπάς: Ντίνο ποιος λέγεται οτακουστής;
Ο Ντίνος: (με στόμφον) Ο άκούων με τὰ δα.

Αναλογία...

Σκέψις του μικρού Νάσου, όταν είδε κάποτε το αυγό της στρουθοκαμήλου, μεγάλο σαν πεπόνι:

—Φαντάσου λοιπόν το αυγό του ελέφαντος τι μεγάλο θα είναι!

Απορία...

Ξεκινά ο σιδηρόδρομος και η μικρή Νίνα ρωτά την μαμά της:

—Μαμά, τώρα πάμε ή ερχόμαστε;

Γι' αυτό...

Ο πατέρας: Βλέπεις; Πάντα με την βροχή βγαίνουν τὰ μανιτάρια.

Ο γυιός: Γι' αυτό μπαμπά έχουν σχήμα ομπρέλλας;

Ο νυκτής...

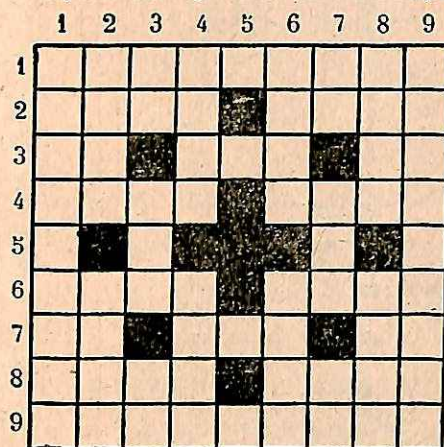
—Λοιπόν Τάκη, πώς πήγε χθές ή πάλη σου με τον Γιώργο;

—Ε, καλά... πότε έγω ήμουν από κάτω του, πότε εκείνος από πάνω μου...

Στο τέλος όμως φοδήθηκε και τκόμψε λάσπη. Νά δής όμως πού τον περνούσα και στο τρέξιμο... ήμουν πολύ πιο μπροστά έδω.

Οριζοντίως:

1) Περιφέρεια όπου εύρίσκετο άρχαίον Ιερών του Άσκληπιού εις την Πελοπόννησον, περίφημον και διά τὸ θέατρόν του. 2) Ένα από τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς Ἑλλάδος (δημ.).



3) Πρόθεσις καὶ ἀριθμητικόν — Τραγουδῶ — Μονὰς ἡλεκτρικῆς ἀντιστάσεως. 4) Στενὸς συγγενῆς — Ὀργανον αἰσθήσεως (αἰτ.). 6) Κοινὸ στὴν Ἑλλάδα δένδρο (δημ.). — Κάτοικος πόλεως (κλητ.). 7) Νότα — Καθένας — Ἀρθρον (πληθ.). 8) Ἔζησε μέσα σὸ κήτος, κατὰ τὴν Βίβλον (κλητ.). — Μητέρα (δημ.). 9) Χάρις εἰς αὐτάς ἔρχονται εἰς φῶς αἱ ἀρχαιοτάτες (αἰτ. πληθ.).

Καθ'έτως:

1) Δι' αὐτὴν ἡγωνίσθησαν οἱ ἥρωες τοῦ 1821 (ὄνομ.). 2) Μὲ αὐτὸ κινεῖται ἡ βάρκα (δημ.). — Θηρίον. 3) Δέκατος τέταρτος — Τρύπα — Δεικτικόν (δημ.). 4) Ὁ πατὴρ τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως λέγεται ἀπ' τὸ λαὸ — Ὀλόκληρος. 6) Νερὸ — Τραγοῦδι. 7) Αἰγυπτιακὴ θεοῦ τοῦ ἡλίου — Διηγήτριον — ΑΦ. 8) Δρόμον (αἰτ.). — Λίμνη τῆς Ἀφρικῆς. 9) Ἀπ' ἐκεῖ ἦταν ὁ Σαμαρείτης (γεν.).

Τονόγριφος

Σ' ένα άρωμα πού ξέρεις ἀν τὸν τόνο μεταφέρῃς μία πόλις στή στιγμή γίνεται Γερμανική.

Ν. ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

Αναγραμματισμός

Τὸν ἀδελφὸ του σκότωσε τὸν χάλασα κι' ἐγώ! Καὶ κράτος σου τὸν ἔκανα παλιὸ καὶ μακρινὸ.

Π. ΠΑΔΟΥΛΑΣ

Αινίγματα

Κόκκινο σπίτι, πρὰσινα τζάμια, Ἀράπηδες χορεύουνε μέσα στὰ φυλλοκάρδια.

Δ. ΚΟΦΙΝΗΣ

Χιλιάδετα, χιλιάτρυπα Χίλια νά πῆς νά μὴν τὸ ἱβρῆς;

Χιλιάδετα, χιλιάκομπα Χίλια νά πῆς νά μὴν τὸν ἱβρῆς;

Γ. ΒΙΣΒΙΚΗΣ

Στοιχειόγριφος

Σὲ μιὰ πόλι τῆς Ἑλλάδος ἀν προσθέσης ἕνα γράμμα καὶ μοῦ πῆς ποῖ εἶναι κείνο γιὰ τὸν κόπο πού θά κάνῃς, ὅσα ἔχω σοῦ τὰ δίνω.

Ν. ΘΩΜΑΪΔΗΣ

Συλλαβόγριφος

Νότα με ζῶο ἐνώνω τὸν τόνο κατεβάζω. Καὶ πόλι ἀρχαία ἐλληνικὴ εὐθὺς παρουσιάζω.

Σ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 35ου ΦΥΛΛΟΥ

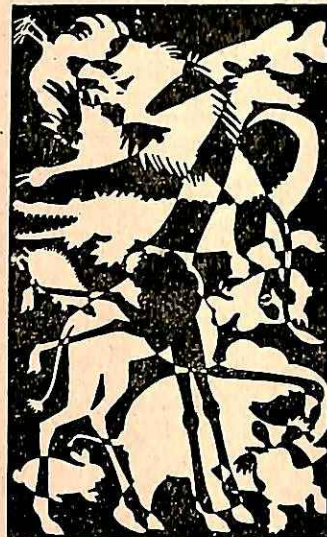
Τρίγωνον: Δράμα — Ρώμη — ἄμα — Μη — Α. Κρυπτογραφικόν: Ἡ — ράκιον, Ἡ — ρακλήν, Κέα, Ἰόνιον, Κερί, Ρέα, Ἐλένη, Ρίον, Ἡρα.

Ποικ. Ἀκροστιχίς: Βερολίνον (Βέλγιον, Γεώργιον, Δαρρεῖος, Διήλως, παραλία, Κροατία, ΜιτωλήΝη, Τηλέμαχος, Ἀμ — θούργοΝ).

Παραμύς: Φ, Κῶς, φακός, Ρακίνες, περιστέρ. ΦΩΚΙΣ.

Παροράματα: 1) Ἀπάντων Πατρῶν ἁγίων, 2) Ὁ δειλὸς τῆς Πατρὸς προδότης ἐστίν, 3) Ἡ Σάμος εἶναι νῆσος.

Μυστ. ἐρωτήσεις: Ὁ μύλος, ἡ Μήλος, τὸ μῆλον. Ἀπρόοπτον: Ἑ, Ἐ, Ἄρ — γους, διότι ἡ μήτηρ τῆς Κακίας εἶναι Ἀργαία...



Δέν εἶναι κανένανς φουτουριστικὸς πίνακας...

Ὁ σκιτσογράφος πού ἔφτιαξε τὴν εἰκόνα υπέρδεψε ἐπιτήδες τῆς γραμμῆς: Πουλιά, ψάρια, ἔρπετα καὶ κάθε λογῆς ζῶα εἶναι σχεδιασμένα, τὸ ἕνα ἐπάνω στοῦ ἄλλο. Ἐκεῖνο πού πρέπει νά κάμετε, εἶναι νά βρῆτε ποιά ζῶα ὑπάρχουν στὴν εἰκόνα, πράγμα πού θά ἐπιτύχετε ἀν προσέξετε λίγο.

Γιὰ τὴ λύσι τοῦ προβλήματος δέν χρειάζονται ειδικές γνώσεις.

Παρατηρητικότητα

Θέλετε νά μάθετε ἀν εἶσθε παρατηρητικοί; Ἀπαντήστε στίς ἐξῆς ἐρωτήσεις:

— Πόσα μαντήλια ἔχετε;
— Πόσα σπῖτια ὑπάρχουν στή σειρά τοῦ δικοῦ σας, σὸ ἴδιο οἰκοδομικὸ τετράγωνο;

— Πόσα περίπου σκαλοπάτια ἔχει ἡ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ ἡ τοῦ σχολεῖοῦ σας;
Ἀπαντήσατε σωστά;

Παροράματα

Μπορεῖτε νά βρῆτε τίς λανθασμένες λέξεις, νά τίς ἀντικαταστήσετε με τίς σωστές, ὥστε νά σχηματισθοῦν φράσεις με νόημα;

1) Ἡ χίνα εἶναι κρότος.
2) Οἱ παστοὶ ψύλοι εἶναι σπάνιοι.

3) Ὁ χοῦς εἶναι μέρος τοῦ χόματος.

4) Ὁ Κάπρος εἶναι νόσος.

Δυσκολεύονται



Οἱ ἀριθμοὶ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Καὶ μερικὰ παγνῖδια ἡ περίεργα, με ἀριθμούς:

—Μὲ ὀκτὼ ὀκτάρια (8, 8, 8, 8, 8, 8, 8, 8) καὶ με ὅποιες πράξεις θέλετε, νά σχηματίσετε τὸν ἀριθμὸ χίλια.

Γ. Κ. Π.

Ὁ κ. Δ. Φροσυνάκης μᾶς παρουσιάζει τὸν ἀριθμὸ 12345679 καὶ μᾶς προτείνει νά τὸν πολλαπλασιάσωμε ἐπὶ 2 καὶ τὸ γινόμενον ἐπὶ 9. Γνωρίζετε τί θά παρουσιάσῃ; Ἐννέα δυάρια στή σειρά!

12345679

2

24691358

9

22222222

Δέν ἀξίζουν συγχαρητήρια οἱ μαθηματικοὶ μας;

Λογοπαλινγιν

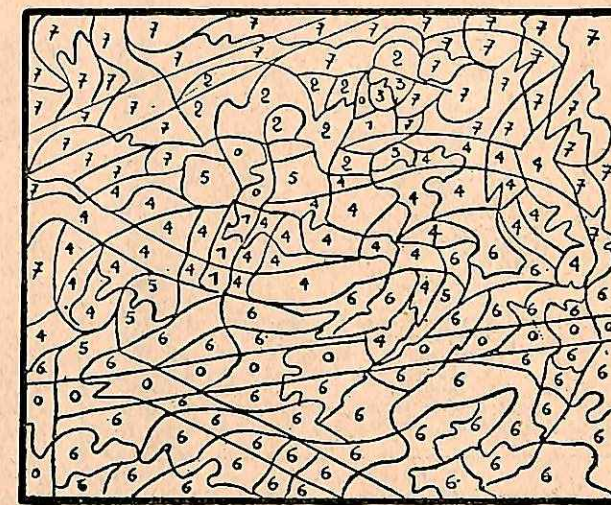
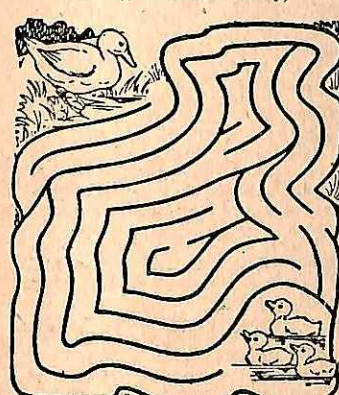
— Ποιά περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος ρωτᾷ τὸν Ἀλῆ ἀν θέλῃ Α;

Λαβύρινθος

Ὁ σημερινὸς Λαβύρινθος, εὐκόλος ἀρκετὰ στή λύσι του, εἶναι κατάλληλος γιὰ τὰ Σκαπανάκια μας.

Ἡ πάπια πού φαίνεται σὸ ἐπάνω ἀριστερὰ μέρος τῆς εἰκόνης, εἶχε χάσει τὰ παπάκια τῆς κι' ὅταν τὰ ἀνεκάλυψε, ἐστάθη ἀδύνατο νά τὰ πλησιάσῃ, γιὰτὶ μπροστεῖκε μέσα στὰ αὐλάκια τοῦ βάλτου, πού ἀποτελοῦσαν πραγματικὸ Λαβύρινθο.

Ποιά εἶναι ἡ πορεία πού πρέπει νά ἀκολουθήσῃ, γιὰ νά φθάσῃ κοντὰ τους;



Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτί ἐπάνω σὸ σχέδιο καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀριθμοὺς, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνης ὡς ἐξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει 1 με μαῦρο, ὅπου 2 με κόκκινο, ὅπου 3 με κόκκινο ἀνοιχτό, ὅπου 4 με καφέ ἀνοιχτό, ὅπου 5 με καφέ σκοῦρο, ὅπου 6 με πράσινο, ὅπου 7 με μπλέ.

Τὰ μέρη πού ἔχουν 0, θά μείνουν λευκά.

Συναρμολόγησις

ΑΛ, ΑΣ, ΡΤΗ, ΛΙ, ΚΑ, ΕΛ, ΡΗ, ΣΟΥ, ΒΑ, ΙΑ, ΝΟΣ, ΑΡ, ΒΑ, ΝΑ, Α, ΣΠΑ, ΝΙΑ, ΛΑΣ, ΑΣ, ΔΙ.

Νά συναρμολογηθοῦν οἱ συλλαβὲς καὶ τὰ γράμματα, ὥστε νά σχηματισθοῦν ὀκτὼ λέξεις με τὴν ἐξῆς σημασίαν: 1) Χώρα τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, 2) Ἡρωϊκὸ χωριὸ τῆς Ἡπείρου, 3) Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, 4) Φημίζεται γιὰ τὰ πούρα τῆς, 5) Ἱστορικὴ πόλις τῆς Πελοποννήσου, 6) Νομὸς τῆς Πελοποννήσου (γεν.), 7) Κράτος τῆς ΝΑ. Εὐρώπης, 8) Ἡπειρος.

Γ. Α. ΚΑΠΑΚΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 35ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρολέξον: Ὁριζοντίως: 1 Τῆνος—Δράμα, 2 οὐ—αὐ, 3 ὄνις, 4 ὁδὸς—ἄλλο, 6 ἀκάθαρτος, 8 Ὅσσα—Ἀσία, 9 λείος, 10 οἱ—ΕΧ, 11 Σωτήρ—Μέκκα.

Καθέτως: 1 τόκος—λόγος, 2 πύλω, 3 ὄρκος, 4 οἶος—ἄλμα, 5 ἀνάπαυσις, 8 ράσα—ἀσκή, 9 λασίς, 10 μά—ἐκ, 11 αὐλὸς—Πάσχα.

Μαγ. εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα: Μπαστούνι.

Ἀκροστιχίς: Νορδηνία (Νεῖλος, Ὀλγα, Ρώμη, Βόας, Ἡρακλῆς, Γούφ, Ἰωάννινα, Ἀθῆνα).

Μεταγραμματισμός: Ἀρμα—ἄμα.

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσας Εὐρωπαϊκοῦ κράτους:

1) Ἀρχαία πόλις, 2) Ἱερὸν ὄρος τῆς Ἑλλάδος, 3) Ποταμὸς τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης, 4) Ὅρος μεταξὺ Ἑλλάδος—Βουλγαρίας, 5) Ἑλληνικὸν πέλαγος, 6) Γεωμετρικὸν σχῆμα, 7) Προφήτης.

Δ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Σταυρὸς

Ὁριζοντίως καὶ καθ'έτως: 1) Φωνήεν, 2) Ἀρθρον (πληθ.), 3) Γεννάται.

σπανίως καὶ συνήθως δέν ἐπιζῇ, 4) Τῆς ἐποχῆς μας (ἐπιθ. ἀρσ.), 5) Τροφὴ ζώων, 6) Κτητικὴ ἀντανουμία, 7) Σύμφωνον.

Γ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Τρίγωνον

Ὁριζοντίως, 1η σειρά: Μέρος τοῦ προσώπου (δημ. πληθ.), 2α σειρά: Τοῦρκος, 3η σειρά: Ἀρθρον, 4η σειρά: Κλωστή, 5η σειρά: Φωνήεν.

Τὰ αὐτὰ καὶ καθ'έτως.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Αἴνιγμα;

Ὁ ἕνας—Τὸ πρῶτό μου μου ἀλλοιωθεῖ, τὸ δεῦτερο κουτσαίνει καὶ τὸ μικρότερο τραυλίζει...

Ὁ ἄλλος—Καὶ τὸ σὺνολόν μου...

Ὁ ἕνας—Ποῖο σύνολόν μου;

Ὁ ἄλλος—Νά, τὸ αἰνίγμα ποῖ εἶναι;

Ὁ ἕνας—Δέν εἶναι αἰνίγμα ἀδελφέ μου. Σοῦ μιλῶ γιὰ τὰ παιδιὰ μου.

Πολὺ λογικόν...

Ὁ Πελάτης—Μοῦ ἔφερες τρία πουκάμισα ἀντὶ τέσσερα πού σοῦ ἔδωσα νά μοῦ πλύνῃς.

—Ἐχετε δίκιο, κύριε, τὸ ἄλλο μοῦ τὸ κλέψανε.

—Μά σὲ, λογαριασμό τῶν πλυστικῶν βάσεις τέσσερα...

—Μοῦ τὸ κλέψανε... πλυνμένο...

Πνεῦμα οἰκονομίας!

Τὴν πρωτοχρονιά, ἡ μαμά τοῦ μικροῦ Γώγου τοῦ χάρισε ἕνα Ἡμεροδείκτη. Ὁ θεῖος του, πού δέν τὸ ἤξερε, τοῦ ἀγόρασε ὕστερα ἄλλον ἕνα.

—Καὶ τί νά τοὺς κάνω τώρα δυὸ Ἡμεροδείκτες; φώναξε ὁ Γώγος.

Καὶ ἡ μικρὴ του ἀδελφὴ: —Μπα! Καὶ δέν φυλάς τὸν ἕνα γιὰ τοῦ χρόνου;

Ἦθελε ἀπάντησι...

Στὸν Κωστάκη ὁ Πέτρος (γράφει

ἕνα γράμμα βιαστικό, καὶ σὸ τέλος τοῦ προσθέτει τὸ ὑστερόγραφο αὐτό:

«Σὲ παρακαλῶ, Κωστάκη, μὰ χωρὶς ἀναβολή, ἀν δέν λάβῃς τὸ παρόν μου νά μοῦ γράψῃς στή στιγμή»

ἡμῆς

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ν. Κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπίσης προβλέπονται καὶ ἄλλαι ἐκδρομαὶ πλὴν τῶν ἡμερησίων, πολυήμεροι, συμφῶνως πρὸς τὸ ὑπὸ πρόγραμμα ἐκδρομῶν τὸ ἐκπονηθὲν ἀπὸ τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Δ.Α.Σ.Α.

1149



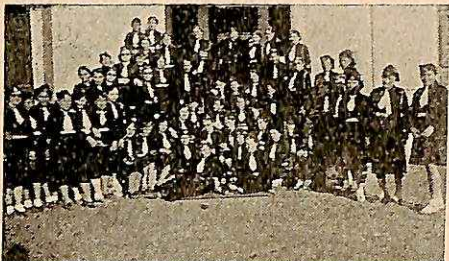
ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΔΡΑΜΑ.—Τὴν 17ην Μαΐου ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας ἐπισκέφθη τὴν Σχολὴν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων στελεχῶν Ὑποδιοικήσεως Δράμας καὶ ὤμιλησε πρὸς τοὺς βαθμοφόρους με θέμα: «Τὰ ἱδανικά τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πῶς θὰ ἐργασθῇ ὁ βαθμοφόρος διὰ νὰ τὰ διαδώσῃ».

Εἰς τὸν ἐνταῦθα Κινηματογράφον «Ἀττικὸν» προσεβλήθη ἡ ληφθεῖσα ταινία κατὰ τὴν παρέλασιν τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Δράμας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑθνικῆς ἐορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου. Τὴν ἐν λόγω ταινίαν παρηκολούθησαν ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι, Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας. Ἡ ταινία



Ἐκδρομὲς Φαλαγγίταισι Δράμας εἰς Πύργον Ἡλείας.

ἦτο λίαν ἐπιτυχὴς, ληφθεῖσα ὑπὸ ἐντοπίου ὀπερატέρ.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν συνητήθησαν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ομάδες τοῦ 1ου καὶ 2ου Λόχου τοῦ 1 τάγματος τῆς 281ης Φάλαγγος.

Τὴν 21ην Μαΐου ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Δράμας Νομάρχης κ. Κ. Δήμας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀ. Ἐπιτελοῦς τῆς Περιφ. Διοικήσεως, ἐπεθεώρησε τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Σχηματισμοῦ Μαυρολεῦκας Ὑποδιοικήσεως Δράμας.

Τὴν 22αν Μαΐου οἱ Ἐπιτελεῖς Διευθυνταὶ Γραφείων καὶ Διευθύνοντες τῆς Περιφ. Διοικήσεως καὶ Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας, ὡς καὶ οἱ Διοικητὰ μονάδων παρηκολούθησαν τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸν Κινηματογράφον «Ἀττικὸν» διάλεξιν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν κ. Ἀγγ. Τανάγρα με θέμα: «Ψυχικά φαινόμενα».

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΣΠΑΡΤΗ.—Ἐξέδραμεν εἰς τὴν πόλιν μας πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀρχαιοτήτων ὅμας βαθμοφόρων Θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Πρωτευούσης ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ὑποδιοικητρίδος Βελισσαροπούλου καὶ τῆς Φαλαγγάρχου Δελγιάννη.

Ταῦτας ὑπεδέχθησαν ἡ Διοικητρία Λακωνίας μετὰ τῆς Ὑποδιοικητρίδος καὶ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς εἰς τὸν σταθμὸν τῶν αὐτοκινήτων, ἐν ᾗ ἡμεῖς εἰς αὐτὰς τὸ «καλὸς ἤλθετε», διάφοροι δὲ Φαλαγγίταισι προσέφερον ἀνθ.

Ἡ Διοικητὴς Θηλέων Λακωνίας εἶχεν ἐξασφαλίσει τὴν ἐπὶ τὸ ἀντικείμενον διαμονὴν τῶν συναγωνιστριῶν. Τὸ ἀπόγευμα αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐχόρευσαν ὠραιότητας χοροὺς ἐνώπιον τῶν Ἀρχῶν, τῶν προσκεκλημένων καὶ τοῦ συγκεντρωμένου πλήθους καὶ ἔδωσαν γενικὰς ἐορταστικὰς τῶν μετὰ τὴν σεμνὴν καὶ ἡρώδη ἐμφανίσιν τῶν. Ὁ μὲν Φαλαγγιστῶν ἐξέδραμεν εἰς Βόλον, ὅπου παρηκολούθησε τὸ ἔργον «Τὰ Σουλιώτικα δὲν πέθαναν», τὸ ὅποιον ἀνέβασαν αἱ Φαλαγγίτισσαι μετὰ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐγευματίσθησαν εἰς μίαν τῶν ἐξοχῶν τοῦ Βόλου, ὅπου καὶ ἐπέρασσαν τὴν ὑπόλοιπον ἡμέραν μετὰ τραγοῦδια, χοροὺς καὶ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ. Ἀλλὰ ὁ μὲν Φαλαγγιστῶν ἐξέδραμεν εἰς Μετέωρα καὶ ἐπισκέφθη τρία μοναστήρια. Οἱ ἡγουμέναι ὤμιλησαν εἰς τὰς συναγωνίστριας διὰ τὰ φυλαττόμενα εἰς τὰς Μονὰς κειμήλια καὶ γενικά διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Μετεώρων. Αἱ μικραὶ Σκαπανίσσαι Λαρίσης παρακολούθησαν καὶ περιποιοῦνται μετὰ ἐξαιρετικὸν ζῆλον τοὺς μετασκαλόμενους καὶ εἰναι περήφανες γιὰ τὸ ἔργον πού τοὺς ἀνέτεθ. Αἱ εἰδικευόμεναι Φαλαγγίτισσαι παρακολουθοῦν τακτικώτα-

τα καὶ μετὰ ζῶηρον ἐνδιαφέρον τὰ μαθήματα εἰδικότητων. Αἱ συναγωνίστρια Ἐλασσάνος μετέβησαν εἰς τὸ ἐξακκλησίον τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, τὸ ὅποιον ἐπαγγύριζε τὴν ἡμέραν αὐτήν. Τακτικώτατα ἐπίσης ἐπισκέπτονται τὸν ἀμυγδαλεῖον τῆς Ε.Ο.Ν., καὶ περιποιοῦνται τὰ δένδρῳλια, τὰ ραντίζουσι κλπ.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.

Ἐκτὸς τῶν διδασκόμενων μαθημάτων εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῆς 237ης Φάλαγγος, γίνονται καὶ ἐκδρομαὶ ἐκ τοῦ κανονικοῦ στρατιωτικῶν ἀσκήσεων.

Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο εἰς αὐτοὺς μάθημα περὶ καλλιέργειας τῆς πατάτας καὶ τῆς λιπάνσεως αὐτῆς ὑπὸ γεωπόνου. Μετὰ τὸ μάθημα ἐγένετο καὶ ἐκδρομὴ τῶν διδασκόμενων εἰς τὰς ἐν τῷ κήτῳ τοῦ Γυμνασίου φυτευμένας πατάτας.

Ἐξαιρετικὴν κίνησιν παρουσιάζει καὶ ἡ 236η Φάλαγγ. Εἰς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Φάλαγγος ταύτης ἐδίδάχθησαν τὰ ἐξῆς μαθήματα: «Περὶ ὅρκου τοῦ Φαλαγγίτου», «Περὶ στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου» καὶ «Περὶ ἀθλητισμοῦ». Ἐπίσης, Φαλαγγίται τῆς 236ης καὶ τῆς 237ης Φάλαγγος παρηκολούθησαν διάλεξιν Φαλαγγίτου τῆς 237ης Φάλαγγος, τὴν ὅποιαν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Ἁ. Ε. ὁ Γεν. Διοικητῆς κ. Ε. Καραντῆς, με θέμα: «Αἰσιοδοξία, αὐταπάρνησις, ἀποασιστικότητα, θέλησις κλπ.». Ὁ καλλιτεχνικὸς ὄμιλος Ε.Ο.Ν. Κομοτινῆς ἀνεβίβασεν εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν θεατρικὸν ἔργον πατριωτικὸν περιεχομένου.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.—Ζηροτάτη ὑπῆρξεν ἡ κίνησις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως κατὰ τὸ παρελθόν 15ῃ μῆρον.

Τὴν 15ην Μαΐου, ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀχλ.



Αἱ Φαλαγγίτισσαι Λαρίσης δίδουσι τὸν ὅρκον τῆς Ε.Ο.Ν.

λείου, πολιούχου τῆς πόλεως, ἡ Ε.Ο.Ν. Θηλέων ἔλαβε μέρος διὰ παρατάξεως τὴν πρωΐαν. Τὸ ἀπόγευμα αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐχόρευσαν ὠραιότητας χοροὺς ἐνώπιον τῶν Ἀρχῶν, τῶν προσκεκλημένων καὶ τοῦ συγκεντρωμένου πλήθους καὶ ἔδωσαν γενικὰς ἐορταστικὰς τῶν μετὰ τὴν σεμνὴν καὶ ἡρώδη ἐμφανίσιν τῶν. Ὁ μὲν Φαλαγγιστῶν ἐξέδραμεν εἰς Βόλον, ὅπου παρηκολούθησε τὸ ἔργον «Τὰ Σουλιώτικα δὲν πέθαναν», τὸ ὅποιον ἀνέβασαν αἱ Φαλαγγίτισσαι μετὰ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐγευματίσθησαν εἰς μίαν τῶν ἐξοχῶν τοῦ Βόλου, ὅπου καὶ ἐπέρασσαν τὴν ὑπόλοιπον ἡμέραν μετὰ τραγοῦδια, χοροὺς καὶ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ. Ἀλλὰ ὁ μὲν Φαλαγγιστῶν ἐξέδραμεν εἰς Μετέωρα καὶ ἐπισκέφθη τρία μοναστήρια. Οἱ ἡγουμέναι ὤμιλησαν εἰς τὰς συναγωνίστριας διὰ τὰ φυλαττόμενα εἰς τὰς Μονὰς κειμήλια καὶ γενικά διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Μετεώρων. Αἱ μικραὶ Σκαπανίσσαι Λαρίσης παρακολούθησαν καὶ περιποιοῦνται μετὰ ἐξαιρετικὸν ζῆλον τοὺς μετασκαλόμενους καὶ εἰναι περήφανες γιὰ τὸ ἔργον πού τοὺς ἀνέτεθ. Αἱ εἰδικευόμεναι Φαλαγγίτισσαι παρακολουθοῦν τακτικώτα-

τα καὶ μετὰ ζῶηρον ἐνδιαφέρον τὰ μαθήματα εἰδικότητων. Αἱ συναγωνίστρια Ἐλασσάνος μετέβησαν εἰς τὸ ἐξακκλησίον τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, τὸ ὅποιον ἐπαγγύριζε τὴν ἡμέραν αὐτήν. Τακτικώτατα ἐπίσης ἐπισκέπτονται τὸν ἀμυγδαλεῖον τῆς Ε.Ο.Ν., καὶ περιποιοῦνται τὰ δένδρῳλια, τὰ ραντίζουσι κλπ.

Ἡ Ὑποδιοικήσις Φαρσάλων διωργάνωσε μίαν ὥραν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Καρδίτσαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ πολιοῦχου αὐτῆς Ἁγίου Σεραφεῖμ. Ἐλάσαν μέρος 70 περίπου Φαλαγγίτισσαι. Αὗται παρηκολούθησαν τὴν ἐκδρομὴν τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ κατόπιν περιηγήθησαν τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως, καθὼς καὶ τὸ Βρεφοκομεῖον, τὸ Γηροκομεῖον καὶ τὸ Νοσοκομεῖον. Αἱ συναγωνίστριας Φαρσάλων ἐμειναν ἐνθουσιασμέναι ἀπὸ τὴν ὥραν αὐτὴν ἐκδρομῇ.

ΤΑΡΝΗΣΙΑ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.—Τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως τοῦ Τάγματος Γυμνασίου Θηλέων Ἀργοστολίου ἐτελεσθῆκε κανονικῶς.

Ἡ Ὑποδιοικήσις Θηλέων ἀντιπροσωπεύθη παρὰ τῆς Ὑποδιοικητρίδος διδῶς Πολ. Γεωργοπούλου εἰς τὸν διοργανωθέντα ἐορτασμὸν παρὰ τῆς Ὑποδ. Ἀρρέων Πάλλης, ὁ ὅποιος ἔλαβε χώραν εἰς τὰς ἀγορτικὰς φυλάκας Λεωβαδίου πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν κρατούμενων.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπίσης ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν ἐν Ληρουργίᾳ Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων, τοὺς ὁποίους ἐπεθεώρησεν ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Κεφαλληνίας, γενόμενῃ δεκτὴ ἐνθουσιασμοῦ παρὰ τῶν Σχηματισμῶν. Ἡ Περιφ. Διοικητρία ὤμιλησεν εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.—Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο ἐκπαιδευτικὴ διήμερος ἐκδρομὴ ὑπερεκπαιδευτικῶν εἰς τὴν ἀγορτικὴν Ὀλυμπίαν. Οἱ ἐκδρομῆς Φαλαγγίται ἐββάσαν διὰ βενζινοπλοίου, παραχωρηθέντος ἐλγυνδῶν ὑπὸ πλοικατῆ τοῦ Ζακύνθου, εἰς Κατάκωλον καὶ ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς Πύργον καὶ Ὀλυμπίαν.

Οἱ Φαλαγγίται ἐπισκέφθησαν τὸ Μουσεῖον καὶ τοὺς ἱεροὺς χώρους, ὅπου ἐγένοντο εἰς αὐτοὺς ἐξηγήσεις ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ.

Οἱ Φαλαγγίται ἐπέστρεψαν εἰς Ζάκυνθον κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἀραιστὴν ἐκδρομὴν τῶν.

ΜΥΝΤΙΑΝΝΗ.—Οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Τάγματος Ε.Ο.Ν. Παναγιώδους μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Διευθυντὴν κοινοφελῶν ἔργων καὶ τὸν Διοικητὴν τοῦ ὁ δὲ ἄνω Τάγματος προέβησαν εἰς τὸ βοτάνισμα τῶν σπαρμένων ἐρεθίνων τοῦ προτύπου κτήματος Ε.Ο.Ν. Παναγιώδους.

Ἡ παραγωγή τοῦ ὁ δὲ ἄνω προτύπου κτήματος προβλέπεται ἐξαιρετικὴ λόγω τῆς ἐργασίας ἧτις κατελήθη ὑπὸ τῶν ἐκείσε τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν.

ΥΔΡΑ.—Ἐκάστην Παρασκευὴν γίνονται μαθήματα νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, ἐκάστην δὲ Τρίτην καὶ Σάββατον μαθήματα χοροδίας.

Ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις μετὰ τὴν κομωδίαν «Ἀνώμαλα ῥήματα». Ὁ Σχηματισμὸς ἐπίσης συνέβαλε κατὰ πολὺ εἰς τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ λαικοῦ συσσιτίου τῆς Νήσου.

ΣΠΕΤΣΑΙ.—Αἱ Φαλαγγίτισσαι Σπετσῶν παρηκολούθησαν μετὰ ζῶηρον ἐνδιαφέρον τὰ μα-



Τμήματα Ε.Ο.Ν. Ἀργοστολίου ἐν παρελάσει.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

θήματα κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς, ὡς καὶ τὰς διδασκαλίας «Οἰκογένεια», «Οἰκοκυρία», «Γρόπος τοῦ ἀναφέρου», «Καθαριότης» καὶ τὴν ὀμιλίαν «Εὐρὴν Ἑθνικῆς Ἐργασίας». Πρὸ ἡμερῶν ἄπασα ἡ δύναμις ἐξέδραμεν εἰς τὰς τοποθεσίας «Ἄνω» Ἐλάνος καὶ «Βρέγγου».

Μετὰ τὴν ἐκδρομὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι Ἀσίνης παρηκολούθησαν τὰς διδασκαλίας «Πῶς πρέπει νὰ εἶναι μετὰ τὰς ἀδελφὰς καὶ «Οἰκοκυρία», ὡς καὶ μαθήματα χειροτεχνίας, βόδις καὶ τὸν χορὸν τῶν Καρατινῶν.

Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ Ἠρίων ἐγένοντο ὀμιλίαι ἐθνικοῦ περιεχομένου, ὡς καὶ μαθήματα γυμναστικῆς, ἀθλοπαιδιῶν καὶ πατριωτικῶν ἀσμάτων.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι Ἀνυφίου παρηκολούθησαν τὰς διδασκαλίας «Οἰκογένεια», «Οἰκοκυρία» καὶ μαθήματα κοπτικῆς, κεντημάτων, πλεκτικῆς, χορῶν καὶ ἀσμάτων. Ἐλάσαν μέρος καὶ εἰς τὰς ἐκδρομὰς τὰς γενομένας εἰς τὰ χωρία Μπούτια καὶ Λάνικα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν.

Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ Μέρμπακα ἐγένοντο μαθήματα πρώτων βοηθειῶν.

ΚΥΘΗΡΑ.—Μεγαλοπρεπὴς ἐωρτάσθη ἡ 76η ἐπέτειος τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ὅλα τὰ τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. Κυθέρων. Παντὸν ἐφάλησαν δοξαλογαί καὶ ἐγένοντο παρελάσεις εἰς τὰς πρωτοβουλίας τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν Ἀρχῶν.

Ἡ ἱ Τετραρχία Χώρας ἐξέδραμεν εἰς Βισαρόδικα. Ἀκολούθως μετέβη εἰς Μητῆτα, ὅπου συνητήθη μετὰ τὴν ἱ Τετραρχίαν Ποταμοῦ. Συντεταγμέναι ἀμφότεραι αἱ Τετραρχίαι μετέβησαν εἰς τὸ μνημεῖον τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων Μητῆτων, ὅπου ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀνεξαρτήτου Φάλαγγος Κυθέρων Ζ. Πετρόγυλος κατέβησεν ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. στέφανον καὶ διὰ καταλλήλου προσκαλὰς πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἐτόνισε τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν σημασίαν τῆς διὰ τὸ «Ἔθνος, ὡς καὶ τὴν ὠριπτήν σημασίαν πού ἔχει ἡ παρὰ» ἐνὸς ἐκαστοῦ ἐπιτελείας τοῦ καθήκοντος διὰ τὴν πρόδον καὶ εὐμερίαν τῆς Πατρίδος. Ἰδιαίτερος δὲ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιτελεσθέντων ἀγῶνων. Περαιτέρω ἀνέπτυξε τὸ συντελεσθέν θαῦμα τῆς μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου, διὰ τῆς ὁποίας τὸ «Ἔθνος εἶρε τὸν πραγματικὸν δρόμον τῶν περὶ τὸν ἔθνοντα. Τέλος δὲ» ἀποστορῆς τοῦ πρὸς τοὺς παριστάμενους βαθμοφόρους συνέστησε πλῆθιν πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κατεβύσεις εἰς τὸ νῆον Κράτους καὶ πρὸς τοὺς θεσμούς τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς σεμνῆς τελετῆς ἐπέστρεψαν ὅπαστες εἰς Βισαρόδικα, ὅπου διεσκέδασαν κατὰ τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας ἀνεχώρησαν ἐνθουσιασμένοι, ἀπὸ τοῦ Ἀρχηγῶς τῆς Ἀνεξαρτήτου Φάλαγγος Κυθέρων ἡγεμονιστῆς τοῦ κατόικους τῶν Βισαρόδικων διὰ τὴν προθυμίαν τὸν καὶ τὰς περιποιήσεις αἱ παρέσχον εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ Ε.Ο.Ν. Ἀρρέων Χανίων ἀντιπροσωπεύθη δι' ἐνὸς Λόχου εἰς τὴν μετὰ πάσης λαμπρότητος διεξαχθεῖσαν πολεμικὴν ἐορτὴν τοῦ 14ου Συντάγματος, 4 βρακοφόροι Φαλαγγίται ἀπετέλεσαν τὴν τιμητικὴν φρουρὰν τοῦ μνημεῖου τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων καὶ ἐπιθλητικὸς στέφανος κατέβη ἐκ μέρους τῆς Ὁργανώσεως διὰ καταλλήλου προσφωνήσεως.

Τὴν 22αν ἡλιανὸς ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῶν γεωργικῶν θεωρητικῶν μαθημάτων πρὸς ἐκπαιδευτικὸν Φαλαγγίτῶν, παριστάμενον τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ ἄλλων ἀξιωματικῶν, ὅστις καὶ ἔκαμε κατάλληλον ἐπὶ τῆς σημασίας τῶν μαθημάτων τούτων εἰσηγήσιν. Ἀκολούθως ὤμιλησεν ὁ γεωπόνος τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας κ. Κριάρης. Ἐν καιρῷ θὰ γίνῃ καὶ ἡ σχετικὴ πρακτικὴ γεωργικὴ ἐκπαίδευσις.

Μετὰ ἐξαιρετικὸν ζῆλον ἤρχισαν εἰς δόκλῃρον τὴν ὑπαίθυν οἱ Φαλαγγίται καὶ οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς νὰ παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα καὶ τὰς ἐργασίας τῶν μεταβατικῶν σχολείων ἐμβολιασμοῦ ἀγρίων δένδρων.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Τὴν Τετάρτην 22αν Μαΐου, ἡμέραν καθιερωμένην διὰ τὴν Ε.Ο.Ν., εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης συνετελέσθη ἡ κάτωθι ἐργασία: Τὴν 8ην πρωτὴν ἐγένετο τὸ μάθημα χοροδίας. Περὶ τὴν 10ην π. μ. εἰς τὸ Γυμνάσιον

Θηλέων ἐγένετο τὸ μάθημα τῆς οἰκοκυρικῆς, τὸ ὅποιον παρηκολούθησαν αἱ βαθμοφόροι καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν εἰδικότητα ταύτην. Ὡσαύτως περὶ τὴν ἰδίαν ὥραν ἐγένετο τὸ μάθημα τοῦ κεντηματος, τὴν δὲ 11ην τὸ μάθημα τῆς παθητικῆς ἀεραμνῆς.

Τὸ ἀπόγευμα ἐγένοντο κανονικῶς αἱ συγκεντρώσεις ἀπάντων τῶν Λόχων τῶν Θ. 255 καὶ Θ. 256 Φάλαγγων.

Εἰς τὰς συγκεντρώσεις ταύτας ἐδιδάχθησαν τὰ ὑπὸ τοῦ προγράμματος καθοριζόμενα μαθήματα ἐθνικῆς ἀγωγῆς, πολιτικῆς διαφαιτώσεως καὶ στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

Τὴν 4ην μ. μ. ἡ Θ. 255 Φάλαγγ ἐξέδραμε παρὰ τὴν τοποθεσίαν Κομπῆ, κειμένην ἐξω τῆς πόλεως, ἐνθα αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι ἠχολήθησαν μετὰ διαφόρων παιδιῶν καὶ ἐνθα ἐγένετο καὶ τὸ μάθημα τοπογραφίας ὑπὸ τῆς Διοικητρίδος τῆς Φάλαγγος.

Τὴν 5ην μ. μ. ἐγένετο τὸ μάθημα νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, τὸ ὅποιον παρηκολούθησαν αἱ ἐκπαιδευόμεναι ὡς νοσοκόμαι, τὴν δὲ 6ην μ. μ. τὸ μάθημα ποδηλάτου.

Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τὴν Φάλαγγα Μελάμπων καὶ τὸ Τάγμα Κοζαρές.

Εἰς τὴν Α255 Φάλαγγα τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐγένετο ἡ συνηθὴς ἐκπαιδευτικὴ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συστάσεως τοῦ Γεωργικοῦ Συνεταιρισμοῦ Σαχτούρων ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος Μελάμπων ὤμιλησεν εἰς τοὺς συγκεντρωθέντας περὶ Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Α' καὶ Β' Τάγματων τῆς Α255 Φάλαγγος, κατὰ τὴν ἐλήφθησαν διάφορα μέτρα διὰ τὴν καλύτεραν ἐμφανίσιν τῆς Φάλαγγος κατὰ τὴν προσεχὴ ἐπίσκεψιν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτεριοῦ.

Τὴν Τετάρτην, ἡμέραν ἐκπαιδεύσεως, ἐγένετο συγκέντρωσις δόκλῃρου τῆς Φάλαγγος εἰς τὴν πλατείαν Γεωργίου Β', ὅπου ἔλαβον χώραν στρατιωτικὰ ἀσκήσεις, ἀκολούθως δὲ οἱ Φαλαγγίται παρηκολούθησαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ θέματος: «Ἱστορία τῶν ἐλληνικῶν πολιτευμάτων». Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγένετο εἰς τοὺς ἐξωσχολικοὺς Ναυτοφαλαγγίτας ὀμιλία ὑπὸ τοῦ συνεργάτου Παπαχαλίου Ι. με θέμα: «Ὁ ἐργατὴς πρὸ καὶ μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου».

Εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Α258 Φάλαγγος (Ἀμαρίου) ἐγένοντο ἀσκήσεις σχετικαί μετὰ τὴν παθητικὴν ἀεραμνῆν καὶ διδασκαλίαν περὶ χημικῶν ἀερίων καὶ ἀτομικῆς προστασίας κατ' αὐτῶν. Ἐπίσης ἐγένοντο διαλέξεις περὶ φωτισμοῦ, πρώτων βοηθειῶν, μικροβίων καὶ ἐδιδάχθησαν στοιχειώδη μαθήματα ἀνατομικῆς.

Εἰς «Ἁγίον Ἰωάννην Ἀμαρίου ἐγένετο ὑπὸ Φαλαγγίταιν παράστασις τοῦ ἔργου «Ἡ Σκλάβος», αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν πρὸς ἀγορὰν στολῶν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Τὰ μαθήματα νοσηλείας ἐτελείοντο καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι ἀσχοῦνται εἰς τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν εἰς τὸ Πανάνειον Νοσοκομεῖον, μετὰ τὴν λήξιν δὲ καὶ τῆς πρακτικῆς τῶν ἐξασκήσεως θὰ ὑποβληθῶν εἰς ἐξετάσεις διὰ νὰ λάβουν τὸ δίπλωμα τῆς νοσοκόμου.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν Λόχος τῆς 320ης Φάλαγγος ἐξέδραμεν εἰς Κνωσσόν, ἐνθα ἐγένετο ὀμιλία περὶ Κρητικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἔτερως Λόχος τῆς 252ας Φάλαγγος ἐξέδραμεν εἰς Ἁγίον Βασίλειον καὶ Σπηλιώτισσαν, ἄλλα δὲ τμήματα ἐξέδραμον εἰς πλησιέστερα μέρη.

ΒΑΜΟΣ.—Τὴν 14

ΝΕΟΤΑΙΑ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (87)
8 ΙΟΥΝ. 1940 - Ε'

